COLECȚIA

Jubiri de poveste

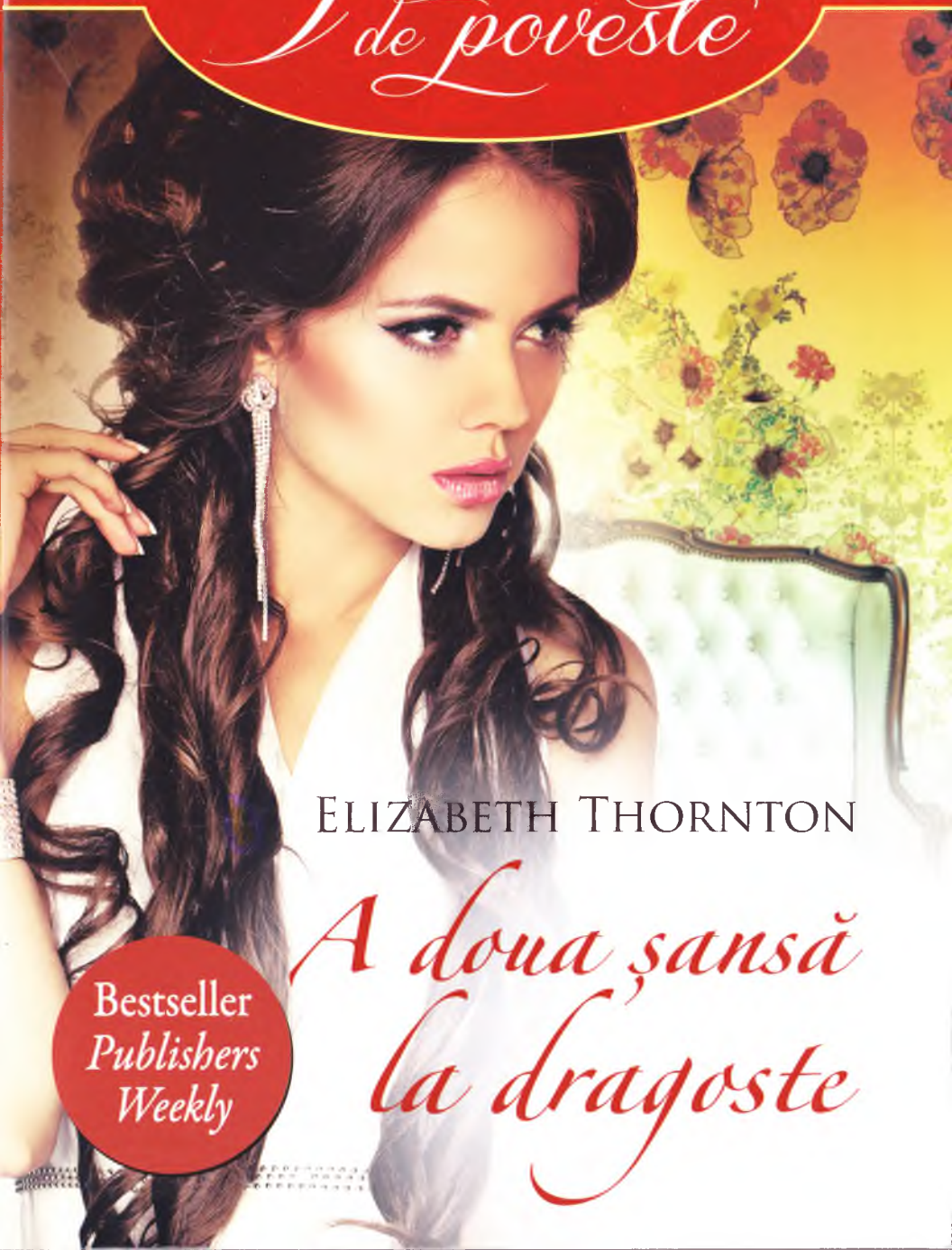

ELIZABETH THORNTON

A doua șansă la dragoste

Bestseller *Publishers Weekly*

**Un secret îngropat în trecut, un pericol de moarte...
și o a doua șansă la dragoste**

„Mireasa ta este în pericol de moarte. Trebuie s-o găsești, altfel cu siguranță va pieri." Cu aceste cuvinte, bunica lui James Burnett a plecat din această lume – lăsându-i moștenire harul neliniștitor al clarviziunii. Dar James era văduv și nici nu avea de gând să se mai însoare prea curând. Cu atât mai mult cu cât iubirea vieții lui, Faith McBride, îl părăsise fără nici un cuvânt în urmă cu opt ani. De atunci încercase să o uite, înecându-și amarul în whisky și preferând să nu mai fie fidel nici unei femei. Asta până în momentul în care începe să fie bântuit de viziunea morții iminente a lui Faith... „Ai răbdare. Așteaptă-mă. Ne vom căsători imediat ce mă întorc..." Aceasta este promisiunea pe care o primește Faith de la logodnicul ei James, înainte să plece în Scoția cu afaceri. Dar după luni întregi de așteptare îngrozitoare, neconsolata Faith McBride află că James s-a însurat cu altă femeie pe meleaguri îndepărtate. Faith reușește să-și construiască o viață mulțumitoare, deși lipsită de pasiunea iubirii; descoperirea unei fotografii a mamei pe care nu o cunoscuse niciodată o intrigă și o face să-și îndrepte toate eforturile spre a elucida misterul morții acesteia. Dar există un răufăcător care nu se va da înapoi de la nimic pentru a păstra secretul ascuns pentru totdeauna, și numai James o poate salva – însă Faith trebuie să găsească puterea de a avea iarăși încredere în bărbatul care i-a distrus credința în dragoste.

Elizabeth Thornton este autoarea a peste 25 de romane de dragoste, care au primit premii de excepție în domeniu, fiind traduse în peste 15 limbi. Șapte dintre cărțile sale au ajuns pe lista titlurilor nominalizate pentru Premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-714-6
9 786066 867146
Alma

ELIZABETH THORNTON

A doua șansă la dragoste

The Runaway McBride
Elizabeth Thornton
Copyright © 2009 Mary George

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

A doua şansă la dragoste
Elizabeth Thornton
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Diana Calangea, Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THORNTON, ELIZABETH
A doua şansă la dragoste / Elizabeth Thornton.
trad.: Elena Irimia. –Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-714-6
I. Irimia, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH THORNTON

A doua şansă la dragoste

Traducere din limba engleză
Elena Irimia

Această carte este dedicată familiei mele, generației trecute, celei prezente și celei viitoare.

Și ei știu de ce.

Capitolul 1

Castelul Drumore, Scoția, 1885

Era februarie, cel mai friguros și mai groaznic februarie din câte fuseseră vreodată în Scoția. O furtună se dezlănțuise în largul Mării Nordului, iar pescarii își retrăseseră din vreme năvoadele și își aduseseră bărcile la adăpost, în port. Pale de vânt furios și ploi torențiale biciuiau coasta, mânându-i pe toți în căutarea unui adăpost.

John Sievewright, proprietarul cârciumii din sat, șterse o halbă în vreme ce arunca un ochi pe geam la cerul întunecat.

– Aici este mâna vrăjitoarei, spuse el, a lui Lady Valeria McEcheran, adăugă el respectuos către străinul care se adăpostise de furtună și sorbea încet dintr-un pahar de whisky într-un colț întunecat.

Cei câțiva localnici din cârciumă încuviințară din cap. Cunoșteau bine numele faimoasei vrăjitoare care venise să locuiască la castel când rămăsese văduvă.

– Castelul Drumore e al ginerelui său, se simți obligat să adauge Sievewright.

Cârciumarul era, în primul rând, un om de afaceri, și era de datoria lui să facă străinii să se simtă bine, mai ales pe aceia care comandau cel mai bun whisky al casei.

Unul dintre localnici preluă povestea:

– Când se termină furtuna, totul se va fi sfârșit pentru Lady Valeria.

– Așa e, spuse altul. Vrăjitoarea se va face nevăzută, și alta îi va lua locul.

Soția cârciumarului se îndreptă de spate în dreptul mesei pe care o lustruise până atunci.

– Ce superstiții prostești! declară ea. Nimeni nu mai crede în vrăjitoare în timpurile noastre. Suntem în secolul nouăsprezece, pentru numele lui Dumnezeu.

Nimeni nu o contrazise. Era nou-venită în zonă, se căsătorise cu Sievewright abia cu zece ani în urmă. Și, de altfel, era englezoaică. *Veneticii* trebuiau priviți cu îngăduință.

Doamna Sievewright trase aer în piept, când, deodată, se auzi un țipăt strident de afară.

– E doar vântul, o liniști soțul său.

Un bătrân cu barbă argintie părea să i se adreseze halbei sale de bere.

– Ar putea fi o strigoaică, presupuse el. Ies la iveală doar când trage cineva să moară, cineva cum ar fi o vrăjitoare. Poate o cheamă la ea.

Doamna Sievewright simți cum o trec fiorii. Vocea ei nu mai era nici pe departe la fel de încrezătoare ca până atunci.

– E doar o poveste. Nu poate fi vrăjitoare. Doar e o doamnă de viță nobilă, nu?

Un nou țipăt o făcu pe nevasta hangiului să alerge în spatele tejghelei. Toți încremeniseră, dar nu și el. Se uita la fiecare mușteriu cu o privire de oțel. Puțini îndrăzneau să înfrunte o asemenea privire, așa că își plecară cu toții ochii.

– Nu te pierde cu firea, draga mea, spuse el în dialectul local, apoi amintindu-și că soția sa era englezoaică, repetă în limbajul comun: Nu te tulbura, draga mea. Nu furtuna ne dă semne că doamna nu mai are mult de trăit. Ci familia ei, care se adună. Cei trei nepoți ai săi, oameni în toată firea, sunt deja aici. N-ar călători pe o asemenea vreme dacă nu ar fi trimis cineva după ei.

– Dar restul familiei? întrebă ea cu o voce tremurândă. N-am încredere în trenurile alea. Dacă vântul le-a răsturnat trenul? Au mai fost accidente și înainte.

Soțul său râse liniștitor.

– Nu merge nici un tren pe vremea asta. Vorbea cu toată siguranța de care era în stare. De fapt, nu mersese niciodată cu trenul și nu s-ar fi urcat într-unul nici să-l fi plătit careva. Crede-mă pe cuvânt, Esther. Probabil sunt la adăpost prin vreun han de la graniță și așteaptă să treacă vremea rea.

Vântul își pierduse din putere, iar țipetele se transformaseră într-o tânguială sumbră.

– Alea sunt cimpoaiele zânelor care cheamă vrăjitoarea acasă pe tărâmul lor, chiți cineva.

Un altul tuși înfundat, iar altcineva sorbi din bere.

Doamna Sievewright știa când era luată peste picior. Aprinse un sfeșnic de la o lampă cu ulei de pe tejghea.

– Mă duc sus să văd de copii, spuse ea, ridicându-și cu artag bărbia.

– Da, răspunse soțul, așa să faci, fata mea.

Femeia împinse ușa de la vestibul și urcă repede scările. Familia Sievewright avea trei băieți, cu doar un an sau doi diferență de vârstă între ei, iar furtuna nu îi afectase nicicum. Erau cuibăriți toți trei în patul cel mare, dormind ca niște îngerași.

Copiii săi o făcură să se gândească la nepoții lui Lady Valeria. Erau foarte afectuoși, desigur, și foarte apropiați de bunica lor. Asta acoperea în ochii ei o mulțime de păcate, și, dacă era să dea crezare zvonurilor, ar cam fi avut ce să acopere.

Doi erau frați, Alex și Gavin Sievewright. Al treilea și cel mai mare le era văr, James Burnett, și într-o bună zi avea să fie moșierul din Drumore. James era văzut drept un personaj tragic, care dăduse în patima băuturii când îi murise soția. Putea băga pe oricine sub masă la băut, o virtute admirabilă în Scoția, deși bisericoșii îl considerau ucenicul diavolului. Gavin era cunoscut drept „fustangiul" – apelativ ce-i fusese dat tot cu destulă îngăduință. Alex era mai misterios. Era o fire mai retrasă, și nu se știa despre el decât că era isteț și că lucra într-un birou guvernamental din Whitehall.

Se întrebă cum se vor descurca băieții săi când aveau să ajungă și ei să dea piept cu lumea pe cont propriu. Spera să rămână aproape de casă. Toți nepoții lui Lady Valeria locuiau în Londra. Era o nimica toată pentru ei să sară într-un tren când era nevoie de ei acasă. Banii nu reprezentau o problemă. Nu le găsea cusururi. Și ea își lăsase în urmă mama și surorile când venise în nord, să se mărite cu John al ei.

După ce așeză sfeșnicul pe masă, femeia merse la fereastră și trase draperia dantelată. Din acest loc avea o priveliște mai

favorabilă – aproape că putea să zărească luminile castelului. Pentru a ajunge la coasta stâncoasă pe care era aşezat castelul trebuia să cobori o pantă abruptă. Cu luminile arzând, era ca un far pentru navele de pe mare, ferindu-le de stâncile primejdioase din apă. În seara aceasta însă, părea să cheme furtuna la sine.

Scoase un mic sunet de nerăbdare. Ce-ar mai râde cu gura până la urechi moşnegii ăia de jos din han dacă i-ar putea citi gândurile! Ăsta era necazul cu scoţienii, niciodată nu ştiai când erau serioşi şi când nu. Probabil râzând de ea se scoteau ei basma curată. Ce om întreg la minte dorea să-l ştie vecinii că ar crede în superstiţii băbeşti? Vrăjitoare, farmazoane, strigoaice – astea erau poveşti din bătrâni.

Gândurile îi fură întrerupte când cel mai mic dintre copii se rostogoli din pat pe duşumeaua goală şi începu să urle.

În patul său cu baldachin din camera turnului de est, cu vedere la Marea Nordului, Lady Valeria schiţă un zâmbet. Moţăise pe parcursul ultimelor două ceasuri. Uneori, când vântul şuiera, deschidea ochii pentru scurt timp, dar zidurile groase ale castelului înăbuşeau zgomotele furtunii, iar visele ei abia dacă erau tulburate. Mintea o purtase înapoi în timp, la vremurile în care era copil. Putea vedea clar feţele fraţilor şi ale surorilor sale, pe când se jucau în imensele grădini cu vegetaţie luxuriantă ale casei părinteşti din Feughside.

Alte chipuri îi trecură prin minte, alte amintiri: Mungo McEcheran, în strai împărătesc scoţian, în ziua căsătoriei lor; fiicele lor, Morag şi Lucy, mamele nepoţilor săi, luate de lângă ea înainte de vreme. Zâmbetul său delicat se stinse. Pieriseră toţi, toţi oamenii pe care îi iubise cel mai mult pe lume, şi era vremea să li se alăture. Nu se temea. Era o femeie bătrână, slăbită, şi fragilitatea vârstei înaintate era o povară pe care nu mai dorea să o îndure. Dar, înainte de ultimul său drum, mai avea o datorie sacră de îndeplinit.

Îşi întoarse capul pe pernă şi îşi aţinti privirea către cei trei tineri care leneveau în partea îndepărtată a camerei, vorbind în şoaptă: cei trei nepoţi ai săi.

Simţi o strângere de inimă. Aici ajunsese seminţia ei străveche de clarvăzători şi înţelepţi celţi? Lady Valeria îşi iubea nepoţii din tot sufletul, dar nu putea nega că le lipsea ceva esenţial în calitate de moştenitori ai profeţilor lui Grampian. Păreau mai degrabă englezi decât scoţieni. Se îndoia că vreunul dintre ei deţinea măcar un singur kilt. Nu ştiau aproape deloc galeză, iar „r"-ul delicat scoţian fusese îndepărtat din accentul lor de anii petrecuţi în Anglia.

O nepoată i-ar fi adus ceva alinare. Femeile erau mai sensibile la ceea ce nu putea fi priceput doar cu intelectul. Inteligenţa unui bărbat era prea uşor de corupt de poftele sale trupeşti.

Oftă uşor. Nu era bine să se chinuiască acum cu asemenea gânduri. Nu avea ce face. Mantia avea să treacă de la ea spre generaţia următoare, pe umerii unuia dintre nepoţii săi – şi, în ciuda abilităţii sale de a vedea viitorul, nu putea desluşi căruia dintre ei îi era destinată.

Îşi simţea gâtul uscat ca hârtia şi înghiţi în sec.

– Ce spun sătenii? întrebă ea.

Conversaţia şoptită de lângă foc se opri, iar nepoţii se grăbiră spre patul său.

– Bunico, te-ai trezit.

Era Gavin, cel mai tânăr. Ochii aceia somnoroşi, albaştri precum cerul de la miezul nopţii, umbriţi de gene păcătos de lungi, îl făceau prea atrăgător pentru ca o femeie să-l poată privi cu detaşare. Înţelegea ea prea bine cum îşi câştigase Gavin reputaţia de mujeratic. Nimeni nu putea rezista zâmbetului său, nici măcar ea, deşi îl cunoştea prea bine.

– Spun că vrăjitoarea din Drumore e pe patul de moarte. Era Alex, învăţatul familiei, care vorbea întotdeauna fără ocolişuri şi-avea o expresie serioasă pe chip. Era greu de crezut că fusese o belea în copilărie până să descopere numerele. Lady Valeria îşi dorea să fi descoperit mai degrabă fetele.

– Dar sunt foarte respectuoşi, adăugă Alex, colorându-şi tonul vocii cu accentul tineresc.

Bunica sa înţelese că făcuse o glumă şi lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Poate mai sunt speranţe pentru tine, Alex, spuse ea.

Privirea i se mută asupra celui mai vârstnic nepot, James. Avea un pahar în mână, pe care i-l întinse.

– Dacă acolo e scârboşenia aia de leac al doctorului Leiper, spuse ea cu încăpățânare, poți să-l arunci. Nu voi pleca din această lume cu putoarea de usturoi în suflu.

– E whisky bun scoțian, îndoit cu apă, răspunse James.

– În cazul ăsta, nu mă deranjează.

Sorbind foarte puțin, se uită peste marginea paharului la nepotul său care-i îndurera inima. Se împlineau curând patru ani de când James era văduv, şi aceşti ani nu fuseseră blânzi cu el. Deşi era singurul fiu şi moştenitorul tatălui său, venea arareori la Drumore. Unii spuneau că abilitatea lui extraordinară de a face bani îi absorbea toată energia şi-i ocupa tot timpul. Alții credeau că se ține departe de amintirea încă prea dureroasă a răposatei sale soții. Lady Valeria ştia mai bine. Era altceva, ceva ce nici măcar intuiția sa fin cizelată nu putea discerne.

O numeau vrăjitoare, însă puterile ei erau limitate. Nu putea citi gândurile oamenilor, nu ghicea în palmă şi nici nu făcea vrăji. Darul ei era de a vedea în viitor. Uneori îi apărea totul limpede, iar alteori, ca acum, vedea ca prin ceață.

– Bun atunci, nu stați în jurul meu precum cioclii, zise ea. Încă n-am murit. Trageți-vă un scaun şi luați loc. Am să vă spun ceva foarte serios.

Nepoții chicotiră, dar bătrâna era conştientă de ocheadele ascunse pe care şi le aruncau, în timp ce-i făceau voia. Ştiau bine ce avea în gând. Când erau copii, fuseseră captivați de poveştile despre profeții şi clarvăzătorii din clanul ei. Ştiau de pe atunci că cineva din neamul lor urma să fie ales să ducă tradiția mai departe, dar, pe măsură ce anii trecuseră, ei deveniseră mai mari, mai înțelepți şi din ce în ce mai anglicizați, pierzându-şi inocența.

Fără alt preambul, bătrâna doamnă le spuse:

– Când mor, unul dintre voi – sau voi toți –, cu ajutorul lui Dumnezeu, va moşteni darurile strămoşilor voştri. Ştiți toți despre ce vorbesc, aşa că hai să nu ne ascundem după deget.

Alex oftă din greu, Gavin îşi trecu degetul pe sub guler, iar James îşi dădu whisky-ul pe gât dintr-o mişcare ce părea îndelung

exersată şi care făcu sprâncenele doamnei să se unească într-o încruntătură.

Îşi pironi din priviri fiecare nepot, mijindu-şi ochii.

– Nu mai fiți atât de îngrijorați. Nu stă în puterea mea să îmi aleg succesorul. Cu un dram de noroc, poate sare peste o generație, deşi n-am auzit să se întâmple aşa ceva până acum. Mă consolez cu gândul că uneori cele mai fragile vase ne surprind pe toți.

– Eu votez cu săritul peste o generație, spuse Alex. Bunica, nu te-ai alege cu multă bucurie de pe urma noastră. Adică, uită-te la noi. Adăugă neajutorat: Nici măcar nu vorbim galeză. N-am fi deloc de folos ca clarvăzători.

– Ce-i ăla clarvăzător? întrebă Gavin.

– Cineva cu al doilea văz, răspunse James.

Îşi căută sticla de whisky.

– Îmi spune şi mie cineva, dacă nu e cu supărare, care dintre noi va face sacrificiul suprem şi va produce următoarea generație de vraci Grampian?

Întrebarea sa rămase fără răspuns, într-o tăcere incomodă.

– Aşa mă gândeam şi eu, adăugă el. Găsi sticla. Îşi umplu paharul, apoi îşi reluă locul pe scaun. Continuă, bunica. Spune-ne ce ai pe suflet.

– Trebuie să fie ceva în aer, observă doamna, cu un surâs discret. Începeți iarăşi să vorbiți ca nişte scoțieni. Lady Valeria respiră adânc şi continuă: Am un mesaj pentru fiecare dintre voi, deci ascultați-mă bine. Nu ştiu ce înseamnă şi mă îndoiesc că voi veți şti. Totuşi, în viitorul apropiat, ați face bine să vă amintiți cuvintele mele şi să acționați în consecință. Gavin, ia paharul de aici şi dă-mi mâna.

Gavin părea gata să refuze, dar, când James îl lovi în gleznă pe ascuns, zâmbi chinuit, puse paharul bunicii sale deoparte şi îi întinse mâna dreaptă. Lady Valeria o ținu delicat, dar fără a se uita la ea. Îl privi adânc în ochi, cu o intensitate vlăguitoare. Nimeni nu se mişcă; nici un zgomot nu se auzea, nici măcar sfârâitul uşor al lămpilor cu gaz de pe pereții camerei – doar sunetul slab al vocii unei femei bătrâne.

– Priveşte către Macbeth. Acolo-ţi şade soarta. Stai pe buza prăpastiei, Gavin. Dacă eşuezi cu Macbeth, vei regreta până în ultima ta zi.

Când îi dădu drumul la mână, Gavin se cutremură involuntar.

– Alex?

Alex îi întinse sfios mâna.

– Bătături, remarcă ea, întinzându-i degetele pentru a putea privi podul palmei. Cum se poate alege cu asemenea bătături un om care lucrează într-un birou?

El ridică din umeri cu indiferenţă.

– Mă ţin de antrenamentele cu spada.

– Mmm, intonă femeia, căutându-i cu privirea expresia feţei, deoarece se îndoia de cuvintele lui. Nu putea citi nimic pe chipul lui. Dintre toţi nepoţii săi, Alex era cel mai priceput în a-şi ascunde gândurile şi simţirile.

Bătrâna oftă.

– Vei trece prin foc, spuse ea, dar nu te va mistui dacă ai încredere în intuiţia ta. Logica nu-ţi va fi de ajutor. Vei înţelege vorbele mele când va fi timpul. Ţine-te bine de ce ai în suflet, Alex. Acolo îţi vei găsi mântuirea.

Gavin îşi înăbuşi un căscat, alegându-se cu încă un şut în gleznă de la James.

– Îţi mulţumesc, bunică, spuse Alex. Mi-ai dat mult de gândit.

Femeia pufni a batjocură.

– Da, poţi să-mi mulţumeşti tu mie, dar seriozitatea ta nu mă păcăleşte. Nimeni nu-i mai orb decât cel care nu vrea să vadă, şi voi trei nu sunteţi mai buni decât cei trei şoareci orbi din blestematul ăla de cântecel pentru copii. Nu-mi luaţi în seamă vorbele, dacă aşa vreţi, dar faceţi asta pe riscul vostru.

Le ignoră protestele slabe şi privi către James. După ce îşi aşeză deoparte paharul, acesta o surprinse luându-i mâna între ale sale şi cuibărindu-i-o blând în căuşul palmelor sale.

Vorbi primul.

– Vezi şi tu cum suntem, bunica. Nu ne poţi părăsi, nu încă. Suntem practic ca nişte englezoi. Mai stai cu noi o vreme şi spune-ne poveştile străvechi, învaţă-ne căile străbune.

Lady Valeria se simţi gâtuită de emoţie. Avusese o povară mai grea de dus decât ceilalţi doi. O umbră părea să se ţină de el, de parcă toate visurile i se năruiseră. Nutrea să-l ajute, dar vremea ei apusese. Tot ce putea acum să mai facă era să-i arate calea.

Vorbi atât de încet, încât el fu nevoit să îşi lipească urechea de buzele ei şi să o roage să repete. Trăgând slab aer în piept, ea şopti întretăiat:

– Mireasa ta e în pericol de moarte, James. Trebuie s-o găseşti, altfel cu siguranţă va pieri. Nu dispera. Darul tău e să vezi în viitor, iar viitorul poate fi schimbat. Văzu îndoiala din ochii lui când se retrase să o privească. Ştiu, ştiu, spuse ea, pe un ton plângăreţ. Nu are nici un sens încă. Tu doar aminteşte-ţi cuvintele mele, şi la vremea potrivită totul îţi va fi clar.

Verii lui James îl priviră cu sprâncenele ridicate. Nu auziseră ce mesaj avusese bunica pentru el. James ridică uşor din umeri, apoi se aşeză înapoi în jilţ.

Lady Valeria părea să aţipească din nou, iar Gavin se întoarse către ceilalţi şi îi întrebă cu voce scăzută:

– Credeţi că am primit un test? Adică cine îl trece să devină, ştiţi voi – făcu o grimasă –, „marele maestru" sau ceva de genul ăsta?

– Dacă ar fi atât de simplu, n-ar trebui decât să-l picăm, şi am fi liberi, răspunse James.

Alex clătină din cap.

– Uneori mă puneţi pe gânduri. Nu mai suntem în Evul Mediu. Suntem în plină eră a progresului. Bunica e o... Se opri să îşi caute cuvintele. O relicvă a unei epoci superstiţioase. Nu cred mai mult în clarvăzători decât în regele Arthur şi ai săi cavaleri ai mesei rotunde.

Lady Valeria se alătură conversaţiei. Fără să deschidă ochii, spuse:

– Necazul tău, Alex, e că petreci prea mult timp cu cifrele. Îşi deschise ochii. Lasă-mă să-ţi spun că am văzut mai mult din lumea aceasta decât îţi poţi tu imagina. Am fost născută la sfârşit de veac. Eram în Bruxelles cu părinţii mei când Wellington l-a întâlnit pe Napoleon la Waterloo. Am supravieţuit mai multor războaie, regimului a patru monarhi şi a nenumăraţi prim-miniştri.

Schimbările pe care le-am văzut... Clătină din cap. Trenuri dintr-un capăt în altul al țării, gaz de luminat casele, toalete cu apă și mai știu eu ce. Înțeleg ce e cu lumea asta la fel de bine ca tine. Îți cer doar să acorzi atenție la ce nu e din această lume și nu se va schimba.

– Bunica, o întrerupse Alex în grabă, n-am vrut să spun că...

Îi făcu semn să tacă.

– Știu ce-ai vrut să spui. Asigură-te că și tu știi. Se uită la Gavin. Nu știu dacă sunteți puși sau nu la încercare, dar mesajele acelea le-am spus din inimă. Tot ce vreau e să îmi văd nepoții fericiți. Promiteți-mi că nu-mi veți uita vorbele.

Îi promiseră.

Bătrâna le surâse radios.

– Acum înveseliți-mă oferindu-mi un dram de *uisge beatha*[1].

Era una dintre puținele expresii galice pe care le înțelegeau cu toții.

– *Slàinte Mhath!*[2] spuse Lady Valeria.

– *Slàinte Mhath!* răspunseră în cor nepoții, ciocnind paharele cu whisky.

Era un moment de armonie și fericire depline.

La primele ore ale dimineții, înconjurată de cei trei nepoți, bunica McEcheran își dădu ultima suflare.

Capitolul 2

De data asta nu era un vis. Avea halucinații. El, James Burnett, care nu păruse să amestece vreodată imaginația cu realitatea, înnebunea încet-încet.

Cu un ghiont, azvârli femeia de deasupra lui, făcând-o să cadă pe fundul ei gol. Scânci înfricoșată și o șterse din pat. Înhățându-și cămașa, o strânse la piept în timp ce se îndepărta de el.

[1] „Whisky", în dialect scoțian (n.tr.)

[2] „Noroc", în dialect scoțian (n.tr.)

Era uimită. Era un client fidel. Credea că-l cunoștea, dar acest sălbatic cu ochi necruțători arăta de parcă tocmai ieșise din junglă.

– Dacă țip o dată, spuse ea când își recăpătă vocea, Andy cel mare sparge ușa și-ți rupe picioarele.

Bărbatul nu se mișcă și nu spuse nimic. Poate era somnambul – și gândul acesta îi dădu curaj să spună:

– Ce-i cu tine, Burnett? Niciodată nu te-am văzut așa. Ești bine?

James își trecu degetele prin păr. Se uită în jurul său, dezorientat. Încet, își revenea la realitate. Recunoscuse unde se afla. Era și cazul. Era practic o a doua casă pentru el, acest bordel de lux, imediat după colț de Crockford, pe St. James's Street. Așa își petrecea majoritatea nopților: o oră sau două jucând cărți la Crockford, apoi căutând uitarea într-o sticlă de whisky sau cu o femeie, uneori în amândouă variantele.

– Era oglinda, mormăi el, vorbind cu sine. Cine a pus nenorocita aia de oglindă pe tavan? E... obscen.

Clipi rapid, încercând să îndepărteze viziunea grotescă a bunicii McEcheran uitându-se la el din oglindă. Băuse prea mult. Muncea prea mult. Moartea bunicii sale îl afectase mai puternic decât și-ar fi imaginat. Nimeni nu-l iubise vreodată ca ea, și acum se simțea lipsit de judecată. Pierise de doar patru sau cinci luni, dar nu trecea nici o zi fără să se gândească la ea.

Auzindu-și propriile gânduri, se cutremură. Dumnezeule din ceruri, dar cât whisky să fi băut până la urmă? Dacă o mai ținea mult așa, avea să ajungă să bolborosească precum un țânc. Își iubise bunica mult, presupunea că și ea îl iubise, dar nu într-atât încât să explice cum de pierduse el contactul cu realitatea.

Cuprins de nerăbdare, fără să bage de seamă propria goliciune, își ridică hainele și începu să se îmbrace.

Celeste – nu era numele său adevărat – stătea pe marginea unui scaun capitonat cu catifea și îl privea cu îngrijorare. Să fi fost oricine altcineva, l-ar fi dat pe ușă afară, dar Burnett era mână largă. Putea face mai mulți bani cu el într-o oră decât cu alții într-o săptămână întreagă. Și nici nu era pretențios. O hârjonea-lă rapidă în pat părea să-l mulțumească. Petrecea mai mult timp

cu băutura decât mulțumindu-și trupul. De fapt, ei i se părea că plăcerea era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Nu-i păsa ce fată primea, dar ele se asigurau că-l iau pe rând. Și de ce nu? Erau bani făcuți ușor, și ce-i drept e drept.

Așa se gândea ea acum la el: bani făcuți ușor. Nu așa îl privise prima dată când îl văzuse, pe când era fata cea nouă. Inima ei împietrită fusese al naibii de aproape de a se topi. Era înalt, cu umeri largi, cu trăsăturile aspru dăltuite ca în tablourile ce înfățișau cavaleri medievali. Cineva îi spusese că era baron, ceea ce nu ar fi uimit-o. După cum se părea, era unul dintre baronii care-și adunaseră averea din afacerile cu căile ferate, o mare realizare pentru un om abia trecut de treizeci de ani. Dar banii nu păreau să-i aducă fericirea. Cu toată averea și frumusețea sa, era mereu mohorât.

Un mohorât generos, își reaminti ea. Dacă voia să-și câștige banii, trebuia să-și vadă de meseria ei.

– Doar n-ai de gând să pleci deja? Se ridică de pe scaun și-și lăsă cămașa să alunece pe podea. Abia ai ajuns.

El se uită distras în sus.

– Ce?

Fata începea să se piardă cu firea. Avea și ea mândria ei. Nu era o târfă de rând. Era o doamnă a plăcerii de înaltă clasă, ale cărei talente și farmece trupești erau la mare cerere în rândul clienților din lumea bună care patronau Golden Fleece. Nu orice fată de pe stradă putea să vină și să primească de lucru aici. Frumusețea era ceva comun. Trebuia să învețe cum să meargă cu demnitate, să vorbească fără accent, să se îmbrace și dezbrace în așa fel încât clienții să știe că plătesc calitatea. Doar că Burnett era mai atent la calitatea whisky-ului decât la cea a fetelor.

Ea își legănă umerii, scoțându-și sânii în evidență.

– Uită-te la mine, Burnett.

El o privi.

Nu întâlnise încă bărbatul pe care să nu-l poată aduce la un climax fremătător doar legănându-și bine înzestrata anatomie. De data asta își scutură șoldurile. Era mai bine. Acum avea atenția lui deplină. Dar, chiar când credea că l-a prins în mreje, el făcu un pas înapoi.

Burnett își duse o mână la frunte.

– N-o să meargă. Îi oferi un zâmbet drept scuză. Nu-i din cauza ta. Eu sunt de vină.

Ea crezu că a înțeles.

– Burnett, îl dojeni ea, nu știi că cel mai bun mod de a uita o femeie e să te pierzi în alta? Te pot ajuta să uiți.

El ridică din umeri, deja cu haina pe el.

– Spune-i asta bunică-mii, răspunse el.

Încă mai încerca să înțeleagă ce voise să spună, când el scoase un teanc de bancnote din buzunar. După ce desprinse două, le trânti pe tava de argint de pe masa de toaletă și plecă fără să mai scoată vreun cuvânt.

Erau doar cinci minute de mers pe jos până la casa lui din piața St. James, și se îndreptă direct într-acolo ca o vulpe care se bagă în vizuină. În puținul timp care trecuse, fusese bântuit de coșmaruri, dar acum avusese pentru întâia oară vedenii cu ochii larg deschiși. Își oferi aceleași scuze jalnice – bea prea mult; muncea prea din greu; nu dormea îndeajuns –, dar înlăuntrul său se temea de tot ce putea fi mai rău. Fie își pierdea încetișor mințile, fie bunica McEcheran își înfipsese bine dinții în el și n-avea de gând să-i mai dea drumul.

Știa deja ce-avea să-i spună Alex. Vărul său urma să-i atragă atenția că se aflau în era progresului și că fiecare domeniu științific avusese parte de descoperiri uimitoare, inclusiv medicina. Și că ar trebui să consulte unul dintre medicii aceia noi, care își spuneau psihiatri și care studiau modul în care funcționează mintea umană.

N-avea nevoie de un psihiatru care să-i spună ce era în neregulă cu el. Fusese în perfectă stare până într-o noapte când bunica McEcheran își șoptise profeția în urechea lui: „Mireasa ta e în pericol de moarte. Trebuie s-o găsești, altfel cu siguranță va pieri".

Nu înțelesese până nu începuse să aibă coșmaruri. Nu își visa mireasa, ci pe domnișoara McBride, Necredincioasa McBride[1],

[1] Joc de cuvinte care nu poate fi reprodus în română. Numele McBride este compus din prefixul comun scoțian „Mc" și „Bride" (mireasă). De asemenea, numele mic al personajului este Faith (credință), de aici și porecla „Necredincioasa" (în original, *Faithless*). (n.tr.)

cum ajunsese s-o numească în gândurile sale. Promisese să-l aştepte, dar promisiunea ei se dovedise a fi în van. În ultimii opt ani, îşi suprimase în mod deliberat toate gândurile despre ea, dar asta fusese înainte să înceapă coşmarurile. Acum nu şi-o mai putea scoate din minte.

Valetul său deschise uşa înainte să apuce să pună mâna pe clopoţel. Aşa era Hallam, mereu în anticiparea dorinţelor stăpânului său. Avea vreo şaizeci de ani, era scund şi rotofei, cu ten roşcovan şi păr argintiu. Singurul defect pe care i-l putea găsi James era că vorbea cam mult.

– Am făcut focul în bibliotecă, domnule, şi...

James îl îndepărtă cu-un gest.

– Nu în seara asta, Hallam. Cred că mă duc direct să dorm.

Traversă holul şi se îndreptă spre scări.

– Să vă aduc un păhărel, ca întotdeauna, domnule?

James ezită pe prima treaptă şi îşi scărpină fruntea încruntată.

– Ah, nu. Nu în noaptea asta.

Ca niciodată, Hallam rămase fără cuvinte.

În timp ce urca scările, James îi aruncă peste umăr:

– Cafea, Hallam. Multă cafea.

Ajuns în cameră, James se trânti într-un fotoliu. În ciuda eforturilor, ochii îi erau atraşi de oglinda înaltă aşezată de o parte a ferestrei. Scrâşnind din dinţi, se ridică şi merse şovăielnic către ea. Nu bănuise cât era de tensionat până să se uite în oglindă. Nu văzu nimic înspăimântător, cu excepţia propriei sale reflexii.

Rânji cu sfială şi clătină din cap.

– Îţi cam vine băutura de hac, Burnett băiete, zise el. Mai mergi tu mult pe drumul ăsta, şi o să ai parte de o moarte timpurie. Întoarse spatele oglinzii, apoi se răsuci înapoi către ea. Că veni vorba, bunica, în caz că asculţi, dacă vrei s-o găsesc pe McBride, ar trebui să-mi spui unde s-o caut. Nu se lasă găsită, cel puţin nu de către mine. A lăsat asta să se înţeleagă cât se poate de limpede. Aşa că, te rog, gata cu coşmarurile şi cu apariţiile. M-ai băgat în sperieţi în seara asta când... ah, dar n-am să intru în detalii. Un bărbat are nevoie de puţină intimitate şi... Se opri. Ce tot spun? Am avut, pur şi simplu, halucinaţii de la băutură, nimic mai mult. De-acum încolo, beau doar lapte şi limonadă.

După ce bău o cană de cafea fără să o aromatizeze cu whisky, se simţea destul de virtuos şi de cumpătat încât să încerce să adoarmă, aşa că se băgă în pat şi închise ochii. Se foi minute bune în pat şi în final îşi îndreptă gândurile înspre încântătoarea Celeste. Orice bărbat ar fi trebuit să fie cu un picior în groapă ca să nu se lase impresionat de formele ei seducătoare. Deci el ce scuză avea? Băutura diavolului? Inima poftea, dar trupul era slab. Dar era mai mult de atât. Îşi dorea ceva adevărat, nu ceva ce cumpăra cu bani. Nu era mare diferenţă între femeile de la Golden Fleece şi debutantele care sperau să înhaţe un soţ înainte de terminarea sezonului. Tot ce voiau era să-l toace de bani. Măcar la Golden Fleece nu se condamna la o sentinţă pe viaţă.

Gândurile i se învălmăşiră, şi alunecă într-un somn agitat.

McBride. O coamă de bucle arămii. Gât şi umeri albi. Ochi adânci şi limpezi ca lacurile scoţiene.

Şi o inimă neagră ca păcatul.

O parte a minţii sale ştia ce urmează, aşa că încercă să se smulgă din vis, dar fără folos. Imaginea lui Faith păli, şi el se afla din nou acolo, stând în faţa porţilor de fier forjat care-i barau intrarea pe domeniile unui conac impunător. Cum se întâmplă în vise, trecu prin porţi fără să le deschidă şi se pomeni într-un foaier de marmură cu o scară în consolă ce urca într-o curbă graţioasă către etajele superioare. Faith era undeva pe aici, şi nu era singură. O siluetă o pândea din umbră, cineva cu ură în inimă şi cu intenţii criminale în minte.

Frica i se ridică în gât lui James, şi începu să alerge. Nu era într-o casă, ci într-un labirint. O striga pe Faith, dar tot ce auzea era ecoul propriei sale voci îngrozite. Ştia că greşeşte, că ar trebui să încetinească şi să scotocească în propria minte. Avea darul celui de-al doilea văz, dar nu-l folosise niciodată, nu voise niciodată până acum.

Un ţipăt teribil îi sfredeli mintea, şi ştiu că ajunsese prea târziu.

Nu era prea târziu. Viitorul putea fi schimbat. Nu asta încercase să-i bage în cap bunica McEcheran? Putea schimba viitorul.

Gâfâind, ud leoarcă de sudoare, se smulse din coşmar. Ghemuit, trase aer în plămâni cu înghiţituri lacome.

Nu era beat şi nu avea halucinaţii. Era complet treaz. Pentru liniştea sa sufletească, ştia ce avea de făcut. Trebuia să o găsească pe Faith McBride, fie şi pentru a se convinge că nu era în vreun pericol.

Pe măsură ce minutele treceau şi amintirea coşmarului se îndepărta, începu să se simtă ridicol. Se întrebă dacă trebuia să facă totuşi ceva să o găsească pe Faith. Întâlnirea lor avea slabe şanse să fie cordială. În final, ridică din umeri. N-avea de gând să urce pe Matterhorn. Tot ce voia era o noapte cu somn bun, şi, dacă asta însemna să o viziteze din nou pe Faith McBride, aşa să fie.

A doua zi dimineaţă, James era la micul dejun când verii săi veniră la el.

– Ce surpriză! spuse el şi se ridică. Mă gândeam să trec eu pe la voi. Luaţi loc, luaţi loc. Veţi servi micul...

Vocea i se stinse când privirea îi ajunse la Gavin. Vărul său avea o vânătaie urâtă la ochiul stâng.

– Te-ai bătut? întrebă James. Credeam că ai depăşit vârsta pentru aşa ceva.

Gavin râse.

– Totul pentru o cauză nobilă. Macduff, spune-i „salutare" vărului tău.

James se uită către podea. Un câine ciobănesc imens, lăţos, îi întindea cu ochii zâmbitori laba.

– Gavin a găsit câinele pe o alee lăturalnică de lângă Covent Garden, îl lămuri Alex. Nişte golani tineri s-au gândit că ar fi distractiv să-l bată până-l omoară. Gavin n-a fost de acord.

– Nici Macduff n-a fost, spuse Gavin.

Era lângă bufet, luând un mic dejun copios.

– Ce căutai pe o alee lăturalnică de lângă Covent Garden? Este locul preferat de pungaşi şi tâlhari.

– Conduceam o doamnă acasă, zise Gavin şi rânji către James. N-o să se repete. Nu i-a plăcut de Macduff, şi antipatia a fost reciprocă.

James se lăsă din nou pe spate în fotoliu, în timp ce ambii veri îşi umpleau farfuriile. Se gândea că Alex şi Gavin îi erau mai degrabă ca nişte fraţi. Petrecuseră o mare parte din timp împreună

când erau copii, cum era, de altfel, de aşteptat, mamele lor fiind surori. Se încăieraseră mult; râseseră mult; crescuseră fiind cei mai buni prieteni. Aşa şi rămăseseră, deşi nu la fel de detaşaţi şi lipsiţi de griji precum fuseseră odinioară. Lucru deloc surprinzător, se gândi el, din moment ce erau mai în vârstă acum şi aleseseră căi diferite de urmat în viaţă. Gavin încă nu şi-o găsise pe-a lui; el, James, era un om al negoţului, iar Alex... ei bine, Alex era un mister. Era prea atletic pentru a putea crede despre el că-şi petrecea zilele în spatele unui birou. Faptul că lucra pentru guvern putea însemna multe lucruri. Şi avea bătături la degete.

În timp ce Alex se aşeză la masă, Gavin împinse o farfurie plină vârf cu cârnaţi şi rinichi sub nasul lui Macduff.

– Atenţie la maniere, îl avertiză Gavin. Nu uita că eşti un gentleman.

Macduff îşi înclină capul într-o parte şi ronţăi delicat capătul unui cârnat, dar de îndată ce atenţia lui Gavin fu deturnată, înghiţi tot cârnatul, apoi începu altul.

– Ce mai gentleman, remarcă Alex.

– Macduff, spuse James visător, n-a ucis-o pe Macbeth? Când Gavin îl privi nedumerit, detalie: Shakespeare, Gavin, sau n-ai citit piesa?

– Bineînţeles că am citit piesa. Se uită la câine, apoi din nou la James. Ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti la profeţiile bunicii, şi aşa ceva e ridicol. I-am pus numele din senin. Puteam să-i fi zis la fel de uşor... Căută în minte un nume. Puteam să-i fi zis „Câine".

Alex oftă.

James îşi aşeză degetele împreunate pe masă.

– Au început deja, nu-i aşa? Profeţiile bunicii. Încep să se adeverească.

– Şi tu? întrebă Alex.

James aprobă din cap.

– Am vise îngrozitoare.

– Am viziuni, premoniţii, spuse Gavin pe un ton sumbru. Nu m-am dus la întâmplare pe aleea aceea. Îl puteam vedea cu ochii minţii pe bietul Macduff încolţit de bădăranii aceia. M-am dus pe alee cu bastonul ridicat, gata să-l salvez.

– E la fel şi la mine, spuse Alex. În ultimele luni am tot încercat să demaschez pe cineva care ducea informaţii taberei adverse. L-am prins asupra faptului, dar nu datorită capacităţii mele de deducţie am reuşit să-l demasc. Am... simţit ce avea de gând să facă şi i-am întins o capcană.

– Cine-ar fi crezut, spuse James laconic, că Ministerul de Război e aşa interesant.

Alex întoarse capul spre James privindu-l cu răceală.

– N-am spus că lucrez pentru Ministerul de Război. Lucrez pentru guvern, cu diverse însărcinări.

James surâse şi dădu aprobator din cap.

– Eh, pe asta am mai auzit-o de câteva ori, nu? Nu-ţi face griji, secretul tău e în siguranţă cu noi. Înainte ca Alex să apuce să răspundă, James continuă: Dar medicii aceia de soi nou despre care-mi spuneai? Psihiatri parcă le ziceai. Nu te-ai gândit să vorbeşti cu vreunul dintre ei?

Alex îşi unse o felie de pâine prăjită cu unt.

– M-am gândit la asta, dar leacul bunicii era mai puternic. Oricum, cum aş putea să explic ceva despre bunica McEcheran unei adunături de necredincioşi? Nu m-ar înţelege.

– Dar ce-o să ne facem? îl întrerupse Gavin.

– Rânjim şi răbdăm, răspunse fratele său cu stoicism. Ce altceva am putea face?

Când verii se ridicară să plece, Alex se întoarse către James cu un surâs timid.

– Posibil să nu însemne nimic, spuse el, dar în locul tău aş începe să citesc ziarele din scoarţă-n scoarţă. Ar putea să te ajute împotriva coşmarurilor.

James urmă fără întârziere sfatul vărului său. De îndată ce plecară, îi ceru valetului său să-i aducă ziarul de dimineaţă.

Capitolul 3

Faith simţi un mic fior de încântare în timp ce înainta rapid pe Woburn Walk, către librăria şi biblioteca de pe colţ cu Woburn

Place. Mergea să îşi ridice răspunsurile primite la numeroasele anunţuri pe care le publicase în toate ziarele londoneze şi îşi punea mari speranţe că misterul care îi consumase orele de somn şi de veghe din ultimele săptămâni avea să fie rezolvat.

Din când în când, se oprea să admire câte ceva din vitrinele magazinelor: un colier antic, mobilă, cărţi rare, cizme bine meşteşugite şi diverse obiecte de piele. Nu prea erau tentaţii pentru ea aici. Venitul unei profesoare nu putea acoperi un asemenea lux. De altfel, avea un motiv pentru care trăgea de timp. În ultima săptămână sau cam aşa ceva, de câte ori plecase de la şcoală, se simţise vag neliniştită, de parcă ar fi urmărit-o cineva. Putea să fie de vină şi conştiinţa sa tulburată. Profesorii n-ar fi trebuit să se strecoare în timpul prânzului ca să-şi rezolve chestiunile personale. Ar fi putut primi întrebări incomode, cum ar fi de ce folosea o adresă poştală de la librăria Pritchard, când obiceiul era ca toată corespondenţa profesorilor să fie trimisă la şcoală.

Reflexia din vitrină nu-i arăta nimic îngrijorător. Erau mulţi oameni în jur, deoarece magazinele din zonă erau destul de renumite, deşi nu atât de faimoase precum cele din Mayfair – dar nu era ca şi cum s-ar fi aventurat vreodată în acea zonă a oraşului. Bloomsbury era suficient de departe de Mayfair încât să nu existe riscul de-a se întâlni faţă în faţă cu vreuna din fostele sale cunoştinţe. Şi, chiar de s-ar fi întâmplat aşa ceva, nimeni n-ar fi recunoscut-o în uniforma ei spălăcită, de tipul celor pe care le aveau de obicei guvernantele şi profesoarele. Doamnele la modă purtau stofe scumpe, cu turnuri, volane şi zorzoane din abundenţă. Profesoarele purtau haine simple, trainice şi bonete modeste, potrivite ocupaţiei lor de asemenea modeste.

În orice caz, era iulie. În toiul verii, doamnele din înalta societate cu care obişnuia să iasă odinioară se retrăseseră probabil la domeniile lor din provincie sau vizitau vreun local la modă.

Un clopoţel amplasat deasupra uşii sună când Faith intră în magazin. Domnul Pritchard era la tejghea discutând cu un client, dar o primi cu zâmbetul său amical obişnuit, salutând-o. Ea se întoarse către unul dintre teancurile de cărţi şi începu să le citească titlurile, în timp ce aştepta la rând. Această parte a tranzacţiei o neliniştea întotdeauna, deşi nu făcea nimic reprobabil. Tot ce dorea

era să-şi protejeze intimitatea. Nu dorea să ştie străinii unde locuia, aşa cum nu dorea să ştie colegele sale profesoare cu ce se ocupa. Prea multe scrisori sosind la şcoală pe adresa unei singure profesoare, şi încă una care arareori primea vreuna, ar fi putut duce la întrebări incomode cărora nu dorea să le răspundă.

Când clopoţelul se auzi din nou sunând şi în magazin intră un nou client, deschise o carte la întâmplare şi o răsfoi leneş. Nu era vânzoleală în magazin, aşa că se uită către tejghea să vadă dacă domnul Pritchard era liber. Un bărbat îi stătea în cale, şi îşi mută privirea către el.

Avea lumina în spate, şi îşi miji ochii studiindu-l: brunet, umeri largi, atletic. Nu-i putea vedea bine faţa. Ar fi putut fi oricine, doar că emana o energie şi-o încredere care făceau ceva dinlăuntrul ei să se cutremure.

Bărbatul făcu un pas spre ea, apoi încă unul. În sfârşit îi putea vedea faţa. Era mai slab decât şi-l amintea, cu sprâncenele negre încruntate de concentrare, trăsăturile feţei aspre şi intransigente, dar avea aceeaşi inteligenţă vie în ochii săi căprui, acelaşi licăr de prădător.

– Faith, spuse el, m-am gândit eu că tu eşti.

„James Burnett."

Respira cu greutate. I se înmuiaseră genunchii, şi cartea pe care o ţinuse în mână îi alunecă printre degete, căzând cu zgomot pe podea.

Când el îi întinse mâna, se feri.

– Faith, te simţi bine? întrebă el.

Ea repetase în minte ce avea să-i spună dacă ghinionul urma să i-l mai scoată vreodată în cale. Fără acuzaţii reciproce. Fără lacrimi. Fără regrete. O să-i întoarcă pur şi simplu spatele şi o să plece. Nu bănuise că stăpânirea sa de sine era atât de fragilă, mai ales acum că el era aici, în carne şi oase. Toată durerea şi umilinţa pe care credea că le înăbuşise erau atât de vii şi de amare, încât totul părea să se fi întâmplat cu o zi în urmă.

– Nu mă atinge!

El îşi retrase mâna. În contrast cu tonul său arţăgos, al său era blând.

– Păreai gata să leşini. Am vrut doar să te ajut.

La naiba, la naiba, la naiba! Tremura ca un iepure. Nu aşa voia să o vadă bărbatul acesta. Respectul de sine îi cerea să se poarte cu un strop de demnitate.

Îşi ridică uşor bărbia.

– M-ai speriat. Am crezut că eşti un străin. Râse gâtuit. Ce tot spun? Chiar eşti un străin. Am crezut odinioară că te cunosc, acum mult timp, dar m-am înşelat. Te rog, dă-te la o parte şi lasă-mă să trec.

El nu-i băgă în seamă discursul demn.

– Eşti albă ca varul. Mai bine ai lua loc înainte să cazi.

Faith se sprijini cu o mână de un raft. Bănuieli pe jumătate închegate începeau să i se adune în minte. Coincidenţa prezenţei lui în Bloomsbury chiar în momentul în care ea intrase în magazinul domnului Pritchard era fie un mare ghinion, fie deloc o coincidenţă. Oare el să fie cel care o urmărea?

– Ce cauţi în Bloomsbury? întrebă ea fără menajamente.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Uite ce e, chiar nu putem avea o discuţie politicoasă?

– Ai ajuns opt ani prea târziu, replică ea cu sarcasm. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Într-o manieră alarmant de deliberată, James mai făcu un pas înainte şi îşi înclină capul spre ea. Stomacul i se strânse, dar îşi păstră bărbia în sus. Avusese dreptate să-l numească un străin, se gândi ea. Mereu păruse sigur pe sine şi capabil să obţină orice şi-ar dori, dar tăria din el fusese înmuiată de o vrajă ciudată. Bărbatul acesta avea tot atâta farmec precum o bucată de marmură.

– Vorbeşte pentru tine, spuse James, cu vocea la fel de dură ca expresia feţei. Eu am multe să-ţi spun.

Nu putea suporta gândul de a răscoli amintirile vechi. Gândul de a-şi simţi sentimentele despuiate îi făcea rău.

Ochii săi îi fixau chipul.

– Ia-mă de mână, Faith.

Ea îşi presă fruntea cu degetele.

– Mai degrabă aş da mâna cu o...

Ţipă când el se aplecă şi o luă dintr-o mişcare în braţe. Prima ei pornire fusese să-l lovească în cap cu poşeta, dar baierele acesteia i se încurcaseră de mână şi nu o putea îndrepta către el. Dorinţa

de a-l lovi trecu atunci când începu să-i vâjâie capul. Se simțea de parcă brațele și picioarele i se lichefiaseră.

– Domnule Pritchard, strigă James, domnișoara McBride nu se simte bine! Trebuie să se așeze.

Domnul Pritchard veni în grabă pe culoar, cu toată fața sa rotofeie schimonosită de îngrijorare.

– Pe aici, spuse el, arătând către o ușă din capătul holului. În salonașul meu.

El trecu printre ei și deschise ușa.

– Să trimit după medic?

– Un pahar cu apă, răspunse Faith, străduindu-se ca vocea ei să sune hotărât, dar reușind să scoată doar un suspin slab. N-am nevoie de medic.

În timp ce domnul Pritchard se grăbea să-i facă voia, James o așeză pe o canapea din piele. Apoi îi scoase boneta și începu să-i desfacă nasturii de la haină.

Asta o aduse în simțiri. Lovindu-l peste mână, se ridică.

– Nu te mai frământa atât! Vocea ei era iritată. N-am nimic, atât doar că nu am mâncat astăzi. Se încruntă văzându-i zâmbetul ironic care îi trecuse fugar pe chip. Ce-i? întrebă ea.

– Așa se obișnuiește când leșină o doamnă, să îi desfaci veșmintele. Crede-mă, Faith, nu atentez la onoarea ta. Voiam doar să fiu de ajutor.

Cuvintele sale îi aduseră aminte de alte timpuri în care el îi desfăcuse haina – și nu doar haina, ci și rochia, corsetul... Se îmbujoră și îl privi brusc.

Ironia din ochii lui se atenuă, și James respiră încet.

– Încă mai e ceva între noi, nu, Faith? Poate nu vrem, dar încă mai e. Își aplecă fața către a ei. Aproape de buzele sale, șopti: Simți și tu, nu-i așa, Faith?

Ea simți cum pieptul i se ridică și i se lasă în respirații grăbite. Mușchii gâtului i se încordară. O bătaie de inimă trecu în tăcere, apoi alta. Scoase un mic sunet de protest, dar încremeni când gura lui o atinse pe a ei.

James nu își înteți apăsarea. O aștepta pe ea să-i dea voie. Îi era totul atât de familiar, ca prima dată când o sărutase. Nu știuse atunci la ce să se aștepte și fusese copleșită de valul

brusc de senzații care-i sensibilizaseră pielea și o făcuseră să respire mai precipitat. Fără rețineri, se abandonase în brațele sale și-și lipise buzele de ale lui.

Dar de data asta nu avea să mai fie la fel. James Burnett îi sfâșiase în bucăți inima și mândria. Ar fi fost nebună să-l lase să o mai facă o dată.

Gândul venise la timp. Cu fiecare fărâmă de putere rămasă, se propti în umerii lui și îl împinse deoparte. Nu rostiră nici un cuvânt. Doar zgomotul aspru al răsuflărilor lor rupea tăcerea.

Domnul Pritchard se întoarse în acel moment cu paharul de apă. Smulgându-și cu greu ochii de sub privirea pătrunzătoare a lui James, Faith se întinse după pahar și bău cu lăcomie.

Domnul Pritchard se frământa neliniștit în fundal.

– Pot să vă mai aduc ceva? întrebă el.

Ea reuși să-i ofere un zâmbet slab.

– Nu. Mulțumesc, voi fi bine. Clienții dumneavoastră se întreabă probabil unde sunteți.

Pritchard își mută privirea de la unul la altul, de parcă ar fi simțit atmosfera încărcată și ar fi ezitat să o lase pe Faith singură cu James.

– Dacă sunteți sigură, spuse el încet, privind-o pe Faith.

Faith n-avea nici un chef să fie lăsată singură în compania lui James, dar dorea cu atât mai puțin să fie implicată într-un scandal public, așa că aprobă din cap și surâse, asigurându-l că se simțea mult mai bine. Auzind acestea, domnul Pritchard părăsi încăperea.

Vocea lui James era plină de ironie:

– Îmi cer iertare. Să spunem că am căzut pradă amintirilor? De dragul timpurilor de altădată, Faith. Asta este tot, nu se va mai repeta.

Dorea să-i răspundă ceva tăios, dar nu era în stare.

– Pradă amintirilor, murmură ea. Da. Asta s-a întâmplat.

Acordându-și un răgaz de gândire, sorbi încet din pahar. Tot ce voia era ca James Burnett să plece, dar el avea tenacitatea unui buldog. Nimeni nu-l putea sili să facă ce nu dorea. Asta se tot chinuise ea în toți acei ani. Nimeni nu-l putea determina pe James Burnett să facă un lucru pe care nu voia să-l facă.

Aşa că el îi ceruse să-l aştepte, plecase acasă în Scoţia şi acolo se logodise imediat cu iubita sa din copilărie.

Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi şi dintr-odată totul era prea mult pentru ea. Puse paharul jos. Fără să-l privească, îl întrebă pe James:

– Crezi că mi-ai putea găsi ceva de roncăit? Cum spuneam, n-am mâncat astăzi nimic, şi ştiu că domnul Pritchard ţine o pungă de biscuiţi sub tejghea.

Ea închise ochii, se lăsă pe spate pe canapea şi oftă. James spuse ceva cu jumătate de gură, dar Faith nu se mişcă până nu-i auzi paşii îndreptându-se spre uşă şi îndepărtându-se apoi pe coridor. Ştia unde era uşa din spate, şi îi luă doar o clipă să-şi adune lucrurile şi să iasă pe alee. Nu porni încetişor, ci o luă la fugă. O alee dădea într-alta şi apoi într-alta. Când fu sigură că nu o urmărea, se opri în pragul unei uşi să-şi tragă răsuflarea.

Îi dăduse de urmă la Pritchard. Nu mai era mult până avea să o găsească şi la şcoală. Dar, când se va întâmpla asta, măcar nu o să mai fie şocată să-l revadă.

Ce voia de la ea? Era o întrebare care nu-i dădea pace. N-ar fi putut să spună nimic care să-i scuze comportarea lipsită de scrupule. Ea avusese convingerea că-şi lăsase trecutul în urmă. Părea greu de crezut că James ar dori să redeschidă răni vechi.

Sau poate exagera ea. Poate chiar fusese o întâlnire întâmplătoare. Poate şi el fusese la fel de şocat, doar că îşi ascunsese sentimentele mai bine.

Renunţă să mai caute o explicaţie.

Măcar, dacă urmau să se reîntâlnească, avea să fie stăpână pe sine. Fără acuzaţii reciproce. Fără lacrimi şi regrete. Şi fără amintiri greu de controlat. James Burnett era mort în inima ei.

Se opri din mers. Afurisit să fie omul acesta, afurisit, afurisit! Din cauza lui uitase să-şi ridice corespondenţa. Se uită peste umăr şi-şi reţinu un fior. Nu putea să se întoarcă, nu după ce fugise. Cum anume şi-ar putea explica purtarea? Trecuse peste tot ce se întâmplase. El nu mai însemna nimic pentru ea, iar reacţia ei exagerată fusese nimic altceva decât... decât... decât... Fusese exact aşa cum spusese el: de dragul timpurilor de altădată.

Mulţumită cu această explicaţie, se îndreptă grăbită către şcoală.

James deveni conştient de plecarea ei grăbită imediat ce făcu vreo câţiva paşi pe culoar. Nu trebuise nici măcar să se întoarcă pentru a se convinge de ceea ce ştia deja. Mintea lui era atât de concentrată asupra lui Faith, încât simţise golul pe care ea îl lăsase în urmă.

Nu-i părea rău că ea fugise. Crezuse că era în stare să facă faţă revederii cu ea, dar se minţise pe sine. Faith McBride în persoană era mult mai primejdioasă decât amintirile lui şterse despre ea. În ciuda trecerii timpului, era la fel de frumoasă pe cât şi-o amintea; încă avea acea strălucire interioară care-i îndulcea trăsăturile. Măcar de-ar fi fost grasă şi ponositä, poate creierul lui ar mai fi fost funcţional, şi nu s-ar fi simţit atât de excitat şi de tare ca piatra.

Îşi încleştă pumnii. Trebuia să îşi ţină trăirile în frâu dacă dorea să respecte promisiunea făcută bunicii sale. Următoarea dată când o s-o întâlnească pe necredincioasa McBride, o să fie al naibii de sigur că avea să-şi ţină mâinile la locul lor.

Cu această făgăduinţă solemnă în minte, i se alătură domnului Pritchard la tejghea şi aşteptă răbdător ca acesta să-şi servească un client.

Nu era prima dată când venea aici. Urmase sfatul lui Alex şi începuse să citească ziarele din fiecare dimineaţă, din scoarţă în scoarţă. Indiciul despre Faith apăruse într-unul din anunţuri: „Se caută informaţii despre Madeline Maynard, care a studiat pe vremuri la Oxford. Scrieţi-i domnişoarei F. McBride, librăria Pritchard, Woburn Walk, Bloomsbury".

Nu ştiuse la ce să se aştepte la prima sa vizită – era a ei librăria sau poate locuia deasupra ei? Înţelesese curând că la Pritchard nu era doar librărie, ci şi un fel de oficiu poştal pentru oamenii care fie lucrau în zonă, fie nu doreau să le fie trimisă corespondenţa la ei acasă. Ceea ce îl făcuse să se întrebe ce anume avea Faith de ascuns.

Domnul Pritchard era un om prudent, de la care nu putuse să scoată nici cea mai mică informaţie despre Faith. Ceea ce dusese la întâlnirea cu ea de astăzi. Acum, că Pritchard ştia

că el şi Faith se cunoşteau, poate avea să fie mai binevoitor. Sau cel puţin asta spera James. Nu avea nici un chef să-şi mai petreacă încă o dimineaţă patrulând în sus şi în jos pe Woburn Walk, în speranţa că ar putea-o zări pe Faith. De asemenea, se îndoia că ea avea să-şi mai arate prea curând faţa în librăria lui Pritchard. Cel mai probabil o să trimită o prietenă să-i ridice corespondenţa, ceea ce avea să-l inducă în eroare.

Pritchard îi numără restul unui client, aşteptă o clipă până când acesta ajunse la uşă şi se îndepărtă îndeajuns cât să nu poată auzi ceva, apoi se întoarse către James, cu o privire îngrijorată.

– Cum se simte domnişoara McBride?

– Mult mai bine, răspunse James. Am scos-o să ia o gură de aer, şi s-a decis să se întoarcă imediat acasă.

Sprâncenele stufoase ale domnului Pritchard se îmbinară de indignare.

– Şi nu aţi mers cu ea, să vă asiguraţi că ajunge în siguranţă în pragul casei sale?

– Nu mi-a permis.

Chipul încruntat al bătrânului se relaxă treptat.

– Regulile şcolii, spuse el, clătinând din cap. Ar avea necazuri dacă s-ar întoarce la şcoală în compania unui domn.

– Deci e profesoară?

Pritchard îl fixă cu o privire plină de suspiciune.

– Credeam că dumneavoastră şi domnişoara McBride sunteţi prieteni.

James îşi dădu seama de greşeala comisă şi se corectă rapid.

– Aşa şi este, de foarte mult timp, de pe când era o... Căută cuvântul potrivit. O debutantă. Am fost surprins să o văd astăzi aici, surprins şi consternat. Pare să...

Îşi lăsă vorba neterminată, de parcă şi-ar fi invitat interlocutorul să vină cu un răspuns.

– Să treacă prin vremuri grele? Este şi impresia mea. O debutantă, spuneţi? Nu mi-e greu să cred. E o doamnă în toată regula. Are întotdeauna o vorbă bună de spus, nu uită niciodată să mă întrebe de nepoţi. Originea bună se vede mereu, ştiţi.

Oftă din nou.

Tăcerea persista. În final, James spuse:

– Aş dori să o ajut. Oh, nu eu personal, dar sunt sigur că mătuşa mea, care e tactul întruchipat, ar fi mai mult decât bucuroasă să o cunoască pe domnişoara McBride.

Pritchard se scărpină în bărbie şi îl studie gânditor pe James, luând seama de croiala hainelor sale, de gulerul alb ca neaua, de calitatea mănuşilor sale de piele. În final, încuviinţă din cap.

– Şcoala este după colţ de Tavistock Square. Nu o puteţi rata. Are o tăbliţă în faţă, Şcoala de Fete St. Winnifred. Este o clădire mare pe un teren întins.

Se opri din vorbă când doi clienţi îşi făcură apariţia. James îi mulţumi domnului Pritchard pentru ajutor şi plecă fără întârziere. În capătul străzii, opri o birjă şi ceru să-l ducă la clubul său din St. James. Se aşeză confortabil pe banchetă, meditând la ceea ce aflase de la domnul Pritchard.

Îl mintise, firește. Faith nu îşi făcea debutul în înalta societate când o cunoscuse el, deşi în ochii lui era mai presus de oricare alta. Era companioana plătită a lui Lady Beale, cu o frumuseţe serenă, origine bună şi, deşi hainele sale erau modeste, iar Faith nu încerca niciodată să iasă în evidenţă, era fata pe care toate debutantele o detestau. Invidia era cauza antipatiei lor faţă de ea, firește, pentru că Faith era şi fata după care tânjeau toţi tinerii.

La nouăsprezece ani, era înaltă şi suplă, cu părul arămiu şi mătăsos prins într-un coc simplu, o piele fără cusur şi o privire tăioasă şi detaşată care putea arunca în depresie orice cavaler înflăcărat care întrecea limita bunelor maniere.

Privise aceste reprezentaţii din culise, cu un ochi cinic. Flăcăii aceia puteau tânji cât pofteau, dar se îndoia că le stătea gândul la însurătoare. Căsătoria era o afacere serioasă, chiar şi în aceste vremuri luminate, o afacere care implica zestre, dote, contracte şi legături între familii. Fiind o orfană săracă, Faith nu avea şanse de câştig – şi ştia asta.

Nu îşi găsea locul printre membrii de seamă ai societăţii, în mare parte pentru că trebuia să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Din câte îşi aducea el aminte, tatăl ei fusese membru al comitetului de la Oxford, dar, după moartea acestuia, Faith

se întreținuse acceptând prima ofertă de muncă primită: aceea de domnișoară de companie pentru Lady Beale.

Faith îi amintea de el însuși, când fusese trimis în Anglia la școală, împotriva voinței sale. Nici el nu se integrase. Privind în urmă, trebuia să admită că fusese în mare parte greșeala lui. Intra mereu în încăierări, arătându-le băieților acelora englezi că era la fel de bun ca ei. Asta nu-l ajutase să-și facă prea mulți prieteni. Anii de școală fuseseră cei mai singuratici din viața sa.

Faith nu era într-o postură în care putea să riposteze, iar Lady Beale nu părea să observe șicanele și tachinările la care era supusă domnișoara sa de companie, așa că James o luase pe Faith sub aripa sa protectoare. Acest lucru nu încetase vreodată să-l nedumerească – de ce se hotărâse să intervină. Nu era chiar un monden. De fapt, participa la aceste evenimente doar pentru că fusese invitat de oameni influenți, personaje-cheie în finanțarea afacerilor sale comerciale. Deși era foarte tânăr, strânsese deja o avere serioasă. Căile ferate erau pasiunea sa, și, deși isteria feroviarelor trecuse de mult timp, tot mai rămăseseră bani grei de făcut de pe urma reconstrucției, atât în Scoția, cât și în Anglia.

Așa că participase când la o recepție, când la alta și cu acest prilej o cunoscuse pe Faith.

El avea douăzeci și patru de ani, iar ea – nouăsprezece. Ar fi trebuit să știe că prietenia lor nu avea cum să rămână platonică. Înțelesese că făcuse o mare greșeală când, la un bal de Crăciun, o sărutase nepăsător sub vâsc. Acel sărut neglijent îl făcuse să se clatine pe picioare. După asta, nu-și mai putuse ține mâinile departe de ea. Un lucru îngăduit ducea la un altul. Știa prea bine că soluția pentru ei era căsătoria. Își făcuseră planuri împreună, dar chiar înainte să se publice vestea logodnei lor, compania sa din Scoția ajunsese în prag de faliment, iar el se văzuse nevoit să se întoarcă la Edinburgh și să îndrepte lucrurile.

Durase totul mai mult decât se așteptase. Falimentul se dovedise a fi cea mai mică dintre problemele sale. Se părea că mâna sa dreaptă în afacere secătuise compania de bani pentru folosul propriu și-l lăsase pe James să înfrunte procesele pe care proprietarii de acțiuni amenințau să i le intenteze. Nu fusese ușor să facă rost de bani ca să-i despăgubească. Și doar la asta se putuse

gândi: cum să-și plătească acționarii. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi trebuit să își facă griji și pentru Faith.

Trebuise să convingă niște finanțatori simandicoși și precauți că putea întoarce lucrurile în favoarea lor și că putea scoate profit din compania sa. În adâncul minții, nici el nu înțelegea cum de reușise. Era ambițios, desigur, dar în același timp era doar un novice în comparație cu ei. Și totuși, îi acordaseră o șansă și se aleseseră și cu un profit frumușel din înțelegere.

O amintire îi trecu fugar prin minte: Faith, cu ochii săi cenușii mari în care nu aveai cum să nu te încrezi, promițându-i că o să-l aștepte.

Înțelesese că era ceva în neregulă când încetase să mai primească scrisori de la ea, așa că plecase înapoi în Londra, să afle ce se întâmpla. Nimeni nu știa unde era, nici măcar Lady Beale. Tot ce știa era că Faith îi înmânase demisia și plecase cu un tânăr pe nume Alastair Dobbin, care avea s-o escorteze la prietenele sale în Dorset sau să fi fost în Derbyshire?

Până la urmă, reieșea că pe Faith și pe domnul Dobbin parcă-i înghițise pământul.

Birja se poticni într-o groapă, înclinându-se într-o parte. Smucitura bruscă îi limpezi capul, iar gura i se crispă într-un rânjet lipsit de veselie. Atâta chin pentru nimic! Nu mai era omul care fusese atunci. După cum își tot reamintea, nu avea rost să dezgroape trecutul. Spre viitor trebuia să-și îndrepte acum atenția. Faith era în pericol. De ce? Cum?

Reciti anunțul din ziar. Faith căuta informații despre Madeline Maynard. Cine era Madeline Maynard? Și cum putea el să afle?

Dacă avea de gând să o protejeze pe Faith, trebuia să-i fie aproape, la fel de aproape ca umbra sa. Și aici apărea marea problemă. Îi dăduse foarte clar de înțeles că el era ultima ființă de pe pământ la care s-ar întoarce.

Nu putea permite sentimentelor, ale sale sau ale ei, să îi stea în cale. Era o problemă de viață și de moarte. Într-un fel sau altul, o să se apropie de Faith; apoi, când avea s-o știe în afara oricărui pericol, o să plece fără să se mai uite vreodată înapoi.

Capitolul 4

Trecuse ora cinei, şi Faith tot nu apucase să-i împărtăşească veştile prietenei sale, Lillian Summers. La acea oră, şcoala era practic pustie, deoarece toate fetele erau eleve la zi. Elevele interne erau majoritatea fiicele diplomaţilor din ambasade străine sau fete ale căror părinţi locuiau departe de Londra, dar doreau ca fiicele lor să aibă privilegiul de a fi absolvit şcoala St. Winnifred. Exista un lucru pe care toţi părinţii îl aveau în comun: voiau acel tip de educaţie progresistă care era la modă, genul de educaţie care ar înzestra intelectual o femeie pentru a merge la universitate sau a-şi alege o carieră – sau orice alt fel de soartă şi-ar dori.

După ce intră în încăpere, Faith merse direct la plită şi puse la fiert un ceainic cu apă. Lily scoase două căni şi distribui câte două linguri pline vârf cu pudră de cacao în fiecare. Era o femeie mlădie, cu părul roşcat aprins îmblânzit de o panglică neagră, sobră. Ochii săi, în mod surprinzător, erau la fel de negri ca pudra pe care-o turna în ceşti.

– Burnett! exclamă ea, cu vocea vibrând de ostilitate. La Pritchard? Bruta de Burnett? Mizerabilul? Omul acela de doi bani? *Acel* Burnett?

Furia lui Lily nu era o surpriză pentru Faith. Îi era o prietenă loială. Se cunoscuseră pe când Faith era domnişoara de companie pentru Lady Beale, iar Lily – pentru domnişoara Rowatt, sora lui Lady Beale, deci se văzuseră destul de des. Angajatoarele lor nu le cereau mult, dar fetele găseau viaţa de la periferia societăţii, unde erau puţin peste statutul de servitoare, obositoare şi deprimantă. Începuseră să-şi facă diverse confidenţe, împărţind toate încercările şi neajunsurile – dar şi umorul – vieţii zilnice de companioane plătite.

În ciuda temperamentelor diferite, păreau să se potrivească. Faith învăţase totuşi valoarea diplomaţiei atunci când avea de-a face cu clasele superioare ale societăţii. Existenţa ei depindea de asta. Lily era aprigă şi tare sinceră. Tendinţa ei de a spune limpede ce gândea o costase slujba de la domnişoara Rowatt. Însă,

conform spuselor lui Lily, acesta fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Acceptase un post de profesoară la o şcoală de fete din Cheltenham, unde, după cum spunea, îşi găsise chemarea. Lily era născută pentru a preda.

Faith ar fi mers cu ea, dar în acea perioadă îl cunoscuse pe James şi nu se putea hotărî să facă schimbarea. Un an mai târziu, zdrobită şi deziluzionată, fusese bucuroasă să facă acest pas şi chiar mai bucuroasă că prietena sa cea mai apropiată era acolo pentru a o smulge din tristeţea în care se afundase. Lily n-avea răbdare să stea şi să-şi plângă de milă. „Fă-ţi de lucru" era remediul ei pentru o inimă zdrobită, şi Faith încerca asta. În timp, durerea devenise suportabilă şi, pe măsură ce anii treceau, imaginea lui James Burnett alunecase în cel mai întunecos colţ al minţii sale.

Până să dea astăzi ochii cu el. Dumnezeule din ceruri, oare ce-o apucase? Se simţise de parcă un ciob de sticlă i-ar fi străpuns inima, şi voise ca el să ştie cât de mult îl disprețuieşte. După atâţia ani, n-ar fi trebuit să mai simtă nimic. Ar fi fost însă înţelept din partea ei să se răsucească pe călcâie şi să se îndepărteze.

– Faith, m-ai auzit?

Smulsă din gândurile sale, se întoarse către prietena sa.

– Da, spuse ea, *acel* Burnett.

Îşi trase un scaun lângă şemineul gol.

– Şi ce-a spus?

Faith se strâmbă uşor.

– Eu nu i-am dat şansa să spună ceva. Clătină din cap. Oh, Lily, dacă m-ai fi văzut, nu m-ai fi recunoscut. Mă tot îmbărbătam să fiu demnă, dar, când am deschis gura, l-am bălăcărit ca o precupeaţă.

– Hah! exclamă Lily. Când îmi amintesc ce ţi-a făcut licheaua aia, mă mir că nu te-ai repezit la el cu vreun topor!

Lily mai avea multe de spus despre caracterul lui James – sau despre lipsa acestuia –, dar Faith nu o asculta. Nu-i venea să creadă că acea întâlnire întâmplătoare, dacă fusese într-adevăr o simplă coincidenţă, avusese un asemenea efect asupra ei. Se simţea din nou ca atunci când, tânără fată fiind, aflase că iubitul ei se logodise cu Lady Fiona Shand. Şocul şi jalea o aruncaseră într-o

stare de amorțeală. Durerea fusese atât de mare, încât nu fusese în stare să mănânce sau să doarmă cu săptămânile. Crezuse că exista ceva special între ei, pentru ca apoi să descopere cât de proastă fusese.

El își petrecuse trei luni în Scoția, rezolvând o situație de criză apărută la una dintre căile ferate în care investise masiv, trimițând doar mesaje scurte, ciudate. Primele veşti adevărate pe care le auzise despre el fuseseră cele citite într-un număr din *Gazette.*

Se părea că la fiecare dineu şi recepție oferite în Edinburgh, Lady Fiona Shand era o companie nelipsită pentru James, iar anunțul logodnei era aşteptat în decursul acelei săptămâni. Lady Fiona era fiica lui Lord Shand, unul dintre antreprenorii cei mai mari din Edinburgh.

Lady Beale nu fusese surprinsă. Auzise că James pierduse mulți bani în afacerile feroviare şi considera că făcea ceva ce făcuseră şi alții înaintea lui: se căsătorea cu o fată bogată, pentru a-şi plăti datoriile. În mod evident, lui Lady Beale nici măcar nu-i trecuse prin minte că între domnişoara sa de companie şi un om de talia lui James putea fi ceva.

Faith nu crezuse nici un cuvânt, dar, când scrisorile lui se răriseră, decisese să intervină. Îşi dăduse demisia şi plecase spre Edinburgh, să-l vadă personal pe James. Nu reuşise să-l întâlnească, dar auzise şi văzuse suficient cât să dea crezare zvonurilor. James avea s-o ia de soție pe Lady Fiona.

Acum era văduv. Fiona fusese ucisă fulgerător de tifos, cea mai temută şi letală boală a acelor timpuri. Faith nu-i trimisese vreo scrisoare de condoleanțe. Dintr-un anume motiv, gestul i se părea nepotrivit.

Predica lui Lily se stinse în cele din urmă, şi, în timp ce îşi sorbeau ciocolata, ea o întrebă:

– Ce i-ai spus lui Robert despre ticălosul acela?

Faith clipi şi îşi întoarse încet privirea către prietena sa.

– Nimic. De ce ar fi trebuit să-i spun ceva lui Robert?

Lily pocni din limbă.

– Cred că vrea să te ceară de soție.

– Sper să te înşeli. Cu un oftat ostenit, Faith se ghemui în scaun. De fapt, sunt sigură că te înşeli. Eu şi Robert suntem doar

prieteni, nimic mai mult. Privirea sceptică a lui Lily o făcu să detalieze: Nu se gândeşte la mine în felul acela, iar eu în mod sigur nici atât. Tatăl său este în comitetul şcolii. E interesat de tipul de educație pe care îl oferim şi, desigur, avem o pasiune comună pentru cultura greacă şi romană. Atâta tot. Cum Lily continua să o fixeze cu privirea, cu sprâncenele ridicate, se simți obligată să adauge: Nu i-am oferit niciodată nici cea mai mică încurajare.

– Nici nu trebuie să-l încurajezi! Tot ce trebuie este să fii tu însăți. Asculți cum bate câmpii, apoi pui întrebări inteligente. Cu mine, totul intră pe-o ureche şi iese pe cealaltă. Robert Danvers o fi el cea mai bună partidă din Bloomsbury, dar e teribil de plicticos, cel puțin când e împreună cu tatăl său. Dar, când pisica nu-i acasă, e cu totul altă poveste. Robert joacă pe masă. Cine poate avea încredere într-un astfel de om – un model de virtute când taică-său se uită peste umăr şi un cavaler afemeiat când iese de unul singur? Umblă zvonul că singurele sale pasiuni, în afară de femei, sunt caii şi jocurile de noroc.

– Bârfe! pufni Faith, ironic. Nu mai crede şi tu tot ce auzi. Şi, dacă chiar umblă după fete frumoase, e puțin probabil să fie interesat de mine.

– Tot ce spun e să ai grijă cu el.

Cuvintele lui Lily o puseră pe Faith pe gânduri. Robert începuse de curând să viziteze St. Winnifred. Până atunci, venise doar de ochii tatălui său, la ocazii speciale. Dar, când auzise că tatăl lui Faith fusese profesor de istorie clasică la Oxford, devenise interesat de ea sau mai bine zis de cărțile pe care i le putea împrumuta pentru a-şi aprofunda cunoştințele despre cultura şi istoria clasică.

Cel puțin aşa spera ea. Era un Adonis blond, după care erau nebune toate fetele din anii terminali şi chiar şi câteva profesoare. Dar nu şi ea. Experiența sa limitată în materie de bărbați o învățase că, pentru o fată, cel mai bun prieten rămâne între copertele unei cărți. Şi, dacă nu-ți plăcea ce avea să-ți spună, puteai să o izbeşti de un perete şi să o joci în picioare.

Moştenise dragostea pentru lectură de la tatăl său. Cele mai fericite amintiri din copilărie erau de pe vremea când călătoreau prin Anglia în vacanțe, explorând vechile ruine romane. Într-o zi,

tatăl ei îi promisese că aveau să meargă în Grecia şi-n Italia, să viziteze locuri pe care le cunoscuse doar din cărţi.

Ceea ce, desigur, nu se întâmplase niciodată. Tatăl ei era în primul rând tată şi în al doilea rând membru al consiliului director. N-ar fi plecat fără ea, dar nici nu avusese vreodată suficienţi bani încât să o poată lua cu el.

Lily îşi bău restul de cacao, apoi o întrebă:

– Cum adică nu te place în felul acela şi nici tu pe el?

Faith îşi reveni din visare.

– Poftim?

– Ai auzit ce ţi-am spus!

Faith se îmbujoră uşor. Se gândea la James. Chiar şi pe vremea când era o tânără fără experienţă, o simplă vorbă din partea lui o făcea să se topească pe dinăuntru, şi asta înainte să-l fi cunoscut. Iar astăzi, când se aştepta mai puţin, i se întâmplase din nou.

Trebuia să se caute la cap.

Cu mâinile în şold, Lily se aşeză în faţa sa. Ochii ei întunecaţi scânteiau, plini de presupuneri.

– Ce îmi ascunzi, Faith McBride? De ce nu-mi răspunzi la întrebare?

Asta era problema cu aceste confidenţe. Spuneai un secret, şi lumea se aştepta să afle apoi totul. Ei bine, ăsta era un secret pe care Faith intenţiona să-l ţină pentru sine. Ridică din umeri.

– N-ai citit *Jane Eyre*?

Lily strâmbă din nas.

– *Jane Eyre*? Dumnezeu din ceruri cu tot cu îngerii Lui să ne păzească! Dacă aşa e dragostea, nu vreau să am parte de ea. O clipă trecu în tăcere. Asta a fost între tine şi James? Ţi-ai pierdut capul după el?

– Nu! veni răspunsul repezit. Am fost doar orbită pe moment. Când vorbeam despre Robert, încercam de fapt să spun că pentru mine nu contează dacă e sau nu prezent.

Lily mormăi ceva ce Faith nu putu auzi.

– Ce-ai spus?

– Am spus, replică domol şi răspicat Lily, că începe să-mi fie milă de Robert. Dacă tu nu-l vrei, altă tânără îl va înhăţa. Este un bărbat arătos şi va da de bani într-o bună zi.

– Parcă spuneai că e plicticos.

Lily începu să se aranjeze.

– Asta pentru că nu vorbeşte despre ce mă interesează pe mine.

– Şi anume?

Lily ridică o sprânceană.

– Despre mine, desigur.

Din cine ştie ce motiv ciudat, li se păru o glumă excelentă, şi izbucniră în hohote de râs.

În timp ce-şi spălau cănile într-un lavoar cu apă caldă, pe care Faith o turna dintr-un ceainic, Lily spuse:

– N-ai zis dacă era vreo scrisoare pentru tine la librăria lui Pritchard.

– Nu ştiu, am uitat să întreb.

Sprâncenele expresive ale lui Lily se ridicară a mirare.

– Ai uitat să întrebi?

Pe de altă parte, Faith se încruntă.

– Am fost distrasă de la ce aveam de făcut. Abia aşteptam să ies de acolo, bine?

Trecu un moment de tăcere. Ridicând din umeri, Lily spuse:

– Dacă sunt scrisori, vor fi acolo şi mâine, şi nu cred că Burnett va mai pierde vremea prin zonă, nu când ştie că ar putea da iarăşi nas în nas cu tine.

Neştiind cum să răspundă, Faith aprobă vag din cap, însă îşi aminti că James îi zisese că, dacă ea nu mai avea ce vorbi cu el, el avea destule să-i spună.

Lily îi aruncă o privire piezişă.

– Sau, spuse ea încet, am putea merge chiar acum la Pritchard, înainte de şedinţa consiliului director, ştii, să luăm aer?

– Uitasem de şedinţă.

– Nu putem lipsi. Trebuie să terminăm planificările pentru Ziua Porţilor Deschise.

Faith încuviinţă din cap fără prea mare entuziasm. Ziua Porţilor Deschise însemna că toate fetele şi profesoarele lor erau expuse la vedere, iar potenţialii elevi şi părinţii acestora puteau să se plimbe prin şcoală după bunul-plac, să intre în orice clasă şi să tragă propriile concluzii despre cât de bună era şcoala St. Winnifred

pentru ei. Majoritatea părinților erau binevoitori și puneau întrebări politicoase, dar erau și unii care găseau mereu cusur în orice. Următoarea vineri era Ziua Premierii, când toată școala se aduna cu mic, cu mare să-i aplaude pe cei mai buni din an pentru munca depusă. Apoi urma vacanța de vară. Faith abia aștepta.

– Deci? insistă Lily.

– Cred că a închis la librărie.

– Dar domnul Pritchard locuiește deasupra magazinului, nu-i așa? Sunt sigură că ar deschide pentru tine. Dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica, ești lumina ochilor lui.

Faith zâmbi.

– Pentru că discut cu el despre ce îl interesează cel mai mult.

– El însuși?

– Nu. Nepoții săi.

Râzând împreună, terminară de strâns masa și se pregătiră de plecare.

Directoarea se numea domnișoara Eliott și își conducea școala cu severitatea unui tiran binevoitor. Nici o profesoară nu îndrăznea să se lase furată de visare când domnișoara Eliott își ținea cuvântările. Se putea trezi că i se cerea părerea despre ce se discuta, și vai de profesoara care-și bâlbâia răspunsul.

Așa că Faith își fixă privirea asupra directoarei, dar mintea ei rămase la scrisoarea care o aștepta la domnul Pritchard. Recunoscuse caligrafia feminină de pe plic, iar inima îi tresărise în piept. Avusese câteva răspunsuri la anunț, dar majoritatea cereau bani, fiind scrise de pungași fără scrupule care nu erau în stare nici să alăture două fraze corecte gramatical. O singură scrisoare păruse sinceră, una semnată simplu „C". Persoana care o trimisese părea prudentă și nu voia să o întâlnească pe Faith până când aceasta nu spunea ce legătură avea ea cu Madeline și de ce încerca să o găsească. Faith răspunsese, apoi așteptase cu nerăbdare crescândă o nouă scrisoare. Cea care sosise astăzi făcuse să merite așteptarea. Lady Cowdray, spunea scrisoarea, era bucuroasă să o vadă în orice moment convenabil pentru domnișoara McBride.

Era o mică problemă. Domnia Sa nu locuia în Londra, ci la jumătate de kilometru de satul Chalbourne. Pentru a ajunge acolo,

era necesară o călătorie de două ore cu trenul, și Faith nu știa când să găsească timp. De obicei sâmbăta erau libere, dar în această sâmbătă era Ziua Porților Deschise, și fiecare profesoară trebuia să fie la postul său. Asta însemna că trebuia să aibă răbdare până sâmbăta viitoare. Iar răbdarea nu fusese niciodată punctul său forte.

„Ai răbdare", spusese el. „Așteaptă-mă. Ne vom căsători imediat ce mă întorc."

Iar ea așteptase răbdătoare timp de trei luni, după care călătorise până în Scoția și descoperise de una singură adevărul.

Alungă gândul, furioasă pe sine că-i permisese iarăși lui James Burnett să i se strecoare în minte. Chiar fiecare gând trebuia să ducă la el? Izgonindu-l din minte, se concentră asupra concluziilor finale ale domnișoarei Elliot.

În mod invariabil, directoarea își trimitea profesoarele la treburile lor, ațâțându-le entuziasmul pentru măreața operă în slujba căreia se aflau. Nici astăzi lucrurile nu stăteau diferit. Aveau o vocație, nu o slujbă, le spuse, și, multă vreme după ce ele nu vor mai exista, influența lor o să dăinuie vie în inimile și-n mințile fetelor. Eforturile lor făceau o lume mai bună.

Pe această notă exaltată, ședința luă sfârșit. Profesoarele, cu ochii scânteind de fervoarea misiunii lor, începură să iasă câte una sau câte două. Faith nu putea niciodată să fie atât de zeloasă. Deși îi făcea plăcere să predea, nu credea că aceasta îi era vocația. Influența tatălui său încă își punea amprenta asupra ei, și ambiția sa era să exploreze ruinele din Grecia și Italia.

Nu era o ambiție, de fapt. Era doar o fantezie. Femeile singure care munceau să se întrețină nu umblau haihui prin toată Europa. Lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi fost bogată. Femeile din noul val sfidau convențiile și alegeau să plece să exploreze, exact ca bărbații. Dar cineva cu mijloace financiare atât de reduse ca ale ei ar fi putut să înceapă cu exploratul în Bath, unde excavațiile ajunseseră deja sub Sala Pompelor. Ah, dacă tatăl său ar fi trăit să vadă aceste lucruri!

Un gând răzleț îi trecu prin minte, surprinzând-o. Dacă s-ar căsători cu Robert, el ar fi luat-o cu plăcere la Bath, să sape printre ruine. Poate chiar l-ar putea convinge s-o ducă în Italia.

„Mercenaro!" se mustră ea singură. Nu-l putea folosi astfel pe Robert. N-ar fi fost cu nimic mai bună decât James.

Se uită în jur după Lily, dar aceasta discuta cu domnişoara Elliot, aşa că se întoarse singură în camera sa.

Scrisoarea de la Lady Cowdray era ascunsă într-un compartiment secret al cutiuţei sale cu lucruri pentru cusut, alături de celelalte răspunsuri primite la anunţul său. Nu era suspicioasă, doar prudentă. Fetele intrau şi ieşeau din camerele profesoarelor în orice moment al zilei. Orice lucru lăsat la voia întâmplării cădea pradă curiozităţii lor.

Scoase scrisoarea, se aşeză la birou, o netezi şi citi pentru a douăzecea oară cele câteva rânduri de pe o singură foaie de hârtie, rânduri care erau mai mult explicaţii despre cum să ajungă de la gară la domeniile lui Lady Cowdray.

„Răbdare", îşi reaminti ea. Între timp, trebuia să pregătească o lecţie pentru Ziua Porţilor Deschise, nimic dificil, dar ceva care să atragă atenţia posibilelor studente şi părinţilor acestora.

Tatăl său îi oferise o bază solidă de cunoştinţe despre limbile clasice, iar ea avea acum pe raft o parte dintre cărţile ce-i aparţinuseră părintelui ei. Merse către ele şi îşi trecu degetul peste cotoarele volumelor legate în piele. Trecu peste filosofii greci şi romani, ştiind că ar fi prea dificili de tradus pentru fete. Eschil aproape-i ardea degetele. Euripide o tenta, dar clătină din cap şi găsi ce căuta: comentariile tatălui său despre opera lui Herodot. Fetele aveau să-l găsească pe Herodot pe potriva capacităţii lor.

Comentariile tatălui său erau uzate de patina vremii, dar Faith privea cartea drept cea mai preţioasă avere a ei. Citi respectuos numele autorului, inscripţionat pe prima copertă: Malcolm McBride.

Ca profesoară, trebuia să cunoască fiecare iregularitate a gramaticii şi a sintaxei textului. Se aşeză confortabil în scaun şi începu să citească cartea tatălui său. În scurt timp, amintirile o copleşiră, şi ochii i se umplură de lacrimi. Aproape auzea glasul tatălui său, tachinând-o pentru traducerile sale fanteziste. „Ţine-te de text", obişnuia el să spună, „şi nu elabora". Aşa că ajungea să urmărească textul cu îndârjire şi avea plăcerea de a-l auzi izbucnind în hohote de râs.

Mama sa murise într-un accident la o plimbare cu barca, pe când Faith avea doar şase ani, iar amintirile sale despre ea erau foarte vagi, însă tatăl ei încercase să i le completeze. Mama, spusese el, îl însoţea mereu în excursiile sale către diverse ruine romane din Anglia, dar asta era înainte ca Faith să se fi născut. După asta, mama rămăsese acasă să aibă grijă de bebeluş.

Mințise oare? Dar de ce ar fi mințit-o tatăl ei?

Răsfoi absentă paginile cărţii, şi altă amintire îi veni în minte.

„– Îmi amintesc când mama... spusese el, apoi chipul i se întristase şi privise în gol.

– Ce-i cu mama? Vreau să ştiu cât mai multe despre ea, spune-mi, te rog!

Expresia feţei lui se luminase, iar el îi zâmbise.

– Era încântată de povestirile lui Herodot şi începuse să înveţe greacă doar pentru a le putea citi aşa cum fuseseră scrise. Ţi le citea cu voce tare când plângeai sau erai irascibilă. Sunetul cuvintelor îţi distrăgea întotdeauna atenţia şi te opreai să-i asculţi glasul. Avea o voce minunată."

Fusese şi asta o minciună?

Devenind dintr-odată neliniştită, aşeză cartea la locul ei şi merse spre fereastră. Nu era mare lucru de văzut. Ceaţa venise brusc dinspre coastă, iar împrejurimile erau acoperite de un văl diafan. Şcoala era practic pustie la această oră târzie şi nici un sunet nu ajungea până la ferestrele lui Faith. Se simţea ca şi cum ar fi fost singură pe lume.

Gândul o făcu să se cutremure.

Era pe cale să închidă fereastra, când ceva mişcându-se îi atrase atenţia. Cineva era acolo jos, în tufele din apropierea şcolii. La acest ceas din noapte, toate fetele ar fi trebuit să fie în camerele lor, şi era puţin probabil ca o profesoară să stea ascunsă prin tufişuri, de parcă ar fi aşteptat pe cineva din afara şcolii.

Strânse din buze. Fiecare şcoală avea oaia sa neagră, şi St. Winnifred nu făcea excepţie. Un nume îi veni imediat în minte: Dora Winslet. Dora se descurca la toate fără efort: limbi străine, matematică, ştiinţe, băieţi. Mai ales la băieţi. Era mereu la un pas de exmatriculare, şi s-ar fi întâmplat asta de mult dacă n-ar fi avut una dintre cele mai ascuţite minţi pe care le întâlnise

vreodată domnişoara Elliot în lunga sa carieră. Directoarea se aştepta la lucruri măreţe de la Dora.

Blestemând în şoaptă, Faith deschise uşa şi ieşi din cameră. Se strecură afară din şcoală fără zgomot şi se opri după câţiva paşi, ciulind urechea după vocea Dorei. Nu se auzea nimic. Ceaţa acoperea fiecare sunet şi punct de reper.

– Cine-i acolo? Vocea ei era abia un sunet şoptit. Dora, tu eşti?

Tăcerea era demoralizatoare. Apoi reuşi să desluşească respiraţia cuiva. O ramură se frânse, apoi alta. Oricine ar fi fost, înainta spre ea.

Era oare persoana pe care o simţise pe urmele ei? Înghiţi repetat, încercând să scape de nodul din gât.

Alt nume îi veni în minte: James Burnett! Gândul reuşi să o liniştească mai bine ca orice altceva. Răsucindu-se pe călcâie, merse înţepat până la şcoală şi închise uşa cu un pocnet satisfăcător, apoi o încuie şi porni spre scări.

Ajunsă în camera ei, merse din nou la fereastră. Dacă Dora era acolo, avea să se trezească încuiată pe dinafară. Singura cale de acces era uşa din faţă, şi portarul de serviciu avea să raporteze fata pentru încălcarea regulamentului interior. Iar dacă James Burnett venise s-o hărţuiască, portarul avea să-l întoarcă din drum cu o mustrare straşnică.

Mânia i se mai potoli când se îndepărtă de geam şi privirea îi zăbovi pe biroul ei. Scrisoarea primită de la Lady Cowdray era exact aşa cum o lăsase. Dar cu cartea de comentarii a tatălui său era ceva în neregulă: se afla pe birou, deşi ea îşi amintea clar că o lăsase pe măsuţa de lângă scaun.

O imagine i se formă în minte. Cineva îi intrase în cameră cât ieşise căutând-o pe Dora şi ridicase cartea pe care o citea. Cum nu găsise nimic, persoana respectivă mersese spre birou ţinând cartea în mână. Apoi cartea fusese lăsată jos, locul ei fiind luat de scrisoare.

Căzând pe gânduri, merse către birou şi ridică scrisoarea. O lăsase împăturită. Cineva o netezise. Cineva ştia acum despre Lady Cowdray şi Madeline Maynard. Putea ghici cu uşurinţă că avea să meargă la Chalbourne. Dar de ce i-ar păsa cuiva unde intenţiona ea să se ducă?

Se aşeză pe marginea patului, simţindu-se complet debusolată. Câteva momente de gândire fură de ajuns pentru a-i limpezi mintea. Aceasta era o şcoală de fete. Probabil una dintre elevele sale venise să întrebe ceva şi, găsind uşa descuiată, fusese biruită de curiozitate.

Ce altceva s-ar fi putut întâmpla?

Capitolul 5

La orele târzii ale după-amiezii, o trăsură elegantă trase la porţile şcolii St. Winnifred. James coborî şi îşi ajută mătuşa, doamna Mariah Leyland, să se dea jos. Avea vreo şaizeci şi cinci de ani, era plăcut rotunjită şi cu o licărire de umor în ochii săi strălucitori şi vii ca de vrăbiuţă. Nu era îmbrăcată după ultima modă, dar calitatea veşmintelor sale lăsa să se înţeleagă că nu ducea lipsă de bani.

– Deci aici este St. Winnifred, spuse ea. Aş fi vrut eu să fie asemenea şcoli şi pe vremea mea.

James zâmbi sec. Încercase să afle cât putea de multe despre şcoala St. Winnifred, şi se îndoia că mătuşa ei ar fi putut învăţa aici ceva în plus faţă de ce aflase deja în viaţa ei plină şi destul de neconvenţională. Nu era chiar oaia neagră a familiei, ci mai degrabă rebela acesteia şi, când era călcată pe coadă, putea deveni usturătoare. O plăcea enorm, dar asta nu-l împiedicase să-l compătimească pe defunctul său soţ, colonelul.

Ce-l nedumerea era cum de ajunsese Faith aici. Fetele din această şcoală erau educate să dea piept cu lumea lui confortabilă, masculină, presupunea el. Nu aşa şi-o amintea pe Faith. Faith din amintirile sale era mai delicată, mai feminină, mai vulnerabilă... Deşi, după cum se dovedise, nu îi cunoştea deloc adevărata fire.

O pală de vânt ameninţa să-i zboare pălăria de pe cap, dar o reţinu cu mâna. Luând seama la maniere, îi oferi braţul mătuşii sale. Ea îl acceptă automat, dar ochii i se îndreptaseră către

împrejurimile curții amenajate ca un parc, splendide, și către frumoasa clădire cu trei caturi în stil georgian din capătul aleii.

– Cum a ajuns o clădire atât de încântătoare să fie școală de fete? întrebă ea. A fost lăsată moștenire de vreo fostă elevă?

– Da, aprobă el, de o doamnă excentrică care ți se asemăna mult, mătușă Mariah.

Ea râse, luând remarca drept un compliment.

– Și cum de știi atât de multe?

– E uimitor câte poți afla de prin cafenele.

Și de la verii săi. Nu fusese nevoie de nici o viziune paranormală. Fuseseră de-ajuns puțină muncă de detectiv și o rugăminte discretă făcută mătușii sale, și avea parte de intrarea perfectă la Ziua Porților Deschise de la St. Winnifred din anul acela. Mătușa Mariah publicase o serie de biografii despre femeile remarcabile ale generației sale și era des rugată să adreseze câteva cuvinte la întâlnirile grupurilor de doamne. De această dată, se oferise să țină un discurs fetelor de la St. Winnifred, iar oferta ei fusese acceptată cu mult zel.

– Și ce parc adorabil, se entuziasmă mătușa sa.

Pașii lui James încetiniră, apoi bărbatul se opri. Și el se uita prin parc, dar nu ca să-l admire. Își simțea perii de pe ceafă zbârlindu-se, o manifestare a puterilor sale crescânde, și își mări ochii pentru a observa ce se întâmpla în jurul său. Erau prea multe tufișuri pentru gustul său, prea multe sălcii plângătoare și alte locuri în care s-ar fi putut ascunde cineva. Își dorea să-l fi chemat și pe Gavin cu al său Macduff. Macduff ar fi adulmecat orice personaj nedorit.

Erau mulți oameni prezenți, majoritatea îndreptându-se către intrarea principală, dar câte unii se adunaseră în grupuri mici, bucurându-se de pitorescul priveliștii. Soarele strălucea, florile îmboboceau, dar aerul era proaspăt și mirosea vag a mare. Unele doamne purtau eșarfe, altele aveau mantii îmblănite. Domnii erau îmbrăcați cam ca James: haină închisă la culoare, pantaloni bej-închis, cu vestă asortată și, desigur, omniprezentul joben.

Doamna Leyland îl împinse înainte.

– Domnișoara Elliot, spuse ea, vrea să discutăm puțin înainte de a mă adresa elevelor. Sincer, James, începe să-mi pară rău că te-am lăsat să mă amesteci în așa ceva, și cu atât de puțin timp înainte la dispoziție. Abia am avut vreme să-mi pun gândurile în ordine. Nu sunt obișnuită să țin discursuri fetelor tinere și s-ar putea să vorbesc despre lucruri peste putința lor de înțelegere sau să mă încurc și să-mi uit firul ideilor.

El o privi cu detașare.

– Spune-le despre Florence Nightingale și despre cum ai ajutat-o să fondeze școala de infirmiere. Spune-le despre doamna Beeton și despre cum i-a reabilitat aceasta soțului său averea scriind un tratat despre administrarea unei gospodării. Ai încredere în mine, mătușă Mariah, n-ai să amuțești. Mai greu va fi să te oprim din vorbit.

Chicotul ei lipsit de reverență deveni un râs în toată regula.

– Foarte adevărat, remarcă ea, aruncându-i nepotului său o privire piezișă, dar până la urmă tot trebuie să îmi spui motivul adevărat pentru care vizităm St. Winnifred. Nu. Nu încerca să mă abați de la subiect cu eschive și adevăruri spuse pe jumătate. Cred că ți-am câștigat încrederea deja, nu?

Adevărul, își dădu James seama, suna absurd. Ce-i putea spune? Că o profesoară din școală era în pericol și că el era singurul care o putea salva? Că nu știa ce sau cine o amenința, dar spera să găsească la școală un indiciu care să îl îndrepte în direcția bună? Mătușa, asemenea tatălui său, era din neamul Burnett, și, pentru ei, cei din familia McEcheran erau cam susceptibili la farsele propriei imaginații. Nu. Adevărul nu avea să meargă.

Conștient de licărul bănuitor din ochii bătrânei doamne, el răspunse cu un aer degajat:

– Alex lucrează la un caz și m-a rugat să stau cu ochii pe una dintre profesoare. Îmi pare rău, mătușă, nu îți pot spune mai mult de atât.

Ea dădu să protesteze, dar se mulțumi să ofteze și clătină din cap.

– Tu și Alex... începu ea. Mereu dădeați vina unul pe celălalt când lucrurile începeau să se împută. Și cum adică lucrează la un caz? E adevărat ce se aude? Că lucrează pentru Scotland Yard?

James ridică din umeri.

– Or fi Forțele Speciale sau Ministerul de Război. Câte știi tu atâtea știu și eu.

Ea deschise gura, dar, până să înceapă ea criticile, o doamnă cu păr cenușiu și ochi albaștri pătrunzători o chemă din capătul scărilor:

– Doamnă Leyland! Dumneavoastră sunteți, nu? Ce mai faceți? Sunt domnișoara Elliot și vă mulțumesc că ați venit să le vorbiți elevelor noastre.

Directoarea coborî ca un vultur și o înșfăcă pe doamna Leyland, însoțind-o în sus, de-a lungul celor câteva trepte rămase și în interiorul școlii. James le urmă.

Era un mod cam rușinos de a-l răsplăti pe Alex pentru neprețuitul său sfat, se gândi James surâzând, dar Alex ar fi făcut la fel în locul lui. De altfel, chiar Alex sugerase că mătușa Maria ar fi primită cu brațele deschise la St. Winnifred, deoarece numele său era pe buzele tuturor femeilor cu opinii radicale. Totuși, James avea să fie cel care urma să atragă toate privirile.

Trebuia să își aducă aminte să-și țină gura.

James avusese dreptate în privința capacității mătușii sale de a mânui vorbele. Totuși, problema nu era că nu știa când să se oprească, ci că publicul nu o lăsa. Discursul său era ultimul din serie, și vorbea despre toate femeile excepționale ale secolului nouăsprezece care ar fi trebuit să fie luate drept exemplu, și, de fiecare dată când făcea o pauză, audiența aplauda frenetic, încurajând-o să continue.

Această zi nu semăna cu Zilele Porților Deschise la care participase James ca elev. Odată, în mod necugetat, luase parte la o ceremonie metodistă. Acum simțea prezentă aici, în sala de discursuri, aceeași fervoare religioasă de atunci. Cuvintele erau diferite, dar mesajul era același. „Mergi și adună prozeliți în numele meu."

Toate profesoarele și elevele erau așezate pe scaune, cu fața către lector, însă ochii lui James erau ațintiți către Faith. Nu făcea parte din public, dar se așezase într-o latură a sălii, încât să o poată vedea neobservat.

Își dădea seama din expresia rigidă de pe chipul ei că era conștientă de prezența lui. Din când în când, întorcea capul pentru a vorbi cu femeia de lângă ea, dar ochii ei nu se ridicară niciodată să-i întâlnească privirea. El îi recunoscu prietena, dar nu reuși să-și amintească numele ei. Iris? Daisy? Fleur? Ceva de genul acesta. Din câte își amintea, era prietena lui Faith și atunci când ei doi făcuseră cunoștință la începutul sezonului, cu ani în urmă. Stătea cu spatele la el, dar nu avea nevoie de nici o putere clarvăzătoare pentru a interpreta postura ei țeapănă. Ostilitatea ei față de el o egala pe a lui Faith.

Cealaltă persoană de lângă Faith i se părea iritantă: un domn cu părul blond cenușiu, poate cu un an sau doi mai tânăr decât el, cu o gură mobilă care zâmbea prea mult. Și toate zâmbetele acelea îi erau adresate lui Faith.

Tresări când cineva îi atinse brațul. Privind în jos, o văzu pe una dintre elevele în an terminal, de vreo șaptesprezece ani, cu ochii albaștri plini de curiozitate și cu un zâmbet de Mona Lisa ce-i adusese gropițe în obraji. Deși era îmbrăcată în uniforma școlii, o rochie simplă cenușie fără alt ornament în afară de un guler alb, avea un aer ce nu părea deloc cuviincios pentru o elevă de la St. Winnifred. Pe scurt, nu arăta ca una dintre prozelite.

– Bună ziua, spuse ea. Sunt Dora Winslet și cred că dumneavoastră sunteți nepotul doamnei Leyland.

James îi privi mâna întinsă și își reținu un zâmbet. Nu se așteptase la vreo reverență, dar acest mod masculin de a saluta îl amuza. Își strânseră mâinile.

– Bună ziua, spuse el. Eu sunt James Burnett de Drumore. Da, doamna Leyland este mătușa mea. Făcu un gest către scaunele din fața podiumului. N-ar trebui să fii acolo, cu restul fetelor, ascultând discursurile?

– Ah, directoarea m-a avertizat să stau deoparte. Vedeți, pun prea multe întrebări incomode. Așa că rolul meu este să mă plimb pe aici și să ajut vizitatorii. Înțelegeți, să mă fac utilă. Dacă vreți să știți ceva, întrebați-mă doar.

Era o chestie mică și vorbăreață, dar un pic cam precoce. Nu era surprins că directoarea o îndepărtase. Căuta în minte o întrebare

inteligentă potrivită situației, care să nu sune nici prea pompos, nici prea condescendent, însă domnișoara Winslet vorbi prima:

– O cunoașteți pe domnișoara McBride?

El fu luat prin surprindere.

– De ce mă întrebi?

Gropițele ei răsăriră iarăși în obraji.

– Vă uitați cam mult la ea. Sau poate pe domnul Danvers îl cunoașteți?

James trase lung aer în piept, în încercarea de-a se liniști.

– Nu îl cunosc pe domnul Danvers. Apoi, prudent, adăugă: Cine este?

– Este domnul din dreapta și e fiul președintelui consiliului director al școlii St. Winnifred. Poate ați auzit de ei, Danvers and Danvers de pe Fleet Street? Sunt bancheri.

James confirmă din cap. Numele îi era cunoscut și abia atunci își dădu seama că și figura lui Danvers Junior îi era cunoscută. Poate îl întâlnise prin vreunul dintre cluburi sau la bancă?

– Este și el membru al consiliului? De aceea e prezent aici?

– Nu. Noi fetele credem că i s-au aprins călcâiele după domnișoara McBride.

– După Faith? zise el cu glas strident.

– Deci chiar o cunoașteți pe domnișoara McBride.

El ridică din umeri.

– Am cunoscut-o odată, acum mult timp. Mă îndoiesc că își amintește de mine.

Spera ca domnișoara Winslet să priceapă aluzia și să schimbe subiectul. Dar ea se uită înspre Faith.

– Credeți? Când privi în sus spre el, zâmbetul de Mona Lisa îi înflorise iarăși pe chip. Vă rog spuneți-mi că veți veni la noi la oră după prânz. Traducem operele lui Herodot, pentru a arăta cât de bine stăpânim limba, ca să spun așa, dar puțini părinți sunt interesați, așa că avem rareori vizitatori. Nu e drept pentru domnișoara McBride. Depune atâtea eforturi să ne pregătească. Ar trebui să veniți măcar să o susțineți – și pe noi fetele de asemenea, desigur.

James simți că i se învârte capul. Faith preda clasicii? Știa, desigur, că tatăl ei fusese profesor la universitate, dar nu ținea

minte ca ea să fi fost interesată de lucrările lui. Își amintea propriile lui zile de studenție, când greaca și latina îl plictiseau de moarte. Cel puțin asta își tot repeta. Adevărul era că era prea leneș ca să își pună mintea la contribuție.

Privi în jos la domnișoara Winslet.

– Câte eleve sunt la clasa domnișoarei McBride?

– Am mai rămas doar noi șase din anul terminal, deși la început eram încă pe-atâtea. Unii oameni nu rezistă.

– Sunt surprins că ați rămas chiar și șase.

Ea chicoti.

– N-ați spune asta dacă aș fi băiat. N-avem ce face, suntem teribil de istețe. De aceea suntem încurajate să luăm cursuri de latină și de greacă. De altfel, ne vor fi de ajutor când vom merge la universitate.

– Universitate? Adică Oxford și Cambridge?

– Da. La colegiile pentru femei. Nu că asta... Cuvintele ei se pierdură într-o mare de aplauze. Vă rog, promiteți-mi să veniți la curs, îl imploră ea. Nu e nevoie de formalități, și veți avea șansa să reluați legătura cu domnișoara McBride.

Fetișcana asta nu era doar teribil de isteață, ci și teribil de tenace. Nimic nu părea să o deprime. James făcu singurul lucru care-i rămăsese. Zâmbi încordat și acceptă.

– Voi fi acolo, promit.

– Vă mulțumesc, domnule Burnett.

Oftă din toți rărunchii când ea se îndepărtă. De fapt, chiar avusese intenția să viziteze clasa lui Faith înainte să-l încolțească domnișoara Winslet. Nu avusese de gând să stea mai mult de câteva minute, ci doar cât să se asigure că Faith nu avea să-i stea în cale când urma să-i intre în cameră pentru a căuta scrisorile primite de ea ca răspuns la anunțul publicat. Posibil să le fi distrus, dar merita o încercare. Trebuia să afle în ce necaz se băgase.

Acum, că discursurile se terminaseră, mulțimea se răsfirase în auditoriu, făcând conversație în grupuri mici și, desigur, stând la rând să discute cu mătușa lui. Slujnice cu tăvi de lemn se grăbeau dintr-o parte în alta, aranjând aperitive pe mesele lungi menite să tenteze apetitul onoraților oaspeți.

Tocmai înghiţise a treia îmbucătură din sendvişul cu castravete, când se auzi brusc rugămintea de a se face linişte. Directoarea anunţă că rectorul avea să spună rugăciunea înainte ca prânzul să fie servit. Se uită după Faith şi o surprinse fixându-l încruntată. Simţindu-se ca un hoţ prins asupra faptului, îşi aşeză cel de-al patrulea sendviş înapoi pe farfurie şi lăsă capul în jos. Când rectorul dădu binecuvântarea, James se îndreptă. Aşa cum crezuse, Faith fu una dintre primele care părăsiră grupul, venind direct spre el. Se uită peste umăr să vadă unde era Danvers şi observă că teribila domnişoară Winslet îl reţinea într-o conversaţie, împiedicându-l astfel să o urmeze pe Faith. Danvers părea nerăbdător, dar ăsta nu era un impediment pentru domnişoara Winslet.

Ce punea la cale puştoaica?

Vocea lui Faith era reţinută şi intensă.

–Aş dori o vorbă cu dumneata între patru ochi, domnule Burnett.

–Mă gândeam eu că ai vrea. Văpăile din ochii ei îl încântau nespus, dar era atent să nu se dea în vileag. Să facem un tur al sălii? propuse el.

–Nu. Am spus între patru ochi. Sunt prea mulţi oameni aici. O plimbare în parc ar fi mai potrivită.

Se uită către mătuşa lui. Era înconjurată de o mulţime de oameni şi părea să se simtă minunat.

–După dumneata, domnişoară McBride.

Nu ştia ce anume îi făcea mai mult plăcere: privelişte parcului cu stejarii săi impunători şi cu pâlcuri de fagi şi cedri care păreau să se întindă până la casele din depărtare sau imaginea tinerei femei care mergea cu paşi mari înaintea lui, cu silueta ei îngrijită îmbrăcată într-o rochie de culoare incertă care-i scotea în relief strălucirile de aramă ale părului.

„Ah, şi strălucirea ochilor ei", adăugă el în gând când ea se întoarse brusc cu faţa spre el.

Fu fascinat de felul în care îi săltară sânii când ea luă o gură mare de aer.

–Nu apreciez deloc faptul că mă hăituieşti în felul acesta! Mai întâi la domnul Pritchard, acum aici, la şcoală. Spune ce ai de spus şi să terminăm cu asta!

Felul în care fusese repezit îl irită. Nu era alegerea lui să fie aici, dar, desigur, ea nu avea de unde să ştie.

–Hăituit e un cuvânt prea puternic, spuse el cu toată amabilitatea de care era în stare. Să spunem mai degrabă că doar am mers pe urma lăsată de tine. Să ne plimbăm în timp ce vorbim?

Ea îi ignoră braţul oferit, dar îşi potrivi paşii cu ai lui.

–Deci nu a fost o coincidenţă faptul că ne-am întâlnit în magazinul domnului Pritchard?

–A, nu, ţi-am văzut anunţurile şi am decis să merg pe firul lor. Bătrânul Pritchard mi-a spus că îţi ridici de obicei corespondenţa după prânz, iar restul îl poţi ghici şi singură.

–Eu cred că e mai mult de-atât. Ai pus pe cineva să mă urmărească. Să nu crezi că nu ştiu. Ce nu pot să înţeleg e ce speri să câştigi din asta.

El se opri din mers, cu gura căscată de uimire.

–Cineva te urmăreşte?

Ea se dădu în spate câţiva paşi, privindu-l drept în faţă.

–Vrei să spui că nu tu erai prin curte ieri-seară, pândindu-mă când am ieşit să iau o gură de aer proaspăt? Şi n-ai intrat la mine în cameră şi mi-ai scotocit prin corespondenţă?

–Nu, izbucni el, nu am făcut nimic din toate astea.

Nu încă, cel puţin.

Se încrezuse în puterile sale clarvăzătoare, convins că-l vor avertiza de orice ameninţare ar plana asupra lui Faith. Însă, din păcate, era încă un novice. Nu se descurca prea bine cu darul pe care bunica sa McEcheran îl trecuse asupra lui şi, pe cât putuse, încercase să îl ignore. Ce prost încrezut fusese!

Ochii săi îi căutară pe ai ei.

–Te-a ameninţat? L-ai putea recunoaşte dacă l-ai revedea?

Ea îl măsură cu o privire rece. În cele din urmă, râse şovăielnic.

–Nu, de fapt nu sunt sigură de nimic. Poate imaginaţia mi-a jucat feste sau poate una dintre fete ieşise şi ea să ia aer. Şi poate nu voia să fie prinsă încălcând regulile.

–S-a mai întâmplat ceva de acest fel?

Faith se strâmbă.

– Uneori am senzația ciudată că mă privește cineva și simt cum mi se ridică părul pe ceafă.

James încuviință din cap.

– Cunosc senzația. Ar trebui să ai încredere în ea.

– Dar când mă întorc, fie nu e nimeni, fie nu se uită nimeni la mine. Presupun că am devenit cam agitată de când am pus anunțul acela în ziarele londoneze.

Vocea îi pieri brusc, și se încruntă de parcă ar fi fost supărată pe ea însăși pentru că îi mărturisise atâtea.

Mai făcură câțiva pași în tăcere.

În final, James spuse:

– Poate chiar te urmărește cineva. Poate *are* legătură cu anunțul pe care l-ai dat în ziare. Cine e Madeline Maynard și de ce încerci să o găsești?

Sperase că Alex l-ar putea ajuta să descopere identitatea femeii, dar acesta plecase nu se știe unde, iar James abia dacă avea habar de unde să înceapă căutările. Și, mai presus de toate, dorea să fie discret. Nu voia să știe nimeni ce punea Faith la cale, în caz că se băga în vreo belea. Dar pe de altă parte, ea tocmai îi spusese că cineva o urmărea. Poate nu mai era cazul să fie discret.

Ea strânse din buze.

– E o problemă personală care n-are cum să te intereseze. Așadar, ce te aduce pe-aici? Ce doreai să îmi spui?

James aruncă o privire fugară către ea și înțelese că nu avea să obțină, cel puțin pe moment, vreun răspuns de la ea. Își puse frâu nerăbdării și încercă să-și adune gândurile o clipă.

– Am crezut... adică... am sperat...

Când el începu să se bâlbâie, ea îl privi curioasă. Nu-i putea spune adevărul, dar explicația improvizată părea acum prea puțin credibilă pentru a o rosti cu voce tare.

– Speram, spuse el, că am putea uita trecutul. Viața este prea scurtă pentru a ne purta ranchiună, și eram foarte tineri – surâse ușor – și năvalnici. Mereu m-am întrebat ce s-a întâmplat cu tine. N-ai lăsat nici o adresă. Vechile sentimente de trădare începeau să-i învie în suflet, așa că se grăbi să încheie: Când ți-am văzut

anunțul, am știut că trebuie să te găsesc măcar pentru a mă asigura că ești bine.

– Ai trecut prin atâtea doar să-mi spui astea? replică ea cu neîncredere. Am lăsat trecutul de mult în urmă. Crede-mă, nu-ți port ranchiună. Oricum, puteai să-mi fi scris pe adresa domnului Pritchard, nu-i așa? Râse sugrumat. Am uitat că scrisul nu e unul dintre punctele tale forte. Cred că pot număra pe degetele de la o mână câte scrisori am primit de la tine când erai în Scoția. Clătină din cap. Dar hai să nu vorbim despre asta, altfel vom sta aici discutând până în ziua de apoi, și chiar nu am timp. Trebuie să mă uit pe notițe pentru lecția pe care o am de ținut și, vai, să fac conversație cu părinții elevelor mele. Dacă iertare cauți, ți-o ofer.

– Nu caut iertare!

– De fapt, acum pot spune că logodna ta cu altă femeie a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. M-a făcut să îmi dau seama că sunt mai puternică decât credeam.

James se simți jignit de ușurința cu care ea trecuse peste un lucru care pentru el fusese de-a dreptul devastator, dar încercă să nu arate asta. Nu voia să se certe cu ea. Dorea să o protejeze, doar că ființa aceasta cu ochi duri, reîncarnare a fetei pe care odinioară o iubise, începea să-l scoată din sărite.

Dintr-odată, expresia ei se schimbă și spuse delicat:

– Îmi pare rău că ți-am vorbit atât de brutal. Am citit undeva că ai rămas văduv la scurt timp după ce te-ai căsătorit. Prin comparație, ce s-a întâmplat între noi e un lucru neînsemnat. Îmi pare sincer rău.

Aceasta era Faith pe care o ținea el minte: sensibilă, generoasă, cu ochii umezi și... – să nu uite niciodată – trădătoare. Vechea atracție încă exista, dar acum era mai bătrân și mai înțelept. Nu avea de gând să cedeze.

Cu aceleași inflexiuni blânde în tonul vocii, ea continuă:

– Te-ai dus în America de Sud, nu, după ce a murit soția ta? Și ai construit căi ferate acolo? Am auzit că ți-a mers foarte bine.

Plecase unde putuse să facă cei mai mulți bani ca să-și plătească creditorii, și asta chiar dinainte să fi murit Fiona. Fusese de-a dreptul bucuros să plece departe de soția lui, dar nu-i datora nici o explicație lui Faith, așa că nici nu se obosi să o corecteze.

– Pari să ştii foarte multe despre mine, comentă el cu voce sugrumată. Eu, pe de altă parte, ştiu foarte puţine despre tine, exceptând faptul că ţi-ai luat tălpăşiţa cu flăcăul acela, Donkey, fără să-mi dai nici o şansă să îţi ofer vreo explicaţie.

Vocea ei era la fel de rece ca privirea.

– Îl chema Dobbin, nu Donkey. Cât despre faptul că ştiu atâtea despre tine, ei bine, citesc ziarele. Eşti o celebritate, James, ştii asta. Magnatul feroviar care s-a umplut de bani construind căi ferate în America de Sud.

Ea făcu aceste afirmaţii despre el de parcă ar fi fost un tip care jefuia văduve şi orfani. El căpătase un aer arogant.

– Dobbin zici? Eram sigur că-l cheamă Donkey sau Derby, dar nu prea am memoria numelor.

– Nu, şi nici la lăsat trecutul în urmă nu eşti prea bun. Asta ai spus că vrei, nu? Să dai uitării ce a fost. Ei bine, din partea mea, s-a rezolvat.

Spunând acestea, ea se întoarse pe călcâie şi porni înapoi spre casă.

James încercă să fie furios. Se gândea că ar *trebui* să fie, că *avea dreptul* să fie furios, dar tot ce putea simţi era un sentiment straniu de exaltare. Plăcerile trupeşti de la Golden Fleece nu se puteau compara cu săgeţile din vorbele unei femei teribil de oneste.

Ce plăceri? Ce Golden Fleece? Din noaptea în care avusese vedenia bunicii sale se lăsase de femei, de pariat şi, din păcate, şi de whisky, concentrându-şi toate gândurile pe o singură dilemă provocatoare: Faith. Şi se simţea mult mai viu, mai în pas cu lumea decât fusese vreodată.

Zâmbetul abia mijit de pe buzele sale muri în momentul în care îl recunoscu pe bărbatul care venea dinspre casă către Faith: domnul Danvers, omul care zâmbea prea mult. O salută pe Faith ca pe o prietenă veche, râzând, întrerupând-o, vorbind peste ea. O conversaţie tihnită. Intimă. Apoi domnul Danvers aruncă o privire peste umărul lui Faith şi îl săgetă pe James cu un mesaj uşor de citit. „Stai departe", părea el să spună fără cuvinte. „E a mea."

Oricând gata de o provocare, James înaintă încet către ei. Îşi recăpătă stăpânirea de sine când observă că precocea domnişoară

Winslet îi pândeşte cu aviditate de după o salcie. Îşi aminti sfatul lui Alex: să nu atragă atenţia asupra lui şi să îşi ţină gura.

Venise cu un scop aici. Era timpul să avanseze în direcţia potrivită.

– Cine era domnul cu care vorbeai? întrebă domnul Danvers.

Faith îşi dădu brusc seama că nu prea îl plăcea pe Robert Danvers. Prea se oferea să ia totul pe umerii săi. Era mai suportabil când făcea pe cavalerul vesel, dar, când se transforma într-un model de virtute, abia reuşea să-şi ascundă dezgustul.

– E o cunoştinţă a fostei mele angajatoare, Lady Beale, răspunse ea scurt. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Ieri însă l-am întâlnit din întâmplare în librăria domnului Pritchard.

– Şi cum îl cheamă? Când ea îl privi tăios, Danvers îi răspunse cu un zâmbet prietenos. Îmi pare cunoscut, dar nu ştiu de unde să-l iau.

– James Burnett, răspunse ea fără să-i ofere alte detalii.

El repetă încetişor numele:

– Burnett. James Burnett. Magnatul căilor ferate?

– Face căi ferate, da, dacă asta vrei să întrebi.

El îşi schimonosi chipul frumos, încruntându-şi sprâncenele.

– Dar ce Dumnezeu ar putea aduce un asemenea om la St. Winnifred?

– Mătuşa sa, presupun. A ţinut unul dintre discursuri.

Rostind aceste vorbe, ea grăbi paşii pentru a evita alte întrebări pe un subiect care-i aducea doar durere şi stânjeneală.

Capitolul 6

James îşi făcuse planurile cu o precizie militară. Scopul lui era să pătrundă în camera lui Faith şi să caute toate scrisorile primite de ea drept răspuns la anunţ. Dacă Faith ar fi avut încredere în el, n-ar fi trebuit să apeleze la asemenea măsuri extreme. Cum ea nu se încredea în el, simţea că nu avea de ales.

Fu uimitor de uşor, ca şi cum ar fi citit mersul trenurilor. Mai întâi veneau discursurile, apoi prânzul şi, după o scurtă pauză, elevele şi profesoarele trebuiau să meargă în clasele lor, unde părinţii şi oaspeţii erau bine-veniţi să asiste. Era un interval perfect pentru a se strecura fără să fie observat.

Îşi întocmise planul pe baza informaţiilor din broşura şcolii, pe care o obţinuse cu câteva zile în urmă. Descria principiile fondatoare ale şcolii St. Winnifred, genul de fete pe care îşi propuneau să le atragă, plus o listă de foste absolvente care ajunseseră renumite în profesiile pe care şi le aleseseră. Era o listă formidabilă. Părea că epoca femeilor indolente, care se complac în asemenea stare şi n-au altă menire decât să facă vreun bărbat fericit, mai precis pe respectivii lor soţi, era pe sfârşite sau urma să apună dacă absolventele şcolii St. Winnifred o ţineau tot aşa.

Ultimul paragraf din broşură era cel mai important pentru el, deoarece conţinea o listă cu numele profesoarelor şi cu numerele camerelor lor. Asta era în beneficiul elevelor, pentru cazul în care ar fi vrut să discute despre ceva după orele de curs, ar fi avut nevoie de meditaţii la o materie anume sau, pur şi simplu, ar fi vrut să vină în vizită pentru că nu aveau nimic altceva de făcut.

Lui James i se păruse că profesoarele din această şcoală abia dacă prindeau o clipă pentru ele însele şi se întrebase cine le păstorea *pe ele*.

Se opri la uşa clasei lui Faith, doar pentru a se asigura că ea era acolo unde spusese că avea să fie, apoi urcă cu îndrăzneală treptele către ultimul etaj al clădirii, unde se aflau camerele profesoarelor. Ţinea o carte în mână; în caz că îl oprea cineva, putea spune că o aducea înapoi în camera doamnei Elliot, la cererea acesteia. Se îndoia că ar fi luat-o careva la întrebări pe directoare ca să-i verifice povestea.

Uşa lui Faith era încuiată, dar venise pregătit. O sârmă îndoită vârâtă în broască, o răsucire din încheietură, şi încuietoarea se deschise. Se uită în dreapta şi în stânga şi, cum nu văzu pe nimeni, intră în cameră.

Era mică, mult mai mică decât îşi închipuise, deşi ar fi trebuit să se aştepte, având în vedere că, înainte să fie o şcoală, clădirea aparţinuse unei familii bogate, iar acestea fuseseră camerele

servitorilor. Camera aşezată spre sud era mobilată confortabil: scaune capitonate aşezate lângă şemineul gol, o măsuţă de mahon cu două scaune cu spătar înalt, lavoarul lângă fereastră, o masă de toaletă sub o lampă cu gaz şi, lângă ea, un raft burdușit de cărţi. Lipsa de eleganţă a camerei era compensată din plin de farmecul şi simplitatea ce-o caracterizau. Cine locuia în această cameră nu urma moda de a acoperi fiecare colţişor cu mărunţişuri lipsite de bun-gust sau de a bloca lumina cu draperii grele.

Mai era o uşă care, presupuse el, masca şifonierul cu haine. Începu prin a o deschide pe aceasta. Nu prea avea ce vedea. Profesoarele nu aveau nevoie de o garderobă vastă sau elegantă. Chiar şi pe vremea când nu era decât o domnişoară de companie, Faith avusese mai multe haine şi de calitate mai bună.

Scotoci metodic prin cameră şi, cu cât căuta mai mult, cu atât se simţea mai tare ca un intrus care trage cu ochiul. Puţinătatea lucrurilor lui Faith îi spunea mai multe decât ar fi dorit ea să se afle. Trebuia să îşi reamintească mereu că făcea asta pentru ea şi că motivele sale erau nobile. Nu prea se simţea plin de noblețe. Se simţea furios şi neliniştit. Unde erau blestematele de scrisori? Oare le distrusese?

Pe raftul de lângă pat era un volum legat în piele. Îl ridică şi citi titlul imprimat cu litere aurii pe copertă: *Îndrumar pentru opera lui Herodot*, de Malcolm McBride.

Un zâmbet firav îi lumină faţa. Îi spusese cu mult timp în urmă că această carte a tatălui ei era cel mai de preţ lucru pe care îl avea. Şi că, într-o bună zi, avea să o lege la loc şi să o dea copiilor ei.

„Unde ţi-s copiii acum, Faith?“ Zâmbetul îi pieri treptat.

Doar atât îşi dorise ea: o casă şi o familie. Era orfană, iar aceste lucruri contau tare mult pentru ea. Şi tot ce îşi dorise el vreodată fusese... Faith.

O rază de lumină străpunse dintr-odată draperiile de voal, orbindu-l pe moment. Suficient cât să-i golească mintea de detalii şi să îl facă să se concentreze asupra a ceea ce avea în faţă. Un mic detaliu îi captase atenţia, nimic straniu, ci mai degrabă interesant. Ce era? Întoarse capul şi privi către trusa de cusut de pe unul din fotolii. Se uitase deja în ea şi nu găsise nimic nelalocul lui. Traversă camera către ea, o ridică şi o duse la masă.

Era o piesă frumoasă, din lemn de trandafir cu incrustații de fildeș, prea arătoasă să fi aparținut școlii. Trase concluzia că era proprietatea personală a lui Faith, ceva ce adusese poate cu ea când se stabilise aici.

La fel de atent ca înainte, scoase lucrurile din ea, unul câte unul: mosoare de ață, pernuțe cu bolduri, foarfece, ace și toate mărunțișurile ciudate ale acestei îndeletniciri femeiești. De data aceasta era ceva diferit, nu în lucrurile din trusă, ci în el însuși. Degetele păreau să fi căpătat o voință proprie. Creierul său îi spunea că nu mai era nimic în cutie, dar degetele nu păreau hotărâte să renunțe. Mângâiară catifeaua neagră care căptușea fundul cutiei, apoi găsiră un locaș minuscul, aproape invizibil.

Îndepărtă cu ușurință fundul cutiei și rânji. Compartimentul secret era plin cu scrisori. Trecu rapid prin ele. În total erau opt răspunsuri, însă doar unul dintre ele nu solicita bani. Era din partea lui Lady Cowdray, care-i explica lui Faith cum să ajungă la reședința ei după ce avea să sosească în stația Chalbourne, sâmbăta viitoare. Apoi avea să-i spună lui Faith tot ce dorea să știe despre Madeline Maynard. Scrisoarea se termina cu: „Am de la Madeline ceva care s-ar putea să te intereseze".

Lady Cowdray. Numele nu însemna nimic pentru el, cum, de altfel, nu însemna nici celălalt nume, Madeline Maynard. Ce legătură exista între ele? Faith își alegea cu grijă persoanele în care avea încredere, iar el era ultimul om de pe pământ în care s-ar fi încrezut acum. Nu intenționa să lase asta să îi stea în cale. Faith se îndrepta către pericol, și singurul indiciu pe care el îl avea era interesul ei de a o găsi pe Madeline Maynard.

„Cine ești, Madeline Maynard?"

Voci de fete chicotind de partea cealaltă a ușii îl smulseră din gândurile sale. Era timpul să plece. Puse totul la loc precum fusese și ieși din cameră.

Un etaj mai jos, în sala de clasă, Faith începea, treptat, să se calmeze. Erau doar vreo șase vizitatori prezenți, dar elevele ei se comportară de parcă Maiestatea Sa s-ar fi numărat printre ei. Recitară fără cusur în greacă din Herodot; traducerea lor în engleză se dovedi precisă și fluentă. Într-o oarecare măsură, era mândră atât de fete, cât și de ea. Pe de altă parte, acestea erau cele

mai deștepte fete din școală, mult mai istețe decât ea. Era simplu să predai unor fete inteligente, așa că nu-și putea atribui meritele ce le reveneau lor.

Ochii săi erau fixați asupra ușii. James nu apăruse, deși Dora le spusese tuturor fetelor că el îi promisese că avea să le viziteze. Spera să-și încalce promisiunea. Nu-l putea da afară din clasă doar pentru că o încurca. Directoarea se aștepta de la ea să îl trateze cu toată deferența datorată unui gentleman bogat, care ar putea fi convins să facă o donație fondului școlii.

Mintea îi fu smulsă din neliniștile lăuntrice când vizitatorii oferiră un ropot spontan de aplauze. Strigăte de „Foarte bine!" și „Ar trebui să fiți mândre de voi!", precum și un „Bravo!" le făcură pe fete să se umfle în pene ca păunițele. Toată încordarea care-i înțepenea umerii se risipi, și Faith surâse. Partea cea mai grea luase sfârșit. Ultimele minute aveau să fie dedicate întrebărilor vizitatorilor, care urmau să se arate, mai mult ca sigur, binevoitori și mulțumiți de ce oferea școala St. Winnifred, cu excepția poate a unei doamne mai în vârstă, doamna Elphinstone. Aceasta era de școală veche și nu se sfia să afirme acest lucru în fața tuturor, dar își cunoștea datoria și venea aici în fiecare an, să-și susțină nepoata. Din fericire, și fiul său, avocatul, se afla aici, iar el știa cum s-o ia.

Prima întrebare fu una generală: ce voiau fetele să facă după absolvirea școlii? Fetele răspunseră pe rând, și era clar că își stabiliseră niște standarde destul de înalte. Una dorea să fie medic și deja se înscrisese la Royal Free Hospital, unul dintre puținele spitale care îngăduiau accesul femeilor în sala de operație. O alta dorea să meargă la Somerville Hall la Oxford, noul colegiu pentru femei, să studieze istoria. Iar Dora avea de gând, în cuvintele ei, „să se joace cu numerele" dacă era acceptată la Cambridge.

– Ce vrea Dora să spună de fapt, interveni Faith ca răspuns la toate privirile confuze pe care le stârniseră cuvintele fetei, este că va studia matematica și fizica. Încuviință din cap ca răspuns la uimirea ce se citea pe chipul oaspeților. Suntem siguri că va fi primită cu brațele deschise la Cambridge.

Replica ei stârni o pufnitură batjocoritoare din partea doamnei Elphinstone.

–Haide, mamă, spuse avocatul, trăim într-o altă epocă. Fetele vor mai mult ca pe timpuri. Acordă-le o şansă. Eu aşa zic. Privind către Faith, adăugă: Faceţi o treabă excelentă, domnişoară McBride. Ţineţi-o tot aşa.

Se ridică şi îşi ajută şi mama să se ridice, dar doamna Elphinstone mai avea ceva de spus şi se ţinu pe poziţie.

–La ce le va folosi toată educaţia asta? Nimeni nu ascultă femeile deştepte. Ce s-a întâmplat cu arta conversaţiei? Asta e tot ce ar trebui să ştie o femeie. Dacă vreţi părerea mea, educaţia e irosită pe femei.

Mai avea multe de zis, dar avocatul era la fel de îndârjit ca mama sa, deşi cu mult mai mult tact şi, înainte ca bătrâna doamnă să-şi poată îngrozi de tot nepoata, a cărei faţă era deja roşie de ruşine, o conduse pe doamna Elphinstone afară.

Faith scormonea prin minte căutând ceva de spus în tăcerea care devenea apăsătoare, când un accent moale, scoţian, făcu toate capetele să se întoarcă înspre uşă.

–Doamna are un punct de vedere valid, spuse James Burnett.

Stătea rezemat într-un cot de tocul uşii. Se auzi un oftat colectiv dinspre fete. Faith fusese întotdeauna uimită de faptul că până şi cele mai deştepte fete puteau să-şi piardă capul la vederea unei feţe arătoase şi a unor umeri largi. Accent scoţian! Era doar de efect. James Burnett avea un accent la fel de englezesc ca al ei. Dar farmecele sale îşi atingeau ţinta. Până şi mamele prezente păreau să respire puţin mai precipitat.

–Domnule Burnett, spuse ea, cărui fapt îi datorăm onoarea prezenţei dumneavoastră?

El intră agale în încăpere şi îşi trase un scaun din primul rând.

–Curiozitate, răspunse el cu un zâmbet uşor, întinzând braţul de-a lungul spătarului celuilalt scaun. M-am întâlnit cu domnul Danvers Senior pe scări, şi mi-a sugerat să contribui şi eu la fondul şcolii. Nu plătesc niciodată înainte să văd marfa, aşa că iată-mă.

Fetele chicotiră. Vizitatorii râseră pe înfundate. Faith reuşi să afişeze un zâmbet încordat. Nu era nici impresionată, nici intimidată şi nici câştigată de gluma lui. Voia să-i evalueze elevele? N-avea decât! Le pregătise bine.

–Poate, spuse ea, aţi dori să auziţi fetele traducând un pasaj din istoriile lui Herodot? Au cărţile chiar în faţa lor.

–A, nu. James îşi frecă bărbia cu degetul arătător. Mă aştept să fie perfectă traducerea, din moment ce te au pe dumneata ca profesoară. Aş vrea să aflu ce speranţe, ce aspiraţii au. Vedeţi, am auzit din întâmplare cuvintele doamnei Elphinstone când mă apropiam de uşă, şi m-au pus pe gânduri. Cum îşi văd aceste tinere femei viitorul? Ştiu că se pregătesc pentru profesii, dar pentru căsătorie? Copii? O casă a lor? Şi, îndrăznesc să spun, un soţ?

Încrederea lui Faith începu să se clatine. Nu fetele o îngrijorau, ci vizitatorii. Era sigură că unele opinii ale fetelor le-ar fi făcut părul măciucă. Aruncă o privire către aceşti stâlpi ai comunităţii prezenţi în sală care nu bănuiau ce avea să urmeze: episcopul de Hemmel şi soţia sa, doamna Powell; doamna Brown şi soţul ei, care era membru al parlamentului; Lady Frances Hollister, care era o susţinătoare a sufragiului universal. Oare câte ştiau despre ce le trecea fiicelor lor prin cap?

Deschise gura să-i spună lui James, politicos, desigur, că întrebarea era cam deplasată, dar el i-o luă înainte.

–Să lăsăm fetele să vorbească singure? Domnişoară Winslet, sunt sigur că v-aţi gândit la această problemă. Ce spuneţi?

Dora privea fix în cartea deschisă din faţa sa, pierdută în gânduri. Când privi în sus, gropiţele din obraji păreau să-i strălucească.

–De ce, întrebă ea, nimeni nu întreabă un băiat ce loc acordă mariajului în planurile sale de viitor, cel puţin nu înainte de a fi ajuns pe la a treizecea aniversare, când părinţii săi îmbătrâniţi devin nerăbdători tot aşteptând să poată ţine un nepot pe genunchi?

Faith răsuflă uşurată. Restul fetelor murmurară aprobator.

Dora nu terminase. Pe un ton jucăuş, continuă:

–V-am putea întreba acelaşi lucru, domnule Burnett. Ce planuri aveţi cu căsătoria? Copiii? Şi, îndrăznesc să spun, cu o soţie?

James clipi, apoi aprobă încet din cap.

–E o întrebare justă. Am fost odată căsătorit. Poate nu ştiai că sunt văduv.

Dora avu bunul-simţ de a părea cuprinsă de remuşcări:

– Nu, îmi pare rău. Nu ştiam.

Faith interveni, cu tact:

– Sună clopoţelul în cinci minute. Poate ar trebui să ne oprim aici?

Dar Dora ignoră aluzia.

– Şi asta înseamnă că nu vă veţi mai recăsători vreodată? Poate confundaţi mariajul cu dragostea?

– Dora! protestă Faith. Asta este o întrebare prea personală.

Se uită la James şi fu uimită de intensitatea privirii sale. Ochii săi ardeau, dar ea nu ştia cum să interpreteze acest lucru.

Mult prea precocea Dora nu putea fi redusă la tăcere.

– Dragostea, spuse ea, nu e acelaşi lucru cu căsătoria. Dragostea e primită şi oferită liber. E subiectul favorit al poeţilor. Căsătoria este despre bani şi contracte. Şi modalitatea prin care îşi câştigă existenţa avocaţii.

– Domnişoară McBride? zise Lucy Elphinstone şi ridică mâna.

– Da, Lucy, răspunse Faith, bucuroasă să ia o pauză de la argumentaţia Dorei.

– Dar dragostea poate veni şi după căsătorie, nu? Dacă doi oameni se plac?

Faith începea să se simtă de parcă o creatură sălbatică ar fi fost eliberată în clasa ei. Se simţea prinsă în capcană. Surâzând cât putea de plăcut, răspunse:

– Cum nu am experienţă nici cu dragostea, nici cu căsătoria, mă abţin de la a emite o opinie.

Când fetele protestară sonor, arătându-şi dezaprobarea faţă de un răspuns atât de evaziv, ridică o mână pentru a le face să tacă.

– Doar pentru că sunteţi eleve la St. Winnifred nu înseamnă că trebuie să aveţi o părere despre orice. Nu-i nimic dacă uneori spui „nu ştiu". Nu, gata, am terminat discuţia. Vreau să ieşiţi din sală înainte să sune clopoţelul, aşa că ar fi mai bine să nu începem o discuţie pe care nu vom avea timp să o terminăm.

Îl ignoră pe James şi se pregăti sufleteşte pentru comentariile stimaţilor vizitatori. Episcopul părea să radieze către ea.

– Nici Solomon n-ar fi putut-o spune mai bine, replică el entuziasmat, în vreme ce se apropia de Faith. Prea mulţi oameni

îşi strigă în gura mare părerea despre subiecte care le sunt total necunoscute.

Soţia sa îi aruncă lui Faith o privire compătimitoare.

– Mereu sunt aşa? Biată domnişoară McBride. Dacă ar fi pe mâna mea, aş fi tentată să le bat măr pe toate şi să le trimit la culcare.

Sună clopoţelul. Chinul trecuse. Pe măsură ce sala se golea, Faith trecu printre bănci, adunând comentariile lui Herodot şi alte texte expuse pentru vizitatori.

– Dora, spuse ea, poţi rămâne să mă ajuţi?

James îi depuse un teanc de cărţi în braţe. Cu voce joasă, să n-o audă Dora, îi zise ţâfnos:

– Se pare că te pricepi de minune să bagi zâzanie între oameni. La ce-a ajutat toată discuţia aceea despre căsătorie şi dragoste?

El răspunse blând:

– Îţi testam elevele. Se pare că sunt mai convenţionale decât crezi tu.

– Şi presupun că tu eşti de acord cu asta.

El chicoti.

– Bineînţeles că sunt de acord. Îmi dă speranţe că rasa umană nu va pieri.

Ea pufni dezaprobator.

– Am fost surprins, spuse el, când ai afirmat că n-ai fost niciodată îndrăgostită. Nu mă iubeai, Faith, când ai fost de acord să ne căsătorim?

– Era dragoste? Nu-mi mai amintesc, a trecut prea mult timp.

Temându-se să nu explodeze, merse repede până la debaraua pentru cărţi cu un teanc în braţe, dar se opri brusc. Nu putea deschide fără să le scape.

– Dora? spuse ea pe un ton rugător.

Uşa fu deschisă, şi ea intră în spaţiul în care păstra nu doar cărţile pentru şcoală, ci şi ce reuşise să mai salveze din cărţile tatălui ei. Singura rază de lumină venea pe o ferestruică din partea de sus a peretelui din spate. În debara era o scară mică, pe care o folosea pentru a ajunge la rafturile de sus.

Se urcă pe ea către raftul superior şi simţi cum se clatină. În învârşunarea ei de a-l ignora pe James, uitase să-şi suflece

fustele, şi acum tivul i se prinsese sub pantofi. Se foi, se suci încoace şi-ncolo. Singurul rezultat fu că îi zburară toate cărţile din mâini.

–Fir-ar a naibii de treabă! strigă James Burnett, din capătul scării. Asta chiar a durut!

Uitându-şi poziţia precară, Faith se răsuci să se uite în jos către el. Ultima mişcare îi puse capac. Cu un strigăt de spaimă, se rostogoli în braţele lui James, care se prăbuşi cu tot cu ea pe podea.

Uşa se închise cu zgomot.

Capitolul 7

În cădere, cotul lui James se propti din greşeală în bărbia lui Faith. Ea văzu stele verzi dansându-i în faţa ochilor şi leşină pe el.

–Fir-ar să fie! James încercă să se elibereze de sub ea, dar se lovi cu tâmpla de un raft. Fir-ar să fie, repetă el, dar mai îndârjit. Acum vedea şi el stele verzi. Scâncetul lui Faith îl readuse în simţiri. Vorbeşte-mi, Faith, spuse el. Eşti bine?

Faith gemu şi îşi reveni încet. Lacrimi de durere îi veniră în ochi, risipindu-se pe obraji. Cuvintele sale erau întrerupte de încercările sacadate de a trage aer în plămâni.

–Doar câteva julituri şi vânătăi, atât. Apoi adăugă îmbufnată: Nu trebuia să închizi uşa. Se deschide doar din exterior. Acum ce facem?

–N-am închis eu uşa, răspunse el, dar pot ghici cine a făcut-o.

Îşi aminti de Dora Winslet, cu toate întrebările ei impertinente. Era oare aceasta modalitatea găsită de copila aia complotistă de a-i readuce împreună? Şi de unde ştiuse despre Faith şi el? Era oare atât de evidentă legătura dintre ei?

Gânduri asemănătoare treceau şi prin mintea lui Faith, doar că ea era mult mai îngrijorată de riscurile situaţiei.

–Nu putem fi prinşi aşa aici! ţipă ea. Ce va spune directoarea? Şi fetele? Trebuie să ieşim de aici până nu ne găseşte careva.

Dar mintea lui James o luase pe alte căi. Îşi dorise să se apropie de Faith, şi mai apropiat de atât nu putea fi.

Ea îşi înălţă capul.

–Zâmbeşti?

El îşi muşcă buzele. Aşa e, zâmbise, şi nu era nimic de râs în situaţia dată. Asta îi băgase în bucluc de prima dată, de altfel.

Se forţă să nu se gândească la trupul cald al femeii atât de intim încolăcit în jurul său. Încercă să-şi scoată mâinile de sub sânii săi, sâni pe care odinioară îi sărutase şi îi mângâiase atât de intim. *Intim*. Afurisitul ăsta de cuvânt îi tot revenea în minte.

–Nu fi ridicolă, răspunse el. Nu zâmbeam. Oricum nu este lumină în cutia asta nici cât să-ţi vezi mâna în faţa ochilor.

Ea răsuflă anevoie şi dădu să se ridice de pe el, dar se opri.

–Ce e?

–Cred că mi-am sucit glezna.

Era mai mult de atât. Se simţea ameţită, nu din cauza căzăturii, ci mai degrabă pentru că lucrurile pe care le uitase îi reveneau forţat în minte. Mirosea a săpun şi a rufărie proaspăt apretată. Era suplu şi tare, dar avea cele mai blânde mâini pe care le simţise vreodată. Şi mâinile acelea...

Îi strângeau talia, dar degetele mari îi mângâiau zona de sub sâni. Trează de-a binelea, îşi înghiţi răsuflarea. Avea fustele suflecate până-n şolduri şi genunchii de-o parte şi de alta a coastelor lui James. Era pe jumătate proptit de uşă, iar ea îi cuprinsese umerii pentru a nu cădea.

Încercă să se tragă de pe el, dar faptul că punea presiune pe glezna îi sporea durerea. Agoniza, iar el râdea din nou!

–Ţi se pare amuzant? Mi-aş putea pierde slujba! Nu pot fi găsită aşa, aici, cu tine!

El încercă să-şi înfrâneze zâmbetul, dar nu reuşi. Se strădui să îşi reamintească de promisiunea pe care şi-o făcuse de a-şi ţine mâinile acasă, dar nici mâinile nu mai cooperau.

„Eh, la naiba", îşi spuse el, renunţând la luptă. Erau încuiaţi într-un dulap minuscul, fără spaţiu de mişcare. Cam cât de mare era necazul în care puteau intra?

–Dacă zâmbesc, spuse el, e pentru că îmi amintesc ziua aia cu furtuna teribilă, când ne-am adăpostit în casa de vacanţă.

– Nu mai țin minte.

– Ba bineînțeles că ții minte. Era la recepția dată la reședința de la țară a doamnei Rowatt. Am plecat dis-de-dimineață călare, și cerul era fără pic de nor.

Aproape putea simți iarăși căldura razelor pe chipul lui și plăcerea de a fi în preajma lui Faith. Era o parteneră de discuții așa plăcută, atât de interesată de lucrurile care-l interesau pe el... Numai când pronunța cuvintele „cale ferată" în fața altor tinere femei, le vedea încuviințând din cap și zâmbind, dar observa că se plictisesc de moarte. Cu Faith era diferit. Punea întrebări inteligente. Înțelesese că nu investea fiecare bănuț doar pentru profitul pe care spera să îl scoată. El iubea căile ferate la fel de mult pe cât iubise tatăl său domeniul Drumore. Le iubea mirosul, șinele curate, viteza. Și dorea să fie o parte din acea lume.

Privind în urmă, înțelegea că riscase lăsând-o pe Faith în Londra, când plecase în nord să-și salveze afacerea. Ea nu-i dăduse vreodată șansa să îi explice. În acea casă de vacanță își făcuseră planuri pentru o viață împreună. Cum de luaseră lucrurile o turnură atât de urâtă?

– Aș vrea să putem da timpul înapoi, să fim din nou în casa aceea de vacanță, spuse el, gândind cu voce tare. Venise o furtună grozavă, nu-ți amintești? Și am descălecat. Mergeam cu caii de căpăstru, când a fulgerat. Au rupt-o la fugă, și am fost norocoși să ne putem adăposti în pavilionul acela părăsit. Nici nu ne-am dat seama că, de fapt, clădirea principală era chiar dincolo de puzderia de copaci și tufișuri.

Amintirea îi era întipărită în memorie lui Faith. Ajunseseră la cabană înainte ca ploaia să devină torențială, transformând ziua în noapte. Se luptase să treacă peste obstacole doar pentru a se împiedica în propriile picioare și căzuse cu o bufnitură pe canapeaua care mirosea dezgustător a câine. James încercase să o ajute, dar un nou trăsnet scuturase pământul, și ea se agățase de el. El căzuse peste ea, și atunci începuseră belelele.

– Nu vreau să mă gândesc la ziua aceea.

Tonul vocii ei era arțăgos. Al lui era straniu.

– Nu vrei? A fost magic, nu-i așa, Faith? Eram atât de tineri și de nerăbdători. Eram îndrăgostiți – nu nega asta –, cum am fi putut să ne abținem?

Ea se văzu nevoită să-și înghită nodul care i se pusese în gât. Firește că își amintea fiecare mic detaliu: cum râsese ușor înainte să o sărute, cum se agățase de el, cum o mângâiere dusese la o alta. Și își amintea cu o claritate care-i tăia răsuflarea momentul în care jarul mocnit pe care el îl atâțase în ea erupsese brusc într-o vâlvătaie puternică. Doar gândindu-se la acel moment simți cum se cutremură, anticipându-l.

– Tremurai și atunci, la fel cum tremuri acum, remarcă el.

Vocea sa era joasă și ușor răgușită, și prinsese iarăși acel accent moale scoțian pe care ea îl găsea irezistibil. Amintirile ei erotice, poziția sugestivă în care se găseau – cu genunchii ei de o parte și de alta a trupului lui –, vocea lui seducătoare, totul părea să conspire pentru a o face chinuitor de conștientă de răspunsurile corpului ei. Sânii începeau să i se umfle, sfârcurile să i se înfioare, iar umezeala din miezul feminității sale o făcea să se înroșească de jenă – sau era oare dorință?

– Ce este, Faith? Ți-e frig? Uite, lasă-mă să te încălzesc.

Își deschise haina și i-o puse împrejur, învăluindu-i pe amândoi ca într-un cocon cald.

Ea avea strania senzație că nu era nimic real, ci doar visa. Se încruntă trecător când îl privi. Ochii lui păreau negri în lumina slabă, întunecați și atenți, răspunzând privirii ei. Acum nu mai zâmbea.

Ea voia ca el să facă dragoste cu ea, așa cum își dorise și în acea dimineață de demult, în casa de vacanță. Atunci ea fusese cea nerușinată.

„Fă dragoste cu mine, James", îl implorase ea. Iar el nici nu voise să audă. Mai puteau aștepta puțin, îi spusese. Aveau să se căsătorească de îndată ce el revenea din Scoția. Tot ce trebuia să facă era să aibă răbdare.

Își dori să nu fi trecut niciodată peste ea toți anii ăia de singurătate, în care-și simțise inima frântă. Dacă nu l-ar fi iubit niciodată. Dacă...

Simțind schimbarea din atitudinea ei, el își ridică chipul și-i cuprinse buzele într-un sărut arzător. Nici mâinile sale nu stăteau degeaba. O prinse de fund și o trase spre umflătura care-i apăsa pantalonii. O ținu lipită de el și se împinse în miezul feminității ei.

Faith își înăbuși un scâncet neajutorat. Nu-i venea să creadă că așa ceva i se întâmpla. Trebuia să-și adune mințile și să îl facă să se oprească. Dar trupul ei spunea altceva. Tânjea să-i dea ceea ce dorea, ceea ce-și doreau amândoi.

Respirația lui era aspră, aprigă, grea. Îi spuse printre dinții încleștați:

– M-am blestemat de o mie de ori pentru noblețea de care am dat dovadă în cabana aceea blestemată.

Nobil? Nu așa și-l amintea ea. O sărutase și o mângâiase cu atâta pasiune, încât nu-și putuse imagina cum ar putea fi mai intimi de atât. Dar tot voia să știe. Nu se schimbase nimic. Încă o putea face să ardă de dorință.

Gândurile i se risipiră când mâinile lui îi trecură peste pantalonașii dantelați, dar, când degetele lui o atinseră delicat între coapse, își mușcă buzele să nu țipe și își aruncă pe spate capul. Niciodată nu merseseră atât de departe.

– Te-ai umezit pentru mine, spuse el.

Era umedă și pregătită pentru el, iar el era mai mult decât pregătit pentru ea. Un zâmbet de satisfacție masculină supremă i se întinse încet pe față. Treptat, zâmbetul pieri.

Ajuns în acest punct, se întrebă serios dacă era în toate mințile. Nu aveau loc să se întindă în debara – abia dacă încăpeau doi oameni în picioare. Putea face dragoste cu ea, dar numai dacă rămâneau în aceea poziție.

Și cum stătea treaba cu hotărârea lui? Își făcuse o promisiune sieși să nu se lase sedus de farmecele trădătoarei domnișoare McBride. Sudoarea îi alunecă pe frunte. Îl înnebunea cu sunetele de excitare delicate, tremurătoare pe care le scotea. Bine. Avea să-i dea ceva de să-l țină minte, ceva care s-o scoată *pe ea* din minți de câte ori o să-și aducă aminte cât de aproape fuseseră să facă dragoste în debaraua clasei ei.

Alunecarea lentă a degetelor lui o înnebunea. Faith nu putea gândi; nu dorea să se întrebe sau să cugete dacă ce făcea era bun sau rău. Întregul său univers se centrase pe senzațiile incredibile și chinuitoare care-i izvorau dintre coapse.

Deschise ochii mari atunci când unde mici de plăcere începură să se formeze adânc înăuntrul său, apoi se agăță de umerii lui, zbătându-se în avalanșa de valuri succesive de senzații care o scoteau din minți. Ar fi strigat de uimire, dar nu-și putea regăsi suflul. Când tremurul se ostoi, se lăsă pe pieptul lui și își ascunse fața în curba umărului său.

Reveni încet la realitate: mirosul dragostei lor, căldura din spațiul acela închis, corpul cu mușchi tari care o ținea cu atâta grijă. Ridică fața să îl vadă mai bine – cu tot cu zâmbetul acela nesuferit de încrezut al lui.

Acesta nu era omul pe care și-l amintea ea. Bărbatul acesta era prea atoateștiutor, prea priceput și prea al naibii de carnal pentru a fi iubitul cavaleresc pe care îl cunoscuse odinioară. În opt ani de zile, experiența ei fusese egală cu zero. Dar și-ar fi pariat și ultimul sfanț că el n-ar fi putut spune același lucru despre sine. Și atunci ce făcea aici, prăvălită peste el, ca o femeie ușoară dintr-un bordel?

Cum nu-și putea striga frustrarea către el, se concentră asupra aspectelor practice ale situației în care se aflau.

– Trebuie să ieșim de aici, spuse ea, înainte să...

Sunetul inconfundabil al vocilor ajunse la ei dinspre coridor.

– Fă ceva! țipă ea. E Robert!

Fie din cauza durerii provocate de degetele care i se înfipseseră în umeri, fie din pricina groazei absolute din vocea ei, James se ridică brusc. Drept urmare, Faith căzu pe spate, se lovi cu capul de marginea unui raft și strigă de spaimă.

– Scoateți-ne de-aici! urlă James din toate puterile.

Auziră zgomot de pași îndreptându-se către debara. Când ușa fu deschisă, James era în picioare, blocând intrarea și ferind-o pe Faith de privirile celor doi. Prietena ei și Robert Danvers se holbau la el, șocați.

– Ce v-a luat atât? întrebă James, mimând supărarea. Spera ca Faith să aibă prezența de spirit să-și aranjeze hainele. Nu m-ați auzit strigând?

Robert îl privi cu o suspiciune evidentă. Lily se fâțâia încoace și încolo, încercând să vadă dincolo de James.

– Am auzit cumva și vocea lui Faith? E aici, cu dumneata?

– Ce se întâmplă? întrebă Robert.

James îi întoarse spatele.

– Îți spun eu ce se întâmplă. O ajută pe Faith să se ridice – părea dezorientată și gata să izbucnească în lacrimi. Una dintre fetele acelea îngrozitoare ne-a încuiat aici când o ajutam pe domnișoara McBride să pună cărțile la loc.

Rămasă fără suflu și cu ținuta ușor în dezordine, Faith ieși din debara și își duse o mână la ceafă.

– M-am lovit la cap, spuse ea pe un ton plângăreț, iar domnul Burnett a vrut să mă ajute.

Când se uită mai bine, observă că avea sânge pe degete. Gemu, fiind atentă să nu exagereze. Ideea era să-și convingă prietenii că nu se petrecuse nimic deplasat cât fusese încuiată în dulapul pentru cărți cu James.

Strategia ei dădu roade. Postura țeapănă a lui Robert se înmuie, făcând loc unei priviri pline de milă.

– Într-un fel sau altul, am să aflu cine ți-a jucat farsa asta murdară, spuse el.

– Te rog, nu te deranja, răspunse Faith. Oricine a făcut-o, sunt sigură că a gândit-o doar ca pe o glumă.

Lily o privea mai degrabă cu subînțeles decât cu empatie. Se uită spre James, apoi își studie prietena.

– Ei bine, spuse ea, nu-i nimic. Hai să te ducem la tine în cameră, și mă uit acolo la tăietura ta.

Flancată de Robert și de Lily, Faith se clătină către ușă. James își încrucișă brațele și îi privi cu o iritare crescândă. Ar fi putut la fel de bine să fie invizibil.

Ajunsă la ușă, Faith se întoarse către el.

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Burnett. Îmi pare rău că v-am făcut să vă deranjați.

El îi oferi un zâmbet șters.

– Nu face nimic, domnișoară McBride. Am fost mai mult decât fericit să vă pot da o mână de ajutor.

Ceilalți nu văzură nimic neobișnuit în cuvintele sale, dar Faith se îmbujoră ușor. O clipă mai târziu, James rămase singur.

Fără să-și dea seama, Faith păși într-o capcană. James știa că visa cu ochii deschiși, dar asta nu-i domoli sentimentul de panică ce-i încleștа gâtul. Era în mintea criminalului care ar fi în stare de orice pentru a pune mâna pe carte.

„Ce carte? Ce carte? Ce carte?" Cuvintele pulsau frenetic în mintea lui James, și puterea lui de a rămâne în mintea criminalului slăbi, lăsându-l să scape.

Panica nu-l ajuta. Trebuia să gândească! „Concentrează-te!" Unde era Faith?

O ceață cenușie, asemenea unor văluri străvezii fluturând în vânt, se înfășură în jurul său, orbindu-l.

„Haide, bunică McEcheran, ajută-mă."

Imagini îi trecură fugar prin fața ochilor. O casă, un pod, o cascadă. Faith era acolo, fugind ca să-și salveze viața.

Unde era omul care dorea s-o ucidă?

„Detașează-te. Concentrează-te. Strecoară-te." Alunecă în mintea criminalului ca o nutrie care intră în apă.

Ucigașul n-o ura pe Faith. Nu era furios. Urma s-o ucidă doar pentru a o îndepărta din calea sa. Dar mai întâi trebuia să-i dea cartea.

Ceața se subție, apoi se risipi ușor, iar el văzu totul. Știa unde se afla și ce avea de făcut. Se afla pe domeniile reședinței lui Lady Cowdray și trebuia să o ducă la un loc ferit de primejdie pe Faith, cu tot cu cartea ei.

Visul se schimbă. Soarele arzător aproape îl orbea. Ridică mâna să-și umbrească privirea. Departe, putea zări sfinxul și piramidele, apoi deșert cât vedea cu ochii. Sunetul râsetelor îl făcu să întoarcă iute capul. Se afla în curtea a ceea ce știa că era un hotel, deși nu era genul de hotel în care stătuse el vreodată. Îi amintea de clădirile maure din sudul Spaniei.

Oamenii erau englezi. Cineva îi aduna pentru a le face o fotografie. Apoi o văzu pe ea, pe Faith, cu capul aplecat, notând ceva într-un caiet. Puse caietul jos, se ridică şi se alătură celorlalţi.

Soarele ardea nemilos. Îi putea simţi intensitatea până în fundul ochilor. Îl orbea. N-o mai vedea pe Faith. Unde era? Unde...

Se ridică brusc din pat şi deschise ochii. Era în dormitorul său. Lampa cu gaz de pe perete era încă aprinsă, deşi fusese dată la minimum. Îşi simţea plămânii epuizaţi, de parcă fugise kilometri întregi.

Aruncând deoparte cuverturile răvăşite, se ridică din pat şi merse către noptieră, unde-şi lăsase paharul de whisky pe care i-l adusese valetul. Era neatins, dar nu pentru mult timp. Două înghiţituri zdravene îi alungară spaima. Duse din nou paharul la buze, apoi se răzgândi. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi ştirbească capacitatea de deducţie. Trebuia să retrăiască visul până înţelegea ceva din el.

N-avea nevoie de bunica McEcheran să-i spună că acesta nu era un vis obişnuit. Tot părul de pe corp i se zbârlise. Prima parte a visului cu Faith era uşor de înţeles, dar nu şi a doua. Piramidele, sfinxul şi deşertul puteau însemna un singur lucru – Egiptul.

Dar ce legătură avea Egiptul cu orice altceva?

Lăsă paharul din mână şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră. Egiptul mai putea să aştepte. Acum vital era s-o ţină în siguranţă pe Faith. Urma să fie în tren, călătorind spre Lady Cowdray, dar, dacă l-ar vedea, ar fi posibil să se facă nevăzută. Sau poate să înceapă să pună întrebări – ca, de exemplu, cum de ştia că avea să fie în tren. Nu-i era pe plac gândul de a fi nevoit să-i spună că intrase pe furiş în camera ei şi găsise răspunsul doamnei Cowdray la anunţul dat de ea.

Merse înapoi în pat, dar îi pierise tot somnul. Cu degetele împreunate sub ceafă, privi în gol spre tavan şi se forţă să se gândească la altceva. Elevele de la St. Winnifred ştiau clar ce voiau de la viaţă. Doreau totul: dragoste, căsătorie, copii şi o carieră

satisfăcătoare, în cadrul căreia să-şi poată exercita talentele formidabile. Se întrebă ce dorea Faith de la viaţă.

Gândurile i se îndreptară către soţia lui de altădată. După ce o pierduse pe Faith, se lăsase târât în căsătorie, pentru că nu-i mai păsa cu cine se însura – şi, desigur, familiile lor fuseseră în extaz. Cine-ar fi crezut că dulcea şi docila Lady Fiona era o harpie în devenire? Crizele de nervi! Scenele! Certurile veşnice de la nimicuri! Fiona părea să creadă că el, odată însurat, trebuia să-şi lase baltă interesul faţă de industria feroviară şi să facă sluj în faţa ei. Iar ambiţia ei era să devină cea mai de seamă amfitrioană din Edinburgh.

Dorinţa lui, pe de altă parte, era să construiască căi ferate în America de Sud, ceea ce îi dădea o scuză excelentă să se distanţeze de Fiona. Îl şi ajuta să refacă averea familiei, dar nu-i oferea fericirea. Se afla la răspântie. Încă iubea trenurile, dar îşi adusese oameni buni la cârma companiei, iar asta nu-i mai lăsa lui personal mare lucru de făcut.

Ce se întrevedea la orizont pentru el?

Făcu o grimasă. Păcat că vizionarismul său nu se aplica şi în cazul lui însuşi. Dacă ar fi fost aşa, n-ar mai fi sărutat-o niciodată pe domnişoara de companie a doamnei Beale sub vâsc, nu s-ar fi adăpostit de acea furtună în casa de vacanţă a doamnei Rowatt, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu Fiona şi n-ar fi intrat după Faith în debara s-o ajute cu cărţile. Acum nu mai putea să şi-o scoată din minte.

Strângând din dinţi, se concentră asupra viselor sale. Cineva dorea s-o ucidă pe Faith, dar numai după ce punea mâna pe carte. Faith nota ceva într-o carte. Faith apărea într-o fotografie. Cine făcuse fotografia? Cine altcineva mai era acolo? De ce văzuse piramidele în deşert?

Piesele de puzzle îi pluteau prin minte, dar, oricât încercă, nu reuşi să le unească. Un gând îi trecu prin minte, ca o rază de lumină. Lady Cowdray îi scrisese că avea ceva de la Madeline care ar putea-o interesa pe Faith. Era oare cartea pe urmele căreia se afla criminalul?

Încă rumega acest gând, când îl luă, în sfârşit, somnul.

Capitolul 8

Era o zi mizerabilă, ceţoasă, când Faith se urcă în tren la staţia King's Cross. Cei trei pasageri din compartimentul său îi păreau oameni de afaceri. Probabil se duceau la Manchester sau în alte mari centre comerciale. Păreau plictisiţi, de parcă ar fi mers pe ruta aceasta de prea multe ori. Dar ea călătorise rar cu trenul şi abia aşteptase această ocazie. De data asta însă, erau şi alte motive care-i întețeau nerăbdarea. Avea să afle, în sfârşit, adevărul despre Madeline Maynard.

Călătoria era oarecum dezamăgitoare. Sperase să poată vedea peisajul de la fereastră, dar totul părea învăluit într-o ceaţă aproape impenetrabilă.

Lily se oferise să o însoţească, dar Faith nici nu voise să audă de aşa ceva. Fratele lui Lily şi familia lui locuiau în Brighton şi le aşteptau pe amândouă să-şi petreacă primele două săptămâni din vacanţă cu ei, ca de obicei.

– N-am nevoie de însoţitoare, protestase Faith. Vor fi destui oameni prin preajmă. Mergi la Brighton, şi voi veni şi eu cât de repede pot.

– Crezi că Lady Cowdray te va ruga să rămâi la ea peste noapte?

– E posibil, dar nu aş putea să accept. Nu ne cunoaştem, n-aş vrea să deranjez. În plus, ar fi ciudat, având în vedere că i-am scris să îi cer doar o oră din timpul ei.

Lily aprobase din cap.

– Iar eu doar ţi-aş sta în cale, presupun.

Nu era pic de ranchiună în vorbele ei. Lady Cowdray fusese de acord să o vadă pe Faith. Un oaspete nepoftit putea să nu fie bine-venit, şi ambele fete înţelegeau asta.

– Lily, sunt om în toată firea. Nu-ţi face griji pentru mine. Am să mă întorc la timp pentru a prinde ultimul tren spre Brighton.

– Eh, măcar pot să-ţi iau eu valiza. Nu cred că vrei s-o târăşti de colo-colo în timp ce alergi după trenuri.

Şi aşa rămăsese.

Cum nu prea avea ce vedea pe geam, Faith îşi îndreptă atenţia către oamenii din compartimentul său. Oamenii de afaceri păreau foarte importanţi în timp ce-şi citeau presa de dimineaţă. A patra pasageră era o doamnă mai în vârstă, care moţăia cu bărbia în pieptul opulent. Nimeni nu vorbea şi nimeni nu încerca să-i surprindă privirea. Mergeau la clasa a doua, şi asta era problema la această categorie de confort: erau toţi încuiaţi în vagoanele lor, ca vitele duse la târg. N-aveau unde pleca dacă ar fi izbucnit o ceartă, aşa că toată lumea prefera să fie reţinută.

James, desigur, putea merge la ce clasă şi-ar fi dorit, dar nu călătorea tot timpul la clasa întâi. Era la fel de interesat de felul în care arătau vagoanele pe dinăuntru pe cât era de construirea şinelor pe care mergeau. Nu era surprinsă că oamenii ajunseseră să creadă în el sau că găsise investitori pentru compania sa. Avea un entuziasm molipsitor când venea vorba despre căi ferate.

Poate domnişoara Elliot trebuia să-l fi invitat pe *el* să ţină un discurs la Ziua Porţilor Deschise.

Aceea fusese ultima dată când îl văzuse, şi avea să-i rămână întipărită în memorie nu drept Ziua Porţilor Deschise, ci drept Ziua Debaralei Închise. Îşi duse pe furiş o mână la faţă. Pielea îi ardea de parcă ar fi avut febră. Dumnezeule mare, omul nu era molipsitor, era *mortal* de contagios, orice ar fi vândut.

Alungând din minte orice gând legat de James, se strădui să se concentreze pe discuţia iminentă cu Lady Cowdray. Se simţea dezavantajată, pentru că nu ştia mai nimic despre aceasta, pe când ea se simţise datoare să-i facă un rezumat al întregii sale vieţi alături de tatăl său şi a carierei ca domnişoară de companie şi profesoară la St. Winnifred.

Şi dacă nici asta n-ar fi fost de ajuns s-o convingă pe doamnă să accepte întâlnirea, adăugase o fotografie a lui Madeline, mama despre care i se spusese că ar fi murit pe când ea avea doar şase ani. Descoperise fotografia din pură întâmplare printre hârtiile tatălui său. Pe spatele ei era scris, cu caligrafia tatălui: „Madeline Maynard".

Ce o tulburase pe Faith era că femeia din fotografie părea să aibă vreo patruzeci de ani, în vreme ce ei i se spusese că mama ei murise la douăzeci şi şase. Faith făcuse nenumărate presupuneri

despre ce ar fi putut să însemne. Iar acum avea să afle, în sfârşit, adevărul.

Chalbourne fu prima oprire a trenului, şi mulţi pasageri ieşiră să-şi dezmorţească picioarele sau să folosească toaletele gării. Zece minute mai târziu, când conductorul suflă în fluier, oamenii se grăbiră să se urce înapoi în tren. Locomotiva scoase un nor de abur şi fum, apoi se puse în mişcare cu o smucitură, lăsând-o pe Faith singură pe peron.

Trebuia să fie întâmpinată de vizitiul doamnei, care urma să o transporte la Cowdray Hall. Simţindu-se puţin bătătoare la ochi, se aşeză pe o bancă de lângă peretele sălii de aşteptare şi privi încoace şi-ncolo. Privirea i se opri asupra unei siluete înfăşurate de ceaţă, care stătea sub un copac în capătul îndepărtat al peronului. Era oare vizitiul doamnei Cowdray? Se ridică şi merse un pas către el, apoi se opri. Ceaţa îl înghiţise.

Tresări când auzi o voce în spatele său.

– Domnişoara McBride?

Întorcându-se repede, văzu un om scund, îndesat, cu pălăria în mână, dând la iveală o faţă strălucitoare şi o tigvă cheală.

– Trebuie să fiţi vizitiul doamnei Cowdray, spuse ea.

El încuviinţă din cap.

– Farr mă cheamă. Nici un zâmbet nu-i brăzdă faţa. Mergem?

Şi, întorcându-se pe călcâie, plecă.

Faith îşi prinse fustele cu mâna şi grăbi pasul după el.

Pentru a ajunge la conac, trebuiau să treacă pe strada principală. În timp ce trăsura se legăna în mers, Faith puse câteva întrebări despre Lady Cowdray, de dragul conversaţiei, dar răspunsurile laconice ale domnului Farr nu îi dădură curaj să continue. La un moment dat, se opriră să lase să treacă o căruţă cu bere care mergea în direcţie opusă, dar, în afara acestui incident, fu o călătorie lipsită de evenimente, care dură mai puţin de douăzeci de minute.

Din depărtare, conacul părea desprins dintr-una din nuvelele gotice care îi plăcuseră atât de mult – un castel profilându-se deasupra cetăţii –, dar, pe măsură ce se apropiau, observă

că proprietatea era mult mai mică decât i se păruse iniţial. Nu avea turnuri sau parapete, doar coloane graţioase în stil ionic de o parte şi de alta a treptelor de piatră care duceau spre intrarea principală.

Un valet cu faţa la fel de împietrită ca a domnului Farr o conduse în sala principală şi o rugă să aştepte. Faith observă pilaştrii imenşi care decorau zidurile, nişele din pereţi care adăposteau sculpturi, dar atenţia îi fi captată de statuia enormă a unei femei tolănite, având doar un şal care-i acoperea partea inferioară a trupului gol. Oricare ar fi fost intenţiile artistului, păstrarea decenţei doamnei respective nu se număra printre ele. Faith se apropie. Decentă sau nu, constată ea, modelul era cu adevărat încântător, şi aceasta era o operă de artă.

Nu avu mult de aşteptat. Valetul se întoarse să o conducă la stăpâna casei, dar acum părea alt om. Nu mai era la fel de înţepat, şi, deşi nu zâmbea, nu se mai comporta intimidant. Încurajată, Faith îl urmă pe una dintre cele trei uşi din sala mare şi fu aproape imediat poftită într-o cameră spaţioasă, care părea să fie pe jumătate bibliotecă şi pe jumătate cameră de zi. La prima vedere, încăperea părea dezordonată, dar era o dezordine îmbietoare, care-i amintea de camera de studiu a tatălui său.

Privirea i se mută către o doamnă care turna ceva ce părea vin de Xeres în două pahare de cristal. Avea o ţinută simplă, o rochie din mătase verde pal, care se potrivea cu părul ei argintiu. Faith nu reuşea să-i aprecieze vârsta, dar bănuia că avea aproape şaizeci de ani, deşi şi-i purta tinereşte.

– Milady, protestă valetul, permiteţi-mi.

Doamna îl alungă cu o fluturare din mână.

– Du-te şi-ţi găseşte ceva util de făcut, spuse ea. Spune-i bucătăresei să ne trimită ceai şi sendvişuri. Eu şi domnişoara McBride avem multe de discutat.

Pe măsură ce doamna se apropia de ea, Faith căscă gura de uimire. Nu încăpea îndoială. Deşi era mai în vârstă acum şi avea chipul ridat, Lady Cowdray era în mod cert modelul care pozase pentru statuia din sala cea mare.

Doamna păru amuzată.

– Ai văzut statuia, spuse ea. Ei, firește că da. Sir Arnold, regretatul meu soț, a comandat-o pe când eram tineri și foarte îndrăgostiți. Sper că nu te-am șocat.

– Chiar deloc, reuși Faith să răspundă, pe un ton neutru.

Bănuia că, de fapt, Lady Cowdray adoră să șocheze oamenii. Lady Cowdray avea câte un pahar de vin de Xeres în fiecare mână. Îi surâse lui Faith, privind-o în ochi în timp ce-i înmână unul.

– Te-aș fi recunoscut oriunde, spuse ea. Ești leit mama ta. Ia loc, ia loc. Mi-aș dori doar să te poată vedea Madeline acum.

Cu gândurile roind ametitor, Faith se așeză pe scaunul care-i fusese indicat.

– Am cunoscut-o pe mama ta, spuse Lady Cowdray, la o prelegere ținută de Societatea Anticarilor, la Somerset House. Lectorul era Aurora Blandford, una dintre primele femei care au călătorit în Egipt neînsoțite de un bărbat. N-a mers singură, firește. Alte femei cu simțul aventurii au acompaniat-o și, de câte ori au avut nevoie de bărbați care să facă munca grea, au angajat la fața locului servitori și hamali.

O slujnică aduse o tavă pentru ceai, iar doamna îi oferi lui Faith o farfurie cu sendvișuri micuțe. Ea le mâncă fără ca măcar să bage de seamă. Mama pe care o crezuse moartă din copilărie dusese o existență separată, despre care ea nu știuse nimic.

Lady Cowdray îi surâse lui Faith, și toate liniile feței sale se accentuară.

– Eu și Madeline ne-am plăcut de la prima vedere. Îți imaginezi că destinația Aurorei ne pusese pe toate pe jar.

Faith încuviință din cap. Se gândea la Ziua Porților Deschise de la St. Winnifred.

– În orice caz, am dat dintr-una într-alta. Anul următor am pornit spre Egipt și am urmat ruta pe care o folosise Aurora, știi, am călătorit pe Nil, ne opream pe drum să vedem obiective turistice... Ceva din expresia lui Faith o făcu să intre în amănunte. Nu era așa primejdios pe cât sună. Am călătorit pe Nil într-o barcă. Tot ce doream să explorăm era la distanță mică de noi: Cairo, mormintele, piramidele. Și erau mulți alți englezi în jur, cu aceleași idei. Oh, să nu uit. Deschise o carte de pe masa de lângă cotul

său, scoase o fotografie și i-o întinse lui Faith. Când am deschis plicul și am văzut chipul lui Madeline privindu-mă, am știut că nu ești vreo escroacă pusă pe stors bani de la mine. Surâse privind fotografia. O tăcere aproape respectuoasă se așternu între ele. Fotografia aceasta a fost făcută cu puțin timp înainte de moartea mamei tale, spuse Lady Cowdray în șoaptă. Trebuie să fi fost în toamna lui '75. Ultima dată când am văzut fotografia a fost când am trimis-o avocatului mamei tale, informându-l că a murit. Asta ne fusese înțelegerea. Dacă era să i se întâmple ceva, trebuia să-i anunț avocatul, pe domnul Anderson. Presupun că el i-a dat tatălui tău fotografia cu Madeline. M-am gândit că ar trebui să aibă ceva care să-i amintească de ea.

Faith clipi, pentru a-și stăvili lacrimile ce amenințau să dea năvală. Avea șaptesprezece ani când murise mama ei – era suficient de mare cât să i se fi putut spune adevărul. De ce nu-i spusese tatăl ei? Se mai gândi la ceva. Thomas Anderson fusese atât prietenul tatălui său, cât și avocatul mamei sale. Și acum amândoi pieriseră.

Faith o țintui cu privirea pe bătrâna doamnă.

– De ce nu mi-a scris niciodată mama mea? De ce nu i-a scris tatei niciodată? Sunt sigură că i-ar fi păstrat scrisorile, dacă ar fi făcut asta.

Doamna oftă ușor.

– Chiar nu știu. Poate s-a gândit că e mai bine să întrerupă de tot legăturile. Eu eram văduvă, fără copii în grijă. Nu aveam nici un obstacol în calea vieții pe care mi-o doream. Nu știu însă cum era pentru Madeline. Nu am discutat niciodată prea mult despre trecut – cu atât mai puțin în detaliu. Știa ce voia și era foarte hotărâtă să obțină. Admir determinarea la oameni, fie ei femei sau bărbați. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, Lady Cowdray amestecă în ceai. În final, privind în sus, adăugă: Știam că Madeline își părăsise soțul pentru a-și urma calea, dar asta era tot. Îmi pare rău să te îndurerez, dar Madeline nu mi-a spus niciodată mai mult. Sincer, m-am bucurat pentru ea. Nu cred că e bine să ții o pasăre în colivie. Nu știam însă că are o fiică.

Faith auzise la St. Winnifred asemenea cuvinte de mai multe ori decât voia să-și amintească. Poate chiar ea le rostise

uneori. Dar acum vorbeau despre mama ei, şi îi displăcea semnificaţia subînţeleasă că ea şi-ar fi considerat căminul de la Oxford o colivie. Nu-i plăcea, dar nici nu avea ce argument să aducă împotrivă.

– Spuneţi-mi cum a murit mama mea.

Lady Cowdray încuviinţă din cap. Evident, se aşteptase la întrebare.

– Era a treia noastră călătorie în Egipt, în noiembrie '75, spuse ea, şi stăteam la Grand Hotel, în Cairo. De data aceasta eram un grup mixt. Prin asta vreau să spun că eu şi Madeline ne alăturaserăm expediţiei lui Sir Edward Talbot de dinainte să alegem Egiptul ca destinaţie, deci el era responsabil. În acea noapte, Madeline era neobişnuit de neliniştită. Spunea că se simţea de parcă ar avea febră, voia să stea în pat şi să doarmă, sperând să scape de starea aceea de rău. Noi, ceilalţi, eram în sufragerie, dădeam o petrecere, să zicem. Dar, în orice caz, mama ta nu a lipsit mult. Când a coborât, a spus că se simţea mult mai bine. Femeia păru să n-aibă tragere de inimă să continue. În final, oftă şi continuă pe un ton scăzut. Au găsit-o moartă în patul ei, a doua zi dimineaţă. Nu au existat semne de violenţă. Era un medic englez acolo, şi el a zis că Madeline a luat probabil prea mult laudanum, că poate era dezorientată când s-a trezit noaptea şi greşise doza pe care şi-o adăugase în apă. Îţi imaginezi cât de şocaţi am fost. Clipi rapid şi înghiţi în sec. E îngropată acolo, ştii, în Cairo. Mormântul său este în cimitirul copţilor. Are o piatră de mormânt. Nu am ştiut ce să trec pe ea, în afară de nume şi de data naşterii şi a morţii sale.

Faith încerca să absoarbă tot ce afla, dar ceva din spusele bătrânei i se păruse ciudat.

– De ce aţi spus că nu erau semne de violenţă? Aţi fost surprinsă că nu s-au găsit?

– Nu! Doar că...

– Ce?

Lady Cowdray se uită la paharul de vin de Xeres gol pe jumătate, aflat lângă tava de ceai, şi se întinse după el.

– Doar că o serie de lucruri ciudate m-au pus pe gânduri când am ajuns acasă. Îşi goli paharul înainte să continue: În acea ultimă zi, Madeline mi-a spus că i se păruse a recunoaşte pe cineva, dar

că avea motivele ei să nu pomenească nimic despre asta când li se făcuse cunoştinţă. N-am înţeles mare lucru pe moment, dar, când am ajuns acasă şi slujnica mea mi-a despachetat câteva din lucrurile din cufăr, a găsit pe fundul acestuia jurnalul lui Madeline, înfăşurat într-una dintre eşarfele ei. Apoi am început să-mi pun întrebări.

– Cum a ajuns în cufăr?

– N-ar fi avut de ce. Madeline era foarte atentă să şi-l ţină tot timpul la ea, pentru că avea în el toate notiţele de la locurile pe care le vizitaserăm. Mai târziu, urma să scrie articole pe baza notiţelor şi să le vândă unor ziare şi reviste. Aşa se întreţinea, şi îi mergea chiar foarte bine.

Lui Faith îi venea greu să creadă tot ce auzea. Mama sa fusese o exploratoare şi călătorise mult în Egipt. Acum afla că fusese o scriitoare care câştiga mai mult decât suficient pentru a se susţine financiar. În final, întrebă:

– A fost un egiptolog celebru şi a publicat articole în presă? Nu i-ar fi recunoscut numele tatăl meu? Sau eu?

Vocea doamnei Cowdray se înmuie.

– Era celebră în micul nostru cerc de femei exploratoare. Doar bărbaţii deveneau faimoşi. Şi scria sub pseudonim, Madeline Wolf. Nu cred că dorea să fie recunoscută de nici unul dintre foştii săi prieteni.

Faith încercă să nu poarte resentimente pentru faptul că un subiect care-i marcase radical viaţa era tratat cu atâta uşurinţă.

– Tatăl meu nu a mai trăit mult după ce n-a mai fost mama. Ştiaţi?

– Nu, îmi pare rău. Dar nu cred că a murit de inimă rea.

Faith se înfurie, apoi se calmă repede. Nimeni nu dorea s-o insulte. Pur şi simplu, doamnei Cowdray nu i-ar fi trecut prin cap să se exprime cu tact. N-avea nici o legătură cu rangul său, bănuia Faith, ci cu felul în care îşi trăise viaţa. Tactul n-ar fi dus-o prea departe într-o lume tradiţional masculină.

Se abătuseră de la subiect, şi Faith întoarse conversaţia către ce o interesa mai mult. Adunându-şi gândurile, întrebă:

– E posibil ca, atunci când aţi plecat din Cairo, o servitoare să fi împachetat jurnalul în cufărul greşit?

– Nu văd cum era cu putință. Eu și Madeline nu împărțeam aceeași cameră. Și era la fundul bagajului meu, înfășurat în eșarfa ei. Nu, sunt sigură că l-a pus cineva acolo intenționat.

Faith medită pentru o secundă.

– Cine ar fi făcut așa ceva?

– Habar nu am. Madeline poate? Orice e posibil.

Faith reflectă la faptul că, deși Madeline recunoscuse pe cineva, păstrase tăcerea din motive numai de ea știute atunci când fuseseră prezentați.

– Era vreun indiciu în jurnalul mamei despre identitatea persoanei pe care crezuse că o recunoaște?

– N-am citit niciodată jurnalul. Era scris într-un fel de cod. Parcă-i zicea codul lui Malcolm.

– Codul lui Malcolm!

Femeia ridică din sprâncene.

– Îl știi?

Faith aprobă din cap.

– Tata l-a inventat. Codurile erau o pasiune de-a lui. Orice școlăriță care știe o brumă de greacă ar fi putut să-l spargă.

Își mușcă buzele. Acum cine era lipsit de tact?

Lady Cowdray nu se supără.

– Așa spunea și Madeline. Doar că eu nu știu greacă. Se ridică. Ți-l aduc acum.

Faith era uimită.

– Nu v-ați gândit niciodată să puneți pe cineva să-l decodeze? Adică, majoritatea bărbaților educați știu greacă.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu voiam ca jurnalul lui Madeline să stârnească probleme. Știa unele lucruri despre unii oameni pe care n-ar fi trebuit să le cunoască, făcea lucruri despre care n-ar fi vrut să afle alții. Ridică ușor din umeri. Mă temeam de ce aș fi putut afla din jurnal. Nu pot explica mai bine de atât. Dar știu că jurnalul va fi în siguranță în mâinile fiicei ei.

Lui Faith nu-i rămase altceva de făcut decât să se uite uimită cum Lady Cowdray iese din cameră.

Capitolul 9

Femeia lipsi doar câteva momente. Când reveni, îi înmână lui Faith un pachețel învelit în hârtie cafenie, legat cu sfoară. Dacă Faith ar fi fost singură, ar fi sfâșiat hârtia și s-ar fi pus chiar atunci pe decodat jurnalul, dar nu erau nici locul, nici timpul pentru așa ceva. Era evident că Lady Cowdray dorea să vorbească. Avea atâtea povestiri de spus despre prietenia sa cu Madeline, și Faith era nerăbdătoare să le audă, așa că așeză deoparte pachetul și îi oferi atenție deplină doamnei.

O parte din ea nu se putea abține să nu admire aceste doamne îndrăznețe, care călătoriseră pe Nil. Avuseseră parte de aventuri care le-ar fi dat fiori unor femei obișnuite. Pe de altă parte însă, se simțea dezamăgită. Nu putea să treacă peste faptul că Madeline își abandonase familia fără să se uite în urmă – sau cel puțin așa părea. Alte întrebări îi frământau mintea, întrebări la care numai tatăl ei ar fi putut răspunde. Ce făcuse de-o întorsese pe Madeline împotriva lui și de ce mințise în toți acei ani?

Aceste întrebări erau mult prea personale de pus cu voce tare, iar Lady Cowdray se abținu la rându-i – o mică favoare pentru care Faith îi era recunoscătoare. Era o femeie în toată firea. Nu trebuia, nu dorea să se pună pe plâns din cauza a ceva care se întâmplase cu mulți ani în urmă. Nu era ca și cum ea și mama ei ar fi fost apropiate. Avea doar crâmpeie vagi de amintiri, majoritatea mai degrabă din povestirile tatălui său.

Conștientă de faptul că timpul zburase și trenul către Londra avea să ajungă curând în gară, se ridică să plece. Lady Cowdray se ridică la rându-i.

– Nu te pot convinge să rămâi peste noapte? Nu m-am simțit atât de bine de ani de zile.

Faith clătină din cap.

– Prietena mea mă așteaptă și va fi groaznic de îngrijorată dacă nu ajung. Se uită către ceasul de pe poliță. N-aș vrea să pierd trenul.

Femeia aprobă din cap.

– Chem valetul să-i spună lui Farr să te ducă la gară.

Şi fix asta şi făcu, însă, imediat ce valetul ieşi să-i împlinească porunca, Lady Cowdray se întoarse repede şi traversă camera către o comodă scundă din stejar. Un moment mai târziu, reveni cu o fotografie pe care i-o oferi lui Faith.

– Aceasta, spuse ea, a fost făcută cu ocazia ultimei noastre vizite la Cairo. Sunt sigură că o vei identifica foarte uşor pe mama ta. Arată exact ca tine.

Faith începu să lăcrimeze. Îşi amintea vorbele tatălui său: „Eşti imaginea mamei tale, Faith!" – şi ochii săi trişti când îi spunea aceasta.

Semăna cu mama ei? Nu-şi putea da seama. Femeia cu expresie solemnă care o privea fix din fotografie era doar un chip printre multe altele din cadru. Trebuie să fi fost mai mult de o duzină de oameni acolo, evident adunaţi laolaltă cu ocazia fotografiei.

Privi la femeia în vârstă din faţa ei.

– Lady Cowdray, aţi menţionat înainte să îmi aduceţi jurnalul mamei ceva despre faptul că ştia prea multe despre afacerile altor oameni. Mi s-a părut că aţi rămas cu senzaţia că a stârnit mânia cuiva sau că era în pericol.

Surâsul femeii pieri, fiind înlocuit de un oftat greu.

– N-aş zice chiar aşa, dar o să-ţi spun ceva: nu face public faptul că ai în posesia ta jurnalul lui Madeline, nu înainte de a-l transcrie şi de a-i descifra secretele. Iar dacă e inofensiv, cu atât mai bine. Doar fii precaută, draga mea.

În următoarea clipă, începu să înşire diverse nume în timp ce arăta spre oamenii din fotografie, iar Faith renunţă fără tragere de inimă să mai insiste asupra acestui subiect.

Lady Cowdray clătină din cap.

– Îţi dau prea multe informaţii, nu-i aşa? N-ai să îţi aminteşti niciodată toate aceste nume. De ce nu vii şi tu la următoarea întâlnire organizată de Prietenii Societăţii Egiptologilor? Vei întâlni oameni care au cunoscut-o pe Madeline, deşi, din păcate, o parte nu mai sunt printre noi.

– Nu mai sunt? întrebă Faith.

– Au murit ori s-au mutat din zonă, explică Lady Cowdray. Privea gânditoare fotografia pe care i-o dăduse lui Faith. Parcă

aveam o invitaţie pe undeva... Se întoarse spre comodă, de unde reveni cu un cartonaş. Poftim aici. Micul nostru grup se reuneşte sâmbăta viitoare, acasă la domnul Hughes. Ai toate informaţiile pe invitaţie. Voi fi acolo şi m-aş bucura nespus să-ţi pot face cunoştinţă cu oamenii care au avut atâtea în comun cu Madeline. Dacă vrei, adu un prieten. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

Faith aruncă o privire înspre cartonaş, apoi îl puse în poşetă, alături de cele două fotografii. Strângea cu grijă sub braţ jurnalul mamei sale.

– Iar prelegerea va fi ţinută de către profesorul Marsh, sublinie Lady Cowdray.

Numele acestuia nu îi spunea nimic lui Faith, dar era încântată să fie invitată, încântată şi curioasă. Poate avea să arunce o privire din interior asupra acestei lumi care în mod evident o atrăsese pe mama sa mai mult decât propriul soţ şi chiar decât propriul copil.

– Mulţumesc, mi-ar face plăcere, răspunse ea.

Sâmbăta viitoare avea să fie în Brighton, dar putea oricând să ia trenul către Londra de dimineaţă şi să rămână peste noapte la St. Winnifred.

Valetul o conduse afară. Şareta o aştepta în capătul scărilor de piatră, cu copertina ridicată, pentru a o proteja de vremea de afară. Când urcă în interiorul întunecat, observă că vizitiu nu mai era domnul Farr. Omul acesta era mai suplu şi avea membrele mai lungi, dar era la fel de necomunicativ pe cât păreau toţi servitorii doamnei Cowdray. Avea gluga trasă în jos până peste tâmple, gulerul ridicat şi abia se uită la ea. Ceea ce îi conveni de minune. Nici ea nu avea chef de vorbă.

Ceva din atitudinea doamnei Cowdray o neliniştea. Faith nu credea că femeia o minţise cu privire la circumstanţele morţii mamei sale. Fusese mai mult o minciună prin omisiune, simţea că nu i se spusese tot. Dacă se gândea bine, ai fi zis că, în ciuda purtării amicale şi a atitudinii încrezătoare, Lady Cowdray *se temea*. Poate era prea mult spus că se temea. Era neliniştită, mai bine zis. Dar în legătură cu ce?

Mergeau în pas domol, prea domol pentru liniştea lui Faith. Nu dorea să piardă trenul.

– Am un tren de prins, spuse ea politicos vizitiului.

– Mhm, fu tot ce răspunse acesta.

Nu fusese atentă la împrejurimi, dar, în timp ce treceau de porțile masive de fier ale conacului, văzu că ceața era mult mai deasă decât atunci când sosiseră. Locuind în Londra, era obișnuită cu smogul, dar acele cețuri acopereau de obicei drumuri pavate și bine luminate, pe care era ușor de mers. La țară era altă poveste. Nu erau nici felinare care să lumineze calea și nici drumuri bine marcate. Dacă vizitiul nu era atent, puteau ajunge în șanț.

– Am să pierd trenul, nu-i așa?

Știa că stătuse prea mult, dar poveștile doamnei Cowdray despre mama sa o absorbiseră cu totul.

Reacția bruscă a vizitiului o făcu să se ghemuiască de spaimă într-un colț. Ridică biciul, dar doar pentru a-l pocni în aer, încurajând calul să-și ridice mai repede copitele. Pocni din nou, și șareta luă avânt, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta în timp ce huruia prin pietriș. Se văzu nevoită să-și încleștеze dinții ca să nu-i mai clănțănească. În clipa când începu să se zgâlțâie de-a binelea, decise că-i era de-ajuns.

– Nu-mi pasă dacă pierd trenul! strigă ea. Nu-ți găseam dumitale vreo pricină. Te rog, oprește...

Țipă când șareta se poticni într-o groapă și se înclină într-o parte. Pachetul îi alunecă pe podea, dar îl ridică repede. Speriată sau nu, n-avea de gând să piardă jurnalul mamei ei.

Poc!

Ochii îi scânteiară.

– Parcă s-a auzit un foc de armă!

Poc! Poc!

– Trage cineva în noi! Vocea îi devenise stridentă. Poate cred că suntem tâlhari.

– Capul jos și ține-te bine! îi strigă o voce foarte cunoscută. Trecem peste pod.

Rămase cu gura căscată. James Burnett? *James Burnett* conducea șareta? Ce căuta *el* aici?

La următorul foc de armă se ghemui la podea. O puzderie de gânduri îi năvăliră în minte. Cineva făcuse o confuzie teribilă.

Nu erau hoți, braconieri sau tâlhari. Erau cetățeni care respectau legea. Ar trebui să oprească șareta și să se predea.

Unde era domnul Farr? Ce-i făcuse lunaticul de lângă ea?

Se pregăti anticipând șocul trăsuricii care avea să intre în pod, dar sunetul asurzitor al unei arme care trăsese chiar lângă urechea ei o făcu să urle. Deschise ochii. James ținea într-o mână hățurile și în cealaltă un revolver fumegând. Stomacul i se întorcea pe dos de la mirosul înțepător de praf de pușcă. Arma sa fusese cea care se declanșase.

Șareta încetini și opri în cele din urmă.

– Fir-ar al naibii! Cred că bidiviul nostru a rămas șchiop.

El sări din șaretă.

– Ei, nu sta acolo ca o pradă ușoară. Ia-mă de mână și sari. Și nu-ți uita pachetul.

Strângându-și la piept cu o mână poșeta și pachetul, se opinti să se ridice, îi apucă mâna și sări. Când atinse solul cu picioarele, dinții îi scrâșniră, iar ochii i se umplură de lacrimi. Înainte să apuce să-și găsească vorbele cu care să-l ocărască, el o târî în afara drumului, prin ceață. Se împiedică de vreo două ori, dar el avea instinctele unei feline și părea să știe încotro mergea.

Îi auzi abia șoptit cuvintele în ureche:

– Drept înainte e o cascadă, cu o peșteră mică, chiar în spatele ei. Dacă te ghemuiești, te poți strecura în ea. Așteaptă-mă acolo.

– Dar tu unde te duci? întrebă ea îngrijorată.

– Să echilibrez cumva balanța.

Și, cu aceste cuvinte, dispăru.

Faith putea auzi zgomotul apei drept în față. Pe măsură ce ieșea din ceață, simți cum i se strânge inima. O peșteră mică nu era o descriere potrivită. Nici un pigmeu nu s-ar fi putut adăposti sub valul acela de apă. Nu i se părea nici măcar demn de titulatura de cascadă.

Se simțea decepționată. Era o profesoară de la o școală de fete, pentru numele lui Dumnezeu, nu un spion sau vreo ucigașă. Nimeni n-avea nici un motiv să-i facă rău. La mijloc era o neînțelegere colosală, iar James Burnett avea de dat niște explicații serioase. Se purtase de parcă oamenii care trăgeau după

ei ar fi fost răufăcători. Dar puteau la fel de bine să fi fost vânători, pe urma braconierilor.

Totuşi, aşa făceau vânătorii, mai întâi trăgeau şi apoi cereau explicaţii? Nu auzise de aşa ceva. Se decise brusc, când auzi o ploaie de împuşcături venind dinspre pod. Nu voia să fie luată drept braconier. Îşi îndesă jurnalul şi poşeta sub pelerină, apoi se strecură sub cascadă, cufundându-se în apă până la genunchi.

Minutele treceau fără ca vreo altă împuşcătură să o mai înspăimânte. Parcă era singură pe lume. Pe măsură ce frica i se domolea, suspiciunile se trezeau pe rând în mintea ei. Ce căuta James aici? Ce-i făcuse domnului Farr? De unde ştia de cascadă?

Un şuvoi de apă îi stropi obrajii. Faith îşi opri respiraţia, speriată. „A fost doar un strop de apă rece", îşi spuse ea îmbufnată, pe măsură ce inima ei îşi domolea bătăile. Începea să nu mai aibă răbdare cu sine însăşi. Doar tocmai ce ascultase povestea vieţii mamei sale. Nu era nimic pe lume căreia mama ei să nu-i fi ţinut piept cu curaj. Şi atunci de ce ea, fiica mamei sale, tremura de frică în vizuina aceasta de vulpe, ca vreun puşcăriaş evadat? Doar nu făcuse nimic rău.

Cu acest gând, se ridică, îşi lipi spatele de peretele stâncos şi ieşi de acolo. Inspirând profund, trecu de marginea apei şi imediat se împiedică. Pantofii îi erau uzi, tivul hainei era îmbibat de apă şi ea era la un pas să izbucnească în plâns. În timp ce urca înapoi, scăpă un mic strănut, apoi îngheţă când auzi pe cineva apropiindu-se.

– Am prins unul! strigă o voce cu accent rafinat. O siluetă apăru prin ceaţă, o umbră fantomatică, nedesluşită şi groaznic de ameninţătoare. Vocea continuă: Nici urmă de celălalt. Hai încoace şi nu încerca să faci ceva, o îndemnă pe Faith.

Tânăra vorbi clar şi destul de sigură pe sine, cu doar un mic tremur în glas:

– Totul a fost o neînţelegere colosală. Prietenul meu pare să creadă că sunteţi răufăcători, iar dumneavoastră păreţi să credeţi că suntem braconieri. Dar nu suntem. Lady Cowdray vă va garanta...

Cuvintele îi pieriră când zări revolverul pe care el îl ţinea îndreptat spre pieptul ei. Inima începu să-i bată cu putere şi abia

mai auzea zgomotul cascadei din cauza valurilor de sânge care-i pulsau asurzitor în urechi.

Altcineva ieşi din ceaţă, cineva a cărui voce avea accentul grosolan al localnicilor.

– Trei dintre oamenii noştri au pierit. Fă ce-ai de făcut şi hai s-o ştergem până nu vine prietenul ei după noi.

„Fă ce ai de făcut." Nu-i plăcea cum sunau cuvintele acelea. Unde era James? De ce o lăsase la mila acestor răufăcători?

– Răbdare, răspunse vocea cultivată. Mai întâi trebuie să ne dea cartea.

Mai întâi trebuia să le dea cartea? Şi apoi ce urma? Când mintea ei înţelese ce o să se întâmple, teama căpătă brusc proporţii gigantice. Urmau s-o omoare. Avea doar o şansă, aşa că profită de ea.

– James!

Strigă din toate puterile, un soi de strigăt de luptă, apoi se repezi la omul cu arma, cel pe care-l credea şeful celorlalţi.

Atacul ei îl luă pe nepregătite. Dezechilibrat, cu un ţipăt consternat, se bălăngăni pe marginea pârâului înspumat, apoi se prăbuşi în el cu un zgomot puternic. Însoţitorul său era prea greoi pentru a-i face faţă lui Faith. Cu o agerime născută din disperare, se feri din calea lui şi ţâşni în ceaţă.

Picioarele nu îi alergaseră niciodată atât de repede. Inima nu-i bătuse niciodată cu atâta putere. Deşi fugea orbeşte, un gând pusese stăpânire pe ea: trebuia să scape.

O siluetă înaltă, învăluită în umbre, apăru din senin în faţa ei. Faith lăsă capul în jos şi se repezi la atac. El se feri într-o parte, o prinse din spate şi-i astupă gura cu o mână, înăbuşindu-i ţipătul.

– Nu poţi să faci nimic cum trebuie? mârâi el furios în urechea ei. Ţi-am spus să stai ascunsă. Erai destul de ferită acolo. Ce ţi-a venit să te arăţi şi să-mi strigi numele?

De la primul sunet al vocii lui James, corpul ei se înmuie. Când el îşi luă mâna de pe gura ei, reuşi să îngaime printre suspine:

– Trebuie să ne întoarcem la conac. Acolo vom fi în siguranţă.

– Acolo vor căuta prima dată. Ai cartea după care veniseră?

– Chiar aici.

Îşi desfăcu primul nasture al hainei şi arătă pachetul şi poşeta.

– Ce-i aşa special la cartea asta? Adică, de ce ar omorî cineva pentru ea?

Ea clătină din cap.

– Habar nu am, e doar jurnalul mamei mele. Poate îmi voi da seama când voi avea şansa să îl citesc.

– Atunci hai să ieşim dracului de-aici.

– Unde mergem?

– Înapoi la gară, să prindem trenul.

Ar fi vrut să protesteze că nu putea merge pe jos atât, dar şoaptele cuiva din apropiere îi făcură inima aproape să sară din piept de groază. Înghiţindu-şi teama, se agăţă de haina lui James şi îl urmă.

Când ajunseră în gară, pasagerii începeau să se urce în tren.

– Dacă alergăm... Faith se opri. Abia mai avea suflu să continue. Parcurseseră distanţa până la gară în doar zece minute, iar trupul ei o pedepsea pentru că îl trecuse prin aşa încercare. Îşi simţea picioarele ca de plumb, plămânii îi ardeau şi, dacă n-ar fi fost braţul lui James să o susţină, nu s-ar mai fi mişcat deloc.

– Grăbeşte-te! reuşi ea să icnească.

El cerceta din priviri gara, în caz că vreunul dintre agresori ajunsese înaintea lor. Îşi îndreptă atenţia către Faith, mulţumit că visul nu dăduse greş.

– Ce-ai spus?

– O să pierdem trenul.

– A, nu, nu pleacă fără mine.

Acum se enervase de-a binelea.

– Nu te prosti. Trenurile nu aşteaptă pe nimeni.

– Pe mine da. A, uite şeful de staţie. Am să-i spun o vorbă. Nu durează mult. Ţine capul în jos şi nu ieşi în evidenţă.

Mergea atât de repede, încât ea nici nu apucă să se mai certe cu el. Cu un braţ în jurul umerilor ei, o împinse către locomotivă, îi arătă controlorului două bilete, apoi o împinse înăuntru şi alergă să-i vorbească şefului de staţie.

Faith putea zări expresia feţei acestuia. Clătină din cap ca răspuns la o întrebare pe care i-o adresase James. O clipă mai târziu, făcu ochii mari şi dădu din cap aprobator. În acel moment, Faith

se uită în lungul peronului. Nu se zărea nimeni care să arate a răufăcător. Dar pe de altă parte, ce ştia ea despre răufăcători?

Atenţia i se îndreptă asupra vagonului în care o împinsese James. Firește, era de clasa întâi. Avea două încăperi separate, ambele goale, şi o toaletă în capătul unui mic coridor pentru, ei bine, pentru călătorii de la clasa întâi.

Şeful de tren fluieră semnalul chiar în momentul în care James urca în vagon.

– Hai să mergem în ultimul compartiment, spuse el. Mereu mi s-a părut mai confortabil.

– Nu mă interesează confortul!

Nervozitatea din vocea ei îl făcu să ridice din sprâncene.

– Mă interesează că cineva voia să mă omoare! Mă interesează ce i-ai spus şefului de staţie! Dar cel mai mult mă interesează ce cauţi în Chalbourne şi de unde ştiai că voi fi aici.

Se auzi un scrâşnet brusc de metal pe metal, iar locomotiva pufăi un nor de abur, învăluind totodată vagoanele din apropierea ei în fum înecăcios. James întrebă:

– Ce-ar fi să ne aşezăm înainte să ne trântească din picioare?

Detesta bărbaţii care preluau conducerea, dar, pe de altă parte, dacă n-ar fi fost el, cel mai probabil acum ar fi zăcut prin vreun şanţ.

Îl urmă cu umerii drepţi în compartiment, se lăsă pe o banchetă bine capitonată şi îl aşteptă să i se alăture.

– Ei bine, James Burnett, aştept o explicaţie.

Când el începu să râdă, ea se zbârli.

– Am zis ceva amuzant?

El clătină din cap, dar fără să-şi poată opri rânjetul.

– Uită-te la tine, spuse el. Uită-te la mine! Parcă suntem două sperietori.

Trebuia să-i dea dreptate. Amândoi erau mânjiţi de noroi şi aveau frunze lipite prin păr. Îşi pierduse boneta, dar preţiosul ei pachet era intact. Îşi ţinea mâna pe el, într-un gest subconştient de protecţie.

– Când porneşte trenul, spuse el, te poţi aranja la toaletă.

Îi stârni interesul. Mereu îşi dorise să vadă dotările de la clasa întâi.

– Mai târziu, spuse ea. Mai întâi aş vrea să ştiu ce căutai la Lady Cowdray şi de unde ştiai că asasinii aceia mă pândeau.

El îşi trecu degetele prin păr şi-i aruncă o privire straniu de aţâţătoare. În cele din urmă, ridică din umeri şi zise:

– Am două explicaţii. Prima ar fi...

– Da? îl întrerupse ea.

James îşi privi în tăcere degetele împreunate. Îşi aminti visul său şi cum totul i se aşternuse înainte ca pe o hartă: conacul, podul, cascada, întreaga zonă. Intrase în mintea căpeteniei şi aflase cum şi unde îşi plasase acesta oamenii. Fusese ca un joc de şah. N-avea cum altfel să le dejoace planurile. N-ar fi putut să o oprească pe Faith să o viziteze pe Lady Cowdray şi, de altfel, nici nu dorea asta. Jurnalul trebuia să ajungă pe mâna ei. Tot ce putuse să facă fusese să intre în joc ca să-l câştige.

Trase scurt aer în piept.

– Prima explicaţie este că am moştenit darul clarviziunii din partea McEcheran a familiei mele şi pot vedea viitorul...

Ea i-o tăie cu o pufnitură neîncrezătoare.

– Par vreo prostănacă? Asta nu e o glumă. Avem probleme serioase.

O privi fix pentru o secundă, apoi spuse:

– Conform bunicii mele scoţiene McEcheran, sunt un clarvăzător Grampian.

– Da, bine, şi conform bunicii mele irlandeze McBride, familia noastră se trage din Merlin, şi asta bate orice clarvăzător ai şti tu. Putem continua? Ai spus că ai două explicaţii. A doua ar face bine să fie mai credibilă ca prima.

James ridică din umeri dându-se bătut.

– Cum vrei tu. E chiar aşa cum ţi-am spus. Ţi-am văzut anunţul în ziar şi am decis să merg pe urma lui. Când mi-ai zis că ţi se pare că eşti urmărită, am decis să investighez şi asta.

Când Faith înţelese cam cum stătuseră lucrurile, respiraţia i se îngreună.

– Mi-ai spart camera şi mi-ai găsit scrisorile!

– Nu voiai să-mi spui nimic. Ce altceva aş fi putut să fac?

– Ştiai că vin astăzi aici, să mă întâlnesc cu Lady Cowdray?

– Da, şi nu-mi pare rău. Părea profund mâhnit. Ucigaşii aceia îţi ţineau calea.

– Cum e posibil să fi ştiut aşa ceva? Şi nu-mi mai servi iar prostia cu clarviziunea.

– Nici n-aveam de gând. I-am auzit când urcam. Aşteptau sub pod.

Sau cel puţin aşa visase, deci nu era chiar o minciună sfruntată.

– Voiau cartea. Erai în siguranţă atât timp cât nu le-ai fi dat-o.

Faith se încruntă.

– Unde ai plecat atunci când m-am ascuns sub cascadă? Unul dintre răufăcători a spus că trei din tovarăşii lor au căzut. Doar nu sunt...? Nu reuşi să spună cuvântul.

– Bineînţeles că nu sunt morţi! El clătină din cap a neîncredere. Doar i-am ameţit puţin, atâta tot. Vor supravieţui.

Dar ea nu terminase încă.

– M-ai urmărit la Lady Cowdray?

– Eram în acelaşi tren cu tine.

– Dar...

– Termină cu întrebările astea inutile! ripostă el. Trăieşti! Trăiesc! Lucrurile puteau sta altfel. Nu mai fi aşa înţepată. Totul a mers bine, nu?

Avea dreptate. Un cocktail de emoţii răvăşitor – uşurare întârziată, bucurie, extaz – se intensifica, ameţind-o.

– Da, firește că da.

– Atât doream să aud.

Apoi o sărută.

Şi nu fu un sărut blând. Ci unul dureros, lacom, glorios, fix ce-i trebuia în acel moment. Erau în viaţă, trăiau şi ea, şi James. Nevoia de a-şi repeta acest adevăr îi inunda fiecare celulă a corpului. Îl îmbrăţişă, savurând forţa braţelor care îi înconjurau trupul. Se gândi că s-ar putea topi minunându-se de ceea ce simţea.

Când limba lui o atinse pe a ei, un clocot familiar se iscă înlăuntrul său. Încercau să se apropie cât puteau de mult. O ridică în braţe s-o aşeze în poală, şi erecţia lui proeminentă care-o apăsa o făcea să simtă o dorinţă dureroasă. O sărută iar şi iar, strivindu-şi gura de a ei cu o pasiune ameţitoare. Mâinile lui îi alunecară

pe fund, şi o trase puternic înspre vintrele lui. Când se frecă de ea, gemu, cu o poftă care devenea tot mai mare.

Faith îi sărută obrajii, urechile, gâtul şi scânci uşor de plăcere când îi simţi pulsul accelerându-i-se. Se purta nechibzuit, da, dar voia să fie nechibzuită. Se săturase să fie constrânsă de toate regulile care-i fuseseră vreodată impuse, din postura de fiică a tatălui ei, de domnişoară de companie, de profesoară. Voia să-i semene mai mult mamei ei. Voia să stoarcă din viaţă cât se putea de mult şi să dea naibii consecinţele. Avea să simtă durere, avea să simtă şi plăcere, dar măcar locaşul pustiu care-i ţinea loc de inimă o să ştie că a trăit cu adevărat.

Ardoarea ei o aprindea pe a lui precum focul iasca. El îi desfăcu nasturii hainei şi-i trase corsajul rochiei până la brâu. Se descotorosi cu uşurinţă de corset şi se înfruptă cu sânii ei, delectându-se cu sfârcurile tari, sugându-i până când durerea şi plăcerea deveniră un chin de nesuportat.

Când îşi înălţă capul să o privească, amândoi respirau cu dificultate. În timp ce trăgea aer în plămâni, cuvintele sale erau întretăiate de gâfâieli aspre.

– Nu te-am văzut niciodată aşa. Ce...

Ea nu avea de gând să-l lase să strice vraja prin cuvintele lui. Întinse mâna către prohabul pantalonilor lui şi începu să-i desfacă nasturii.

– Nu caut dragoste. Nu vreau un soţ. Vreau să trăiesc tot ce are să-mi ofere viaţa, înainte să fie prea târziu.

Preţ de o clipă, se aşternu o tăcere profundă; apoi, la fel de repede pe cât o înşfăcase, James o îndepărtă şi o împinse uşor înapoi până când ajunse la locul ei. Ea clipi rapid, în timp ce-şi revenea în simţiri.

– James, răsuflă ea, ce...

O privea furios, şi ea se retrase instinctiv.

– O experienţă nouă. Asta sunt eu pentru tine? Vocea lui îi zgâria urechile ca şmirghelul pe o rană veche. Nu ştii când să te opreşti. Asta ne-a băgat în bucluc şi acum mulţi ani de zile. Pofta, pur şi simplu poftă animalică. Se pare că nici tu, nici eu n-am învăţat din greşelile noastre. Se îndreptă de spate şi îşi încrucişă braţele pe piept. Vorbea pe un ton sec, neutru.

– Să revenim la subiect? Ţi-am răspuns la întrebări; acum este timpul să îmi răspunzi şi tu mie.

Faith îl privi cu ochii mari, în timp ce-şi aranja hainele. Îi venea să-i spargă capul. Îi venea să-l strângă de gât. Îi venea să-l scuipe şi să-l calce în picioare.

Poftă carnală. Probabil avea dreptate, pentru că n-ar fi putut niciodată, *niciodată* să iubească pe cineva atât de insensibil ca James Burnett.

Întoarse capul şi privi pe geam. Ceaţa se ridica, soarele apunea şi putea vedea peisajul rural englezesc în toată splendoarea sa.

– Faith?

Nu se uită la el.

– Ce vrei să ştii?

Acum glasul său era blând şi duios.

– Ia-o cu începutul, zise el. Spune-mi de ce ai dat anunţurile acelea în ziare.

Capitolul 10

Faith privea pe geam ca să n-o vadă el cât era de furioasă. Era o femeie rănită nu o dată, ci de două ori. James Burnett, dintre toţi oamenii! Cum de o făcea să se piardă cu firea în asemenea hal? Dacă l-ar fi privit acum, l-ar fi putut face cenuşă.

Continuă să se uite pe geam, de parcă şi-ar fi adunat gândurile.

– Totul a început, spuse ea, la banca Ransome acum ceva vreme. Cu mult timp înainte, când am ieşit din serviciul doamnei Beale, am depus un cufăr în seiful lor, cu gândul să îl recuperez când aveam să îmi găsesc iarăşi un rost. M-am luat cu altele şi n-am mai ajuns. Se întoarse de la geam să-l privească. Nu am uitat de el, dar nu conţinea nimic de care să am nevoie, din câte ştiam. Cufărul îi aparţinuse tatălui meu, şi majoritatea lucrurilor erau ale sale – acte, hârtii legate de afacerile sale, notiţe din vremea în care preda la universitate, un pachet cu fotografii vechi, lucruri de genul ăsta. Singurul motiv pentru care am vrut să mă uit în cufăr

a fost pentru că știam că acolo erau și comentariile lui cu privire la opera lui Herodot. Urma Ziua Porților Deschise, și m-am gândit că m-ar ajuta să pregătesc fetele pentru traduceri.

James știa de obiceiul unora de a depune cufere în seiful de la Ransome. Clienții care apelau la acest serviciu călătoreau, de obicei, mult: soldați care erau mobilizați în afară sau debitori hăituiți de creditori. Partea bună cu seifurile de la Ransome era că nu era niciodată aruncat nimic. Un om putea reveni și după mulți ani, și tot și-ar fi găsit lucrurile depozitate acolo.

Ea privi iar pe fereastră.

– Ca să nu mai lungesc vorba, am scăpat pe jos teancul de fotografii și, când m-am aplecat să le ridic, am văzut ceva scris pe spatele uneia. Nu-mi aminteam să mai fi văzut vreodată fotografia aceea. Probabil fusese lipită de o alta. În orice caz, o ratasem. Scria „Madeline Maynard". Atâta tot.

Când ea se opri, el întrebă încet:

– Iar Madeline Maynard era numele de fată al mamei tale?

– Deștept mai ești. Cu talentele tale supranaturale, presupun că știi de ce am fost șocată?

Era ironică, iar el se gândi că poate merita. Problema cu Faith era că nu știa când să se oprească, deși de data asta îl adusese cu picioarele pe pământ cu vorbele ei tăioase. El o dorea. Ea dorea doar să se bucure de viață. Doar atât reprezenta el pentru ea? O experiență nouă?

Ea îi aștepta răspunsul.

– De ce ai fost șocată, Faith?

– Pentru că femeia din fotografie părea să aibă vreo patruzeci de ani. Mama murise la douăzeci și șase de ani; cel puțin așa mi s-a spus. Tata mi-a povestit că a murit într-un accident cu barca, pe lacul Windermere, iar trupul nu i-a fost niciodată recuperat.

– Ești sigură că femeia din fotografie era mama ta?

– Da, sunt sigură. Mai erau și altele cu mama, dar acolo era o femeie mult mai tânără, și erau încețoșate. Fotografia aceasta era un portret, doar capul și umerii. Fără dubiu, era Madeline.

– Ce s-a întâmplat cu acel cufăr al tatălui tău?

– L-am golit. În mare parte era plin cu cărți de care nu m-aș fi putut despărți și cu tot felul de acte și hârțoage vechi.

– Și deci ai pus anunțul în ziar, sperând, presupun, că mama ta îți va răspunde?

Vocea ei tremură ușor.

– Eram curioasă, atâta tot. Voiam să știu ce face și unde este. M-am gândit că poate și-a pierdut memoria sau... nu știu ce-am crezut. Clătină din cap. Nu, nu-i adevărat. Nu mă întreba cum, dar am știut că e moartă.

– Unde este fotografia? întrebă el cu blândețe.

Ea își ridică poșeta.

– Chiar aici. A trebuit să i-o trimit doamnei Cowdray pentru a-i demonstra ce legătură am cu Madeline Maynard. Mi-a dat-o înapoi azi.

După toate întâmplările prin care trecuse, nu era sigur dacă acum era un moment bun să o ia la întrebări. Pe de altă parte, poate prilejul potrivit n-avea să vină niciodată. Se petrecuseră prea multe lucruri între ei pentru a putea ignora pur și simplu trecutul.

– Faith, spune-mi ce s-a întâmplat la Lady Cowdray, o îndemnă el, cu voce neutră. Ajută-mă să înțeleg de ce ești în mijlocul acestei furtuni care s-a stârnit în jurul tău.

– Dacă aș ști! După cum ți-am povestit, totul a început când am pus anunțul în ziar. Încet, cu întreruperi, îi povesti cam tot ce aflase de la Lady Cowdray, dar erau multe lipsuri în firul povestirii sale. În final, ea spuse: Nu cred că eu sunt sămânța de furtună, ci mama mea. Bătu ușurel cu palma peste pachetul învelit în hârtie cafenie de lângă ea. Și, când am să-i citesc jurnalul, voi afla și de ce.

– L-am putea citi acum. Aș putea să aprind lampa...

– Nu! Nu e așa ușor. E stenografiat, e scris într-un cod și-mi va lua ceva timp să-l descifrez.

– Povestește-mi despre mama ta, spuse el. Cum era?

– Mama, răspunse ea, era genul de femeie pe care școala St. Winnifred ar fi mândră să o proclame de-a sa. A fost o aventurieră și o exploratoare, la fel ca Lady Cowdray. În cea mai mare parte a timpului au folosit caravane cu catâri și au ajuns în locuri accesibile doar călătorilor îndrăzneți. Își întoarse capul pentru a se uita la el. Așa că, vezi tu, un soț și un copil doar i-ar fi stat

în cale. De asta ne-a părăsit şi, din câte ştiu, nu s-a uitat niciodată în urmă. Privi în zare. Au îngropat-o acolo, ştii, în Egipt. La o biserică coptă. Presupun că n-am să-i văd niciodată mormântul.

Pierzându-se în gânduri, oftă imperceptibil, dar el nu o îndemnă să continue. „Răbdare", îşi spuse el.

În final, Faith zise:

– Ştiai că toată viaţa mea am locuit în Anglia, cu excepţia unei scurte plimbări în Ţara Galilor? Mama mea a fost ceea ce astăzi s-ar numi egiptolog. A scris articole pentru ziare despre locurile pe care le-a vizitat. Aşa se întreţinea. Avea un pseudonim, Madeline Wolf. Evident, nu dorea să fie găsită.

El îşi întinse picioarele, aşteptând-o să-şi continue vorba.

– Nu ştiu de ce tata nu mi-a spus niciodată adevărul.

– Poate, răspunse James cu prudenţă, se temea să nu te piardă şi pe tine. Înţelegi, să nu pleci după ea când aveai să te faci mare.

– Mă îndoiesc că m-ar fi primit. Nu am nici determinarea, nici concentrarea pe care le aveau ea şi alte femei cu spirit de aventură, de genul celor care vorbesc la St. Winnifred de Ziua Porţilor Deschise.

Era ceva provocator în felul în care ea îl privea, iar el se decise să lase deoparte subiectul. Clătină din cap neutru înainte să continue:

– Lady Cowdray nu ţi-a dat nici un indiciu care să explice de ce te-au aşteptat asasinii aceia şi de ce ar dori jurnalul mamei tale?

Ea se încruntă, concentrându-se.

– Nu sunt sigură. Părea să creadă că mama a murit în circumstanţe misterioase.

– Cum? întrebă el uimit. Şi ai aşteptat atât până să-mi spui asta?

Ea strânse din buze şi se îndreptă de spate.

– E doar o senzaţie ciudată pe care a avut-o Lady Cowdray.

– Ei bine, eu cred foarte mult în senzaţii. Şi ce ţi-a spus?

Faith păru să-şi ţină răsuflarea pentru o secundă. Expirând încet, îi povesti ce i se întâmplase mamei ei în noaptea în care murise şi că Lady Cowdray îi găsise jurnalul în cufărul ei, după ce se întorsese în Anglia.

– Şi nu ştie cum i-a ajuns în cufăr? întrebă James.

– Se pare că nu.

– Ce s-a întâmplat cu bagajul mamei tale?

– Vai, nu mi-a trecut prin cap să o întreb, răspunse ea pe un ton dezamăgit.

El reflectă o clipă, apoi adăugă:

– Lady Cowdray nu s-a gândit niciodată să pună pe cineva să transcrie jurnalul mamei tale?

– Ea aşa mi-a spus.

– Hmm. James se lăsă pe spate, îşi încrucişă picioarele şi îşi împreună degetele.

– Mie mi se pare că Lady Cowdray ştie mai mult decât vrea să spună.

– Şi mie mi s-a părut la fel, dar nu prea puteam să îi spun aşa ceva.

Stăteau în tăcere, cufundaţi în gândurile lor. În final, Faith întrebă:

– Ce i-ai spus şefului de gară?

El păru să revină încet la realitate.

– Şefului de gară?

– Înainte să ne urcăm în tren.

– A! I-am spus că am auzit focuri de armă dinspre domeniul lui Lady Cowdray şi că ai apărut din ceaţă strigând îngrozită. L-am sfătuit să o sune pe doamnă şi s-o avertizeze că umblă tâlharii. Din nefericire, nu are telefon, ca, de altfel, nimeni din Chalbourne, dar a spus că va anunţa imediat poliţia.

Ea clătină din cap a mirare.

– Ce e?

– Chalbourne e un orăşel de provincie. Nu mă surprinde că nu au telefoane. Poţi ajunge oriunde vrei în cinci sau zece minute. Toată lumea e practic la o aruncătură de băţ.

– Nu şi dacă locuieşti în Londra şi vrei să vorbeşti cu poliţia din Chalbourne.

Altceva îi veni ei în minte.

– Şi domnul Farr? Ce-o să se întâmple când are să se plângă la autorităţi că i-ai furat şareta?

El îi vorbi ca unui copil prostuţ.

– Domnul Farr nu va vorbi nimănui despre mine. Am destulă minte cât să nu îmi arăt fața când comit o faptă nelegiuită. Nu. Din punctul meu de vedere, îi vor suspecta tot pe cei care au tras în noi.

Ea se uită spre el câteva clipe lungi, cu privirea pierdută. Clătinând imperceptibil din cap, întrebă:

– Sunt în necaz mare, James?

El ridică din umeri.

– Nu cred că încape îndoială. Ai jurnalul pe care îl vor răufăcătorii. Oricine i-ar conduce, probabil se întreabă dacă l-ai citit sau nu și dacă se află în el ceva despre care nu ar dori să se afle.

– Dacă e dispus să ucidă pentru a-l avea, atunci...

– Probabil are ceva serios de ascuns, ceva care l-ar putea discredita complet sau poate l-ar trimite direct la spânzurătoare.

Faith rămase în tăcere pentru mult timp, apoi șopti:

– Dar de unde știa de jurnalul mamei mele? Eu nu aveam habar de existența lui până să mi-l dea Lady Cowdray.

– Poate a spus cuiva? El își miji ochii în timp ce medita. Își întoarse capul să o privească. Cred că cineva a citit ultima scrisoare a doamnei Cowdray către tine și a făcut legătura. Spusese că are un lucru de-al lui Madeline care te-ar putea interesa.

Ea se holbă la el cu oroare.

– Știi cum mă face asta să mă simt? Puteam să fiu ucisă în patul meu. Cine ar face așa ceva? Dinții îi clănțăniră. Ce tot spun? Doar și tu ai făcut același lucru, nu?

El se aplecă în față și-i mângâie mâna.

– Da, dar eu sunt de partea ta. Nu ești singură. Suntem vârâți împreună în buclucul ăsta. Îi puse un deget la buze, să stăvilească șuvoiul de vorbe. Șeful de gară îmi știe numele, și pun pariu că nu va dura mult până mi-l află și inamicul nostru comun. Se ridică și aprinse lampa. Nu știu cum ești tu, dar eu sunt tare flămând. Hai să vedem ce-avem aici de potolit foamea.

Ea îl privi în timp ce lua un coș învelit într-o pătură în carouri din raftul de deasupra capetelor lor. El sălță capacul și privi înăuntru.

– Pui rece, brânzeturi, tartă cu fructe, enumeră el, și o sticlă de vin de Bordeaux, să alunece mai bine pe gât. Îi surâse, privind-o

în ochi. De ce nu folosești toaleta să te reîmprospătezi puțin, cât timp pun eu masa?

Ea încercă să nu se arate impresionată.

– Tare te mai mândrești, nu? spuse ea, pufnind.

– O, dar asta nu este special pentru mine. Așa ne tratăm toți pasagerii de la clasa întâi.

Dacă n-ar fi fost flămândă și disperată să folosească toaleta, ar mai fi avut ea multe de spus. Menținându-și postura demnă, ieși din compartiment. Când reveni, nu fu impresionată, ci de-a dreptul uimită de atâta lux.

– La ce te gândești? o întrebă el cu blândețe și-i oferi un pahar de vin.

– Mă întrebam dacă aș putea să învăț să folosesc o armă.

Ciudat, dar cuvintele ei îl mulțumiră enorm.

Reluară firul evenimentelor, de la momentul în care Faith găsise fotografia mamei sale în cufărul tatălui ei din banca Ransome, până la evenimentele acelei seri, când o bandă de asasini o așteptase să plece din casa lui Lady Cowdray. Mici lucruri care îi scăpaseră pe moment îi veneau acum în minte, și se blestema în sinea ei că nu-i pusese mai multe întrebări bătrânei.

La un moment dat, zise:

– M-a invitat la următoarea întâlnire a Societății Egiptologilor. Am o invitație pe-aici pe undeva.

Scotoci prin geantă și scoase nu doar cartonașul cu pricina, ci și fotografia pe care i-o dăduse Lady Cowdray.

El aruncă un ochi pe invitație și studie fotografia lui Madeline. Chipul care-l privea fix semăna izbitor cu Faith, dar îi lipsea contururile gingașe, feminine ale acesteia. Era, desigur, posibil, își dădu el seama, să se fi lăsat influențat de poveștile lui Faith despre această doamnă neînfricată. Admira enorm femeile ca Madeline Maynard, dar prefera să o facă de la distanță.

– Nu e o fotografie prea clară, spuse el, întorcând-o pe verso ca să vadă ce scria.

– Nu. Ei bine, a fost făcută acum zece ani. De atunci tehnica fotografiei a evoluat enorm. Îi întinse a doua fotografie. Asta

a fost făcută la ultima vizită a mamei în Cairo. A murit câteva zile mai târziu.

El privi fețele din fotografie și o zări pe Madeline în primul rând.

– Unde sunt toți oamenii aceștia acum?

– Unii sunt membri ai Societății Egiptologilor. Lady Cowdray a zis că îmi va face cunoștință cu ei la următoarea reuniune. Câțiva dintre ei nu mai sunt printre noi, ca să folosesc expresia ei.

– Au murit?

Ea aprobă din cap.

– Sau s-au mutat.

– Aș vrea să împrumut fotografia aceasta, dacă îmi permiți.

Răspunsul ei se pierdu când vagonul se zgudui și zdrăngăni, trecând în viteză peste un pod. Sendvișurile și gustările de pe farfuria ei săltară puțin, apoi reveniră pe farfurie când vagonul se redresă. Un semnal sonor al locomotivei îl făcu pe James să rânjească.

– Cred că mecanicul se distrează de minune, murmură ea.

El își strecură fotografia în buzunarul hainei.

– Pariez că jumătate dintre bărbații din trenul ăsta și-ar dori să fie acolo cu el.

Ea zâmbi stins, dar surâsul îi pieri curând.

– Tot nu-mi vine să cred că sunt centrul unei conspirații malefice.

– Nu e o conspirație, o corectă el. Cel puțin nu cred. Cred că e vorba despre vreun răufăcător care a crezut că scapă nepedepsit pentru cine știe ce fărădelege capitală – crimă sau ceva de genul acesta –, iar apoi a tras spaima vieții lui când ai apărut și ai început să pui întrebări despre Madeline Maynard.

Își înghiți resturile de vin și o privi peste buza paharului.

– Înțelegi cum vine asta?

– Înțeleg că primul lucru pe care am de gând să-l fac este să-mi cumpăr o armă și să învăț să o folosesc. Ba nu. Primul lucru pe care o să-l fac e să plec din Londra. Lily mă așteaptă, oricum.

– Și Lily unde e?

– În Brighton, cu fratele ei și cu familia lui. Mergem acolo în fiecare an.

El clătină din cap.

– Nu sunt prea încântat de ideea ta de a fugi la Brighton și nici de șederea ta la St. Winnifred. Acolo te vor căuta prima dată nenorociții ăștia. Peste câteva zile, când vor vedea că nu le sparge nimeni ușa să-i târască la pușcărie, se vor crede în siguranță. Vreau să rămâi într-un loc de unde să nu te scap din ochi.

Ea își aminti de omul cu voce cu accent rafinat care-i ațintise un revolver spre piept și înghiți în sec.

– Faith?

Se uită la el. Era în picioare, punând la loc coșul pe raftul de deasupra banchetei. Îi privi mușchii flexându-i-se pe brațe și peste umerii largi. Avea mâini pătrate și puternice, suficient de puternice cât să spargă ceva capete, și constituția unui gladiator. Deși detesta să admită după felul rușinos în care el o respinsese, se simțea în continuare mai mult decât dornică să-i permită să n-o scape din ochi.

Se așeză lângă ea.

– Privește partea bună a lucrurilor, îi spuse el. Cu puțin noroc, putem afla în câteva ore cine este în spatele complotului. Nu trebuie decât să transcrii jurnalul mamei tale.

– Ți-am mai spus, nu va fi ușor. E codat.

El ridică din umeri.

– În regulă. Dar, oricât ar dura, vreau să rămâi undeva unde te pot supraveghea.

Ea îi aruncă o privire și decise că nu era nici o amenințare ascunsă în vorbele lui. Desigur, n-avea de gând să o seducă prin cine știe ce hotel soios. Îi arătase cât se poate de limpede ce simțea pentru ea.

– Dacă nu pot sta nici la școală, nici cu Lily în Brighton, atunci unde să mă duc? întrebă ea.

– Știu sigur că mătușa mea ar fi încântată să te aibă drept oaspete. O mai ții minte? Ai întâlnit-o la Ziua Porților Deschise. Locuiește în Berkeley Square.

– Și ce i-ar opri pe răufăcători să vină și acolo după jurnalul lui Madeline? Nu cred că două femei singure le-ar ține piept.

Gura lui se întinse ușor într-un surâs.

– Nu știu ce să zic. Cred că tu și cu mătușa mea ați putea ține piept oricui. În orice caz, nu vei fi singură. Intenționez să mă mut cu tine. Să sperăm că nu pentru mult timp.

– Nu va fi ciudat? Să vii să locuiești cu mătușa ta?

– Am să spun că-mi renovez casa. Dacă mă gândesc bine, nu va fi o surpriză pentru nimeni. N-a mai fost decorată de ani de zile, și majoritatea camerelor sunt goale. Nu. Gata cu întrebările. Am nevoie de timp să mă gândesc cum vom face.

Ea expiră repezit. O lua de la capăt cu asumarea responsabilităților, de parcă el ar fi fost șeful companiei, și ea unul dintre slujbași.

– Eu n-am nici un cuvânt de spus?

El își întinse un braț pe spătarul banchetei și îi zâmbi somnoros.

– Ba da. Sunt numai ochi și urechi. Cum crezi că ar trebui să procedăm?

Ea își mușcă buza de jos și se uită pe fereastră.

– Am nevoie de timp pentru a mă gândi la asta.

James se uită la ceas.

– În regulă. Mai avem cel puțin o oră până ajungem la Londra. Am să trag un pui de somn.

Capitolul 11

Era întuneric când ajunseră la casa din Berkeley Square, și, până să coboare din trăsura arătoasă, Faith începea să aibă îndoieli. Se simțea ca o intrusă și era convinsă că mătușa lui nu avea să fie chiar încântată. Sentimentul de jenă era întețit de sfatul discret al lui James de a-l lăsa pe el să vorbească. Jurnalul mamei sale, ținut strâns la piept, era singurul care o făcea să înainteze cu spatele drept. Deși nu mai exersase de mult, știa să descifreze codul tatălui său. Devenise o obsesie pentru ea acum să poată transcrie jurnalul mamei sale, în speranța că avea să afle de ce ar merge cineva atât de departe pentru a-l distruge.

Frământările sale interioare încetară brusc în clipa când ușa fu deschisă de o persoană care părea un fierar în livrea. Haina sa albastră se mula pe mușchii tari ca pietrele. Nu părea să fie mai în vârstă decât James.

– Ah, Butcher, fii amabil și spune-i mătușii mele că sunt aici, zise James.

Butcher zâmbi radios.

– Intrați, intrați. Ce plăcere să vă revăd, domnule. Credeam că știți. Mătușa dumneavoastră a plecat joia trecută să-și viziteze prietenii din Henley. Aăă, și vineri a sosit familia dumneavoastră.

– Familia mea? întrebă James, iar Faith văzu cum zâmbetul lui devine mai încordat.

Valetul încuviință din cap.

– Sunt în salon. Să...

– James? Tu ești?

Ușa salonului se deschise, și prin ea apăru un om de vreo cincizeci și ceva de ani. Mergea cu ajutorul unui baston și, deși părul său negru devenea grizonant, Faith observă, fără urmă de îndoială, că se uită la o versiune mai în etate a lui James.

– Tată! Am crezut că ai rămas în Scoția, spuse James.

Își strânseră mâinile, dar revederea lor era lipsită de căldură, după părerea lui Faith.

Alte persoane apărură din salon, o femeie de aproximativ patruzeci și cinci de ani, al cărei zâmbet de bun venit ascundea o urmă de anxietate, o fată cu părul brun de zece sau unsprezece ani și, în cele din urmă, un tânăr de vreo optsprezece sau nouăsprezece ani. Era foarte arătos și se purta de parcă ar fi fost profund conștient de asta.

James o prinse de mână și o împinse înainte.

– Faith, vino să-mi cunoști familia, spuse el. Cu același zâmbet încordat, se adresă familiei sale. Ea este domnișoara Faith McBride.

Până să apuce toți să dea mâna cu ea, tânărul arătos se îndreptă de spate și făcu un pas înainte.

– Faith McBride? chicoti el. Fugara McBride? Fata care te-a lăsat baltă la altar, frate? Ei bine, așa ceva ne-ar putea face

reuniunea de familie interesantă. Şi eu care mă gândeam că ne vom plictisi.

– Roderick, de-ajuns, interveni tatăl său pe un ton sever.

Faith răspunse fiecărei persoane cu un zâmbet şi o înclinare uşoară a capului. Femeia cu ochi neliniştiţi trebuia să fie Margaret Burnett, mama vitregă a lui James. Tânărul frumuşel era Roderick, fratele vitreg, iar fata de unsprezece ani, Harriet, trebuia să fie sora lui vitregă.

„James are o familie." Gândul i se învârtea în minte ca un glonţ care ricoşează. Ştia că avea un tată şi că pe undeva pe lângă Aberdeen exista un castel dărăpănat. Ştia că mama lui murise când el avea doar doisprezece ani. Nu putea spune că nu-i pomenise niciodată despre familia lui, dar, din ce îşi amintea, el îi vorbise doar despre verii lui. „James avea o familie." Fusese cândva logodită cu omul acesta. Apoi călătorise în Scoţia şi se întâlnise cu femeia cu care se căsătorise până la urmă. Nimeni nu menţionase nimic despre o mamă sau despre fraţi vitregi.

Vocea lui James o smulse din gânduri.

– Dar nu e niciodată plictisitor cu tine, Roddy. Ce mai e de data asta? Datorii la jocuri de noroc? Vreun bucluc cu femeile? Sau ai fost iar dat afară de la St. Andrew?

– Toate trei, răspunse Roderick fără să se sinchisească. Nu putem fi toţi ca tine, Jamie, atât de puşi pe treabă.

Margaret Burnett râse nervos. Ignorând schimbul lor caustic de cuvinte, o apucă pe Faith de mâna care-i rămăsese liberă, cea cu care nu strângea de moarte jurnalul lui Madeline.

– Ţi-e foame? Ai mâncat? Să-l rog pe Butcher să îţi aducă numaidecât ceva de mâncare?

Lui Faith îi plăcu de ea imediat. Nu era cizelată sau elegantă ca majoritatea femeilor din clasa sa. De fapt, părea chiar puţin neîngrijită, iar Faith se întrebă dacă asta era din cauză că n-o interesau hainele sau poate pentru că soţul ţinea punga familiei cu o mână de fier.

Nu mai apucă să răspundă din cauza lui James, care interveni:

– S-a întâmplat cel mai groaznic lucru cu putinţă, spuse el şi povesti familiei sale versiunea pe care-o oferise şefului de staţie din Chalbourne.

Cum fusese Faith atacată de tâlhari când plecase de la Lady Cowdray şi cum el, din pură întâmplare, avea afaceri tot prin aceeaşi zonă şi reuşise s-o scoată de acolo. Nu spuse o vorbă despre jurnal.

Când termină de povestit, domnul Burnett îl bătu pe umăr.

– Totul e bine când se termină cu bine, nu-i aşa, băiete?

Roderick scoase un sunet ridicol, pe care toată lumea îl ignoră. James continuă:

– După cum vă puteţi imagina, Faith, domnişoara McBride, nu doreşte să revină acasă până când poliţia nu descoperă cauzele atacului asupra ei. Am condus-o aici, gândindu-mă că mătuşa Mariah ne-ar primi. Locuinţa mea e vai de ea. Şi, oricum, n-ar fi cuviincios pentru Faith să locuiască în casa unui bărbat necăsătorit. Dacă ştiam că veniţi să staţi la mătuşa Mariah, o duceam pe Faith la un hotel.

– Un hotel? zise Margaret. Nici în vis nu mi-ar trece prin minte să permit ca domnişoara McBride să meargă la un hotel. Avem destul loc aici. Chem slujnica să pregătească imediat camere pentru voi doi.

– Nu-i nevoie. La hotel va fi foarte bine, spuse James.

Faith o văzu pe Margaret făcând o grimasă şi se grăbi să dreagă lucrurile. Aruncându-i o privire usturătoare lui James, zise:

– Ce vrea, de fapt, James să spună e că nu vrem să vă deranjăm.

– Vai, dar nu-i nici un deranj. Ne-ar plăcea să staţi, nu-i aşa, Colin?

Tatăl lui James încuviinţă din cap.

– Fireşte că da.

Apoi se întoarse să-i spună ceva valetului.

James se uită la Faith şi privi sugestiv înspre pachetul pe care-l ţinea la piept, dându-i de înţeles că dorea să se apuce de decodat jurnalul cât mai repede, nu de stat la taclale cu familia lui.

Mesajul tăcut pe care ea i-l transmise drept răspuns fu că aveau să se apuce de jurnal când era ea pregătită, şi nu mai devreme.

Zâmbindu-i călduros lui Margaret, ea spuse:

– Trebuia să iau trenul către Brighton, dar James nici n-a vrut să audă. Problema este că bagajul cu toate hainele mele este deja

pe drum. În ceea ce priveşte mâncarea, mor de foame. Câteva sendvişuri şi o cană de ceai alături ar fi minunate, mulţumesc.

Zâmbetul reveni în ochii lui Margaret.

– Ai auzit, Butcher? Şi vom fi în camera de zi.

– Am auzit, doamnă. Sendvişuri şi ceai în camera de zi, iar slujnica pregăteşte sus două camere, una pentru domnişoara McBride şi una pentru domnul James.

Margaret se uită de la James la Faith de parcă s-ar fi aşteptat ca ei să se scuze şi să plece. Cum aşa ceva nu se întâmpla, îşi înăbuşi un oftat şi îi conduse în sus pe scări.

Faith apucase să vadă casa doar în trecere. Acum o studia cu atenţie. Deşi era în stil georgian şi tipică arhitecturii caselor din Mayfair, cu proporţiile sale minunate şi scările în consolă, nu era decorată după ultima modă. Tablourile de pe pereţi erau oricum numai sentimentale nu, înfăţişând scene de luptă sângeroase din bătălii de demult.

Tatăl lui James îi dădea detalii pe măsură ce urcau treptele.

– Bătălia de la podul Stirling, zise el, de parcă Faith ar fi recunoscut importanţa acesteia.

Vocea i se îmblânzi când îi arătă un alt tablou.

– Lupta de la Culloden, explică el. N-ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

Vocea lui James răzbătu până la ea.

– Soţul mătuşii şi tata sunt – erau – pasionaţi de istoria Scoţiei. Stai să vezi sufrageria!

Camera de zi era mai pe gustul ei. Tablourile înfăţişau toate grădini, iar pe poliţe erau fotografii în rame de argint, portrete, presupuse ea, ale apropiaţilor doamnei Leyland. Era o încăpere primitoare.

După ce se aşezară, îi studie pe furiş pe membrii familiei lui. Harriet îl convinsese pe Roderick să joace cărţi cu ea. Transformarea tânărului era uimitoare. Zâmbetul şi râsetele sale erau sincere. Era evident că surioara lui îl adora, fiind la fel de evident că era topită după James. Faith se întrebă cum erau ceilalţi. Roderick era rebelul, provocându-şi fratele cu orice ocazie. Domnul Burnett şi soţia sa păreau... încordaţi.

Domnul Burnett le mărturisea motivul pentru care veniseră cu toţii la Londra.

– Vărul lui Margaret se căsătoreşte sâmbăta viitoare în Henley.

Faith se uită spre James. În ziua aceea Societatea Egiptologilor urma să se întrunească pentru o prelegere susţinută de profesorul Marsh.

– Ne întâlnim acolo cu mătuşa ta, şi, după nuntă, ne întoarcem împreună în Berkeley Square, continuă domnul Burnett. Între timp, ne bucurăm de o mică vacanţă în oraş. Sunt sigur că ţi-am scris, James, data şi locul, treburi de genul acesta.

James ridică din umeri.

– Probabil că da. Trebuia să răspund? Nu e ca şi cum l-aş cunoaşte pe vărul lui Margaret. Eu nu merg la nuntă.

Faith fu şocată de această indiferenţă făţişă, însă doar Margaret păru jenată. Faith făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a menţine conversaţia, dar, când subiectele despre nunta vărului, casa şi vremea de afară se epuizară, se aşternu o tăcere lungă şi incomodă. Fu o adevărată uşurare când ceaiul şi sendvişurile fură aduse la masă.

– Friptură de vită, se entuziasmă Faith, încercând să mai dezamorseze atmosfera. Ei, ăsta e un sendviş pe cinste.

Acest mic compliment aduse un zâmbet strălucitor pe faţa lui Margaret. Îi oferi încă un sendviş lui Faith, iar aceasta îl savură. Nu mai ţinea minte cât mâncase în tren, dar stomacul îi spunea că încă îi era foame.

Conversaţia stagna pentru moment, dar, când tatăl lui James puse din senin o întrebare care nu părea să aibă legătură cu absolut nimic din ce se discutase, Faith fu cât pe ce să se înece cu o bucată de friptură.

– Deci, spuse el, când faceţi nunta?

– Nu-mi amintesc să fi spus ceva de vreo nuntă, răspunse James.

Tonul vocii sale lăsa să se înţeleagă că pentru el subiectul era închis.

Harriet era prea tânără şi prea nevinovată pentru a pricepe asemenea subtilităţi de oameni mari. Ciuli urechile.

– Pot să fiu domnişoară de onoare, James?

Apoi păru cât pe ce să o şteargă pe uşă afară.

– Se spune „aş putea", nu „pot", o corectă mama sa, aruncând o privire nesigură în direcţia lui James.

James se uită către sora sa vitregă, şi expresia i se îmblânzi. Îi răspunse:

– La nunta mea, vei fi, cu siguranţă, domnişoară de onoare.

Lui Faith nu-i plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia, aşa că se hotărî să-i pună capăt. Aruncându-i o privire complice lui James, întrebă:

– Nu mi-ai spus că te căsătoreşti, James. Cine-i norocoasa?

Când toată lumea în afară de James izbucni în râs, înţelese că ei credeau că glumea şi că ei doi chiar erau logodiţi.

Şi partea cu adevărat rea nu venise încă. Harriet bătu din palme şi zâmbi strălucitor.

– În sfârşit voi fi domnişoară de onoare! Asta o să-i ia din faimă lui Charlotte, strigă ea. A fost deja domnişoară de onoare de două ori.

– Draga mea, protestă mama sa, e privilegiul miresei să-şi aleagă însoţitoarele. Nu, nu te las s-o hărţuieşti pe domnişoara McBride. Când James şi Faith vor fi pregătiţi, ne vor spune când anume va avea loc nunta.

Privirea pe care i-o aruncă Faith lui James de data aceasta era foarte sugestivă. „Pune-i capăt!" părea ea să ţipe.

Drept răspuns, el ridică neajutorat din umeri.

Revenirea valetului fu o binecuvântare – sau cel puţin aşa crezu Faith până zări tava cu şampanie şi patru pahare de cristal. În timp ce valetul turna şampania, domnul Burnett se ridică.

– Ei, ei, spuse el, se pare că m-am grăbit puţin. Totuşi, mai avem destulă pentru când o fi cazul. Îşi ridică paharul, arătând că se referea la şampanie. Între timp, dacă nu pot toasta pentru fericitul cuplu, ridic paharul pentru Drumore.

Toţi se ridicară, înălţară cupele şi spuseră în cor:

– Pentru Drumore!

Când se reaşezară, domnul Burnett îşi continuă ideea:

– Presupun, James, că, după ce te însori, te vei stabili totuşi în Drumore, cum ar fi potrivit moştenitorului meu?

Se scurse un moment de tăcere încordată. Faith putea simţi tensiunea curgând între James şi tatăl său – la fel şi restul celor de faţă, desigur. Se simţea de parcă încetaseră cu toţii să mai respire.

James păru amuzat şi răspunse degajat:.

– Tată, am mai avut discuţia asta. Drumore nu este un bun de preţ, aşa cum ţi se pare. E mai degrabă o obligaţie. Nu-mi permit să-l întreţin.

Chipul domnului Burnett se înroşi în valuri, iar vocea sa deveni puternică şi aspră.

– Familia noastră a avut castelul timp de generaţii întregi. Istoria castelului Drumore e istoria Scoţiei. Trebuie să-l întreţinem. I se adresă lui Faith: Dumneata ce spui, domnişoară McBride? Ar trebui să donăm castelul statului, după cum sugerează James, sau să-l păstrăm pentru următoarele generaţii Burnett?

Ea aruncă un ochi către James. Aştepta amuzat răspunsul ei, ceea ce o făcu să abordeze un surâs strălucitor înainte de a i se adresa domnului Burnett:

– Unde e voinţă este şi putinţă; aşa spunea tatăl meu.

Domnul Burnett îi zâmbi radios.

– Drumore va fi mândru de tine, zise el.

Senzaţia de gol în stomac pe care o avea Faith începu să se transforme într-un nod strâns. Nu trebuia să se întâmple asta. Nu s-ar fi băgat niciodată în familia lui James dacă ar fi ştiut, fie şi pentru o clipă, că avea să creeze o impresie greşită despre ea şi James.

Ce era cu James? Ar fi trebuit să oprească toată farsa. Stătea acolo ca un sfinx, aparent insensibil la tot ce se petrecea în jurul său. Era arogant sau pur şi simplu nepăsător la sentimentele altor oameni? Rece, distant, detaşat. Îi venea să-l ia şi să-l zgâlţâie zdravăn.

Dormitorul care-i fusese oferit lui Faith era în capătul casei, pentru ca, după cum sublimase Margaret, zgomotul trăsurilor

care treceau prin piață să nu-i deranjeze somnul. Era o cameră frumoasă, zugrăvită în tonuri de verde și crem, care mirosea vag a luciu cu ceară de albine.

Scăpată de prezența lui James, Margaret deveni o altă persoană, mai puțin tensionată, mult mai naturală. Părea să știe exact ce avea de făcut și, fără prea mare vâlvă, îi făcu rost lui Faith de cămăși de noapte, apoi îi promise că hainele urmau să-i fie gata curățate până a doua zi dimineață, oferindu-se să-i împrumute una dintre rochiile sale.

După ce-i ură noapte bună, merse spre ușă, ezită un moment, apoi îi spuse cu timiditate:

– Mă bucur atât de mult că tu și James v-ați împăcat, Faith. Ești exact genul de fată de care are nevoie. Vise plăcute!

Faith avu senzația bizară că tocmai îi mai fusese bătut un cui la sicriu.

Fremătând de nerăbdare, se foi de colo-colo, își făcu toaleta, sună după servitoare să-i ia hainele după ce se schimbase în cele de împrumut – o cămașă de noapte cu guler înalt și mâneci lungi, din flanel, și un halat din lână –, apoi desfăcu pachetul, scoase jurnalul lui Madeline și se așeză pe un scaun, lângă șemineul stins.

Pe măsură ce se adâncea în prima parte a jurnalului, sentimentele sale vizavi de situația incomodă dispărură. Se concentră complet asupra jurnalului. Și-ar fi dorit ca James să vină la ea și să poată discuta cu el despre cele petrecute.

Nu avu mult de așteptat. Un ciocănit ușor în ușă și un „Faith?" șoptit o făcură să ridice capul.

– E deschis, spuse ea încet.

James intră, încă îmbrăcat în hainele de zi, și, traversând camera, își trase lângă ea un scaun cu spătar, încât să poată examina împreună jurnalul.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, spuse el. Am sunat un prieten din Brighton, care a fost de acord să o viziteze pe Lily și să-ți trimită valiza înapoi cu primul tren.

– Dar ea va crede că rămân la Lady Cowdray.

– Mai contează? Poți să-i scrii și să-i explici că a avut loc o schimbare de planuri. Dar, pe scurt, nu intra în detalii. Acum spune-mi, ce-ai aflat?

Faith nu era sigură dacă era o idee atât de bună să stea cu familia lui, dar ajunsese într-un punct în care nu mai avea energie nici să se certe. Dorea doar să vorbească despre jurnal.

– Ce am aflat, spuse ea, este că va fi mai greu decât am crezut. Necazul este că n-am mai exersat de mult. Și mai e ceva. Uită-te aici!

Întoarse ultimele două pagini din jurnal.

James se încruntă, concentrându-se.

– Numere? întrebă el.

– Nu știu ce înseamnă.

El privi numerele cu atenție, urmărindu-le pe hârtie cu degetul arătător.

– Trebuie să fie tot un cod. Numerele reprezintă cuvinte.

– Mă întreb de ce ar fi schimbat codul...

Ea studie numerele pentru o clipă.

– O să-mi ia o veșnicie să-l sparg.

El vorbi rar, căzut pe gânduri:

– N-aș fi surprins dacă asasinul nostru ar urmări chiar aceste două pagini. Făcu o pauză, apoi continuă: Da, așa s-ar explica faptul că Madeline a schimbat codarea. Trebuie să fie aici ceva pe care cineva îl dorește șters cu orice preț. Se încruntă în timp ce evalua în gând situația. Dar cui îi era destinat? Cine ar ști să spargă codul?

– Eu, dacă aș avea suficient timp.

El se lăsă pe spate în scaun.

– Ce știi despre coduri?

Ea se îndreptă de spate.

– Știu mai multe decât majoritatea. Eu și tata obișnuiam să inventăm jocuri cu coduri. Era un hobby de-al lui. Mi-a spus odată că Departamentul de Război i-a oferit un post ca spărgător de coduri.

El clipi.

– Acolo lucrează vărul meu, Alex. Poate ar putea el să-l descifreze sau să găsească pe cineva. Am să-i duc jurnalul și...

Ea închise brusc jurnalul şi-l strânse la piept.

– Ba n-ai să faci aşa ceva. Nu scap jurnalul ăsta din ochi. Dacă vărul tău ne poate ajuta, foarte bine, dar să vină el la mine. Când el o privi contrariat, adăugă: Încearcă să înţelegi, e tot ce mi-a rămas de la mama mea, şi nu mă pot despărţi de el. Vreau să ştiu cum era, ce gândea, ce simţea. Nu vreau să-şi bage nimeni altcineva nasul în gândurile ei intime. De parcă ar trage cu urechea. Era mama mea, termină ea, şovăielnic, şi vreau să ştiu.

– Eşti în stare? Familiile pot să se dovedească uneori dezamăgiri colosale.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

– Vorbeşti despre familia ta, James?

– Familia mea?

James ridică ironic din sprâncene.

– Ţi-am acordat o şansă să scapi de ei. Tu ai ales să rămâi.

– Pentru că am fi jignit-o pe Margaret, răspunse ea. Dar asta a fost înainte să înţeleg ce impresie greşită au despre noi şi să văd că tu nu faci şi nu zici nimic pentru a lămuri adevărul.

El ridică din umeri în modul acela nepăsător pe care ea ajunsese să-l deteste.

– Nu ştiu ce să le mai spun. Am încercat amândoi. Ai văzut cum sunt. Le intră o idee în cap şi acolo rămâne.

– Păi scoate-le-o din cap atunci, replică ea cu glas strident. Vorbeşte cu ei, fă ceva.

– Dar ce contează? Noi doi ştim că nu suntem logodiţi. Lasă-i să creadă ce vor.

Faith era şocată.

– Ce-i cu tine? Eşti ca o stană de piatră de când am sosit aici. N-ai sentimente? Nu îţi pasă de sentimentele lor?

El îi vorbi pe acelaşi ton cu care se adresase fratelui său:

– Nu mă judeca, Faith. Nu ştii ce simt faţă de familia mea sau ce simt ei pentru mine.

– Nu sunt proastă, răbufni ea. Ai o casă în oraş, nu? De ce au venit să stea aici, şi nu la tine?

– Veneau la mătuşa Mariah cu mult timp înainte să-mi fi cumpărat eu o casă în St. James, iar locuinţa mea e precar mobilată. Nu s-ar simţi bine la mine.

Ea clătină din cap.

– Ce? întrebă el.

– Niciodată nu mi-ai vorbit despre familia ta; o, nu acum, dar măcar atunci când eram logodiţi. Urma să ne căsătorim, şi tu nu mi-ai spus că ai un frate şi o soră.

– Poate pentru că Roderick şi Harriet erau aproape străini pentru mine. După ce s-a născut Roderick, eu eram mereu la şcoală, iar când am terminat eu universitatea, a plecat el la studii. Se ridică brusc, îşi puse scaunul la loc şi rămase în picioare în faţa ei. Nu te ataşa prea tare de ei, Faith. Aminteşte-ţi că noi doi avem doar un aranjament temporar.

– Un aranjament temporar? Insinuarea că ea ar putea să-şi dorească unul permanent, că poate spera să-l îmbrobodească s-o ia de soţie îi aduse starea de nervozitate la paroxism. Doar nu crezi că am să stau aici! Ar fi prea jenant. Mâine iau trenul spre Brighton, aşa cum aveam de gând.

El părea plictisit.

– N-ai decât. Lasă-mi jurnalul, şi am să am grijă să fie descifrat.

– În nici un caz!

Ţinând încă jurnalul, Faith se ridică astfel încât să nu se mai simtă dominată de statura lui.

– Jurnalul acesta îmi aparţine, şi nimic nu mă va despărţi de el.

El se apropie de ea până ajunseră nas în nas.

– Ascultă-mă bine, Faith McBride. Nu mi-am riscat viaţa şi sănătatea ca să o ştergi tu cu premiul. Am dreptul să ştiu de ce a tras cineva în mine. Vreau să îi găsesc pe ticăloşii ăia, şi jurnalul e cea mai bună şansă a mea. Deci, ce alegi, Faith? Stai cu tot cu jurnal sau pleci singură la Brighton?

Ea fu tentată să iasă pe uşă, dar, cum el tocmai pomenise despre ticăloşii care-o atacaseră, se răzgândi. Şi-l imagina pe bărbatul acela cu accent rafinat fugărind-o pe străzile din Brighton. Dacă s-ar întâlni faţă în faţă, nu l-ar recunoaşte. Tot ce văzuse fusese o siluetă învăluită în ceaţă.

Îşi călcă peste mândrie.

– Rămân, dar doar până descifrez jurnalul.

– Bine, răspunse el, de parcă nu i-ar fi păsat dacă ea stătea sau nu. Ajuns la uşă, se întoarse. Te-aş săruta de noapte bună, dar nu ştii când să te opreşti, domnişoară McBride.

– Poftim?

Uşa se închise înainte să apuce să-i arunce câteva vorbe foarte bine alese.

Încuie uşa şi se sprijini de ea. Era atât de obosită, încât abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Poate de asta i se păruse aşa dificil de decodat jurnalul mamei sale. Dacă se gândea la şirul de evenimente îngrozitoare din acea zi, era surprinsă că încă se mai ţinea pe picioare.

După ce stinse lampa, merse în pat, cu jurnalul preţios cuibărit sub pernă. A doua zi dimineaţă avea să-i găsească o ascunzătoare mai bună.

Spera să adoarmă imediat, dar în minte îi roiau o mie de gânduri, despre Madeline, James, Lady Cowdray, Egipt.

Mama sa fusese destul de apreciată în cercul ei de cunoştinţe, şi totuşi alesese să scrie sub pseudonim. Oare pentru a nu fi găsită de soţul şi de fiica ei?

Cum de putuse o asemenea femeie remarcabilă să-şi abandoneze unicul copil? Era ceva în neregulă cu ea, cu Faith, de nu era demnă de iubire? Mai întâi abandonată de mama ei, apoi de bărbatul pe care îl iubise. Era vina lor sau a ei?

O exaspera faptul că se lăsa pradă autocompătimirii. Avea să înţeleagă mai bine de ce alesese Madeline să renunţe la ea odată ce-i va fi descifrat jurnalul. Poate avusese motive pe care o fiică nu le putea pricepe. Dar nu exista şi un jurnal care s-o ajute să înţeleagă ce fusese în mintea lui James. Nici nu era nevoie. Apăruse o partidă mai bună, atâta tot.

James deschise ochii şi făcu eforturi să-şi controleze respiraţia. O visase pe Faith. Tot corpul îi zvâcnea şi avea o erecţie tare ca piatra. Încercase să-i demonstreze că era o femeie pe care el n-o putea controla.

Clătină din cap şi zâmbi somnoros. „Ai vrea tu, destrăbălat bătrân", îşi spuse el. Se întoarse pe-o parte, oftă resemnat şi se cufundă în somn.

Capitolul 12

Cum a doua zi era duminică, totul se opri, exceptând trenurile şi slujba duminicală. După ce merseră la biserică, îşi găsiră cu toţii ceva cu care să-şi umple timpul. James plecă la gară să ia cufărul pe care îl ceruse înapoi din Brighton, iar Faith se retrase în camera sa, să-i scrie lui Lily. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le omită, încât se văzu nevoită să rescrie de câteva ori mesajul până să fie mulţumită. Nici nu-i putea spune cu certitudine lui Lily când urma să meargă la Brighton, pentru că nu avea de unde şti ce o să afle după ce descifra jurnalul mamei sale.

După ce termină scrisoarea, se întoarse spre ceea ce o preocupa cu adevărat: jurnalul. Era un manuscris legat simplu, în piele, cu nimic deosebit în afară de o aromă slabă de... Nu ştia exact a ce mirosea. Duse jurnalul la nas şi inspiră, apoi strănută imediat. Nu a cenuşă. A praf? A nisip? Îşi scoase batista, o ţinu la câţiva centimetri de jurnalul deschis şi suflă uşor. Câteva fire de nisip auriu şi roşiatic îi zburară pe batistă.

Gândul că aceste câteva particule de nisip călătoriseră spre ea în jurnalul mamei sale o făcu să se simtă descumpănită. Era ca şi cum, după atâţia ani de tăcere, mama sa încercase s-o atingă. Împături batista la loc şi o aşeză pe birou.

Trăgând aer în piept, deschise jurnalul şi studie prima pagină. Articolele hotărâte şi nehotărâte ieşiră curând la iveală, precum şi verbele regulate şi substantivele proprii. Din acest punct începu cu adevărat să progreseze.

Acesta avea să fie un jurnal al gândurilor sale intime, scrisese Madeline pe prima pagină. Mai erau caiete în care îşi descrisese călătoriile, dar acesta era destinat doar sieşi. Scrisese data în susul paginii: noiembrie 1873.

Faith dădu pagina şi dezlegă în continuare. Prima notă din jurnal era un rezumat al vieţii lui Madeline după ce se alăturase celei dintâi expediţii, împreună cu doamne cu aceeaşi mentalitate, către piscurile neexplorate ale Dolomiţilor. Întâmpinaseră multe

obstacole, dar setea de aventură a lui Madeline era evidentă. Faith continuă să citească.

Dacă avusese vreun dubiu asupra celor spuse de Lady Cowdray, acesta se risipi curând. Madeline își menționa des foștii iubiți, nu cu ură, ci aproape cu recunoștință. Își savuraseră povestea de dragoste, dar, când venise clipa să treacă la altceva, se despărțiseră fără resentimente. Avusese și câteva cereri în căsătorie de la bărbați de rang înalt, dar le refuzase râzând, după cum era și cazul, de altfel, din moment ce încă era căsătorită cu tatăl lui Faith. Nu era o romantică. Nu era nici o întreținută. Doar voia să-și trăiască viața după bunul ei plac.

Faith se uită peste inițialele iubiților lui Madeline, dar nu-i spuneau nimic, așa că în curând renunță să încerce să le afle numele. Din câte își dădea seama, puteau să fie tot vreun cod.

Descoperi că, pe vremea când era în Londra sau în Paris, mama ei adora să se îmbrace frumos și să meargă la petreceri sau la operă, dar dragostea ei adevărată rămânea Egiptul. Îi iubea clima, peisajul, oamenii, dar cel mai mult îi iubea istoria, și îi plăcea să se afunde în praf, să scotocească în nisip și să descopere un fragment străvechi de ceramică sau podeaua pictată a vreunui templu în ruine. Acolo se simțea Madeline în elementul ei.

Faith începea să-și traseze un portret în minte. Vedea o femeie ale cărei numeroase greșeli erau trecute cu vederea de dragostea pură pentru viață, care răzbătea din fiecare pagină. Încercă să-și imagineze cum ar fi să o ai prietenă pe Madeline. Cine ar putea ține pasul cu ea?

Ridicându-se dintr-odată, își împinse în spate scaunul și merse în fața oglinzii. I se spusese că era leit mama sa, dar aceasta radia încredere în sine și bună dispoziție. Reflexia din oglindă îi înfățișa o tânără tăcută, bine-crescută, care nu s-ar fi remarcat niciodată dintr-o mulțime.

Cum Dumnezeu reușise tatăl ei să pună mâna pe o femeie ca Madeline? Tata îi semăna mai mult ca fire, fiind tăcut și retras. Singurul lucru pe care îl avea în comun cu soția lui era pasiunea pentru istoria antică. În mod evident, nu fusese de-ajuns pentru a-i ține împreună.

Ca o pasăre în colivie. Oare așa se simțise Madeline? Oare de asta plecase de acasă?

Faith se uită mult timp în oglindă, încercând să se pună în locul mamei ei. Gândul la Egipt îi invadă mintea, soarele îi bătea pe față, căldura răzbătea prin fiecare por. Închise ochii. Stătea la balustrada navei care avea să-i ducă pe Nil. Piramidele, sfinxul, Valea Regilor – inima îi bătu puțin mai repede când își imagină că avea să le vadă pentru prima dată. Erau comori de găsit acolo și morminte nedescoperite încă. Oare o să fie ea cea care va descoperi mormântul pierdut al vreunui faraon?

Deschise ochii. Tânăra din oglindă se transformase uimitor. Îi străluceau ochii. Colțurile gurii se ridicaseră și avea bujori în obraji.

Lui Faith îi luă ceva timp să conștientizeze faptul că bătea cineva la ușă.

– Faith, sunt eu, James. Ești acolo?

Merse la ușă și-i dădu drumul înăuntru. Îi adusese cufărul.

– Intră, intră, spuse ea, deschizând larg ușa. Deci Lily mi-a trimis bagajul.

– După cum vezi.

Îi așeză cufărul pe podea, dar rămase acolo, studiind-o, cu capul înclinat într-o parte.

– Arăți diferit, spuse el.

– Da? replică ea și zâmbi. Probabil de la soarele egiptean.

Făcea eforturi să fie amabilă după cearta din ajun și spera că el o să-i urmeze exemplul. Dacă tot urmau să petreacă ceva timp unul în compania altuia, n-aveau să se descurce păstrându-și mutrele lungi și posomorâte.

– Să înțeleg că ai spart codul.

El merse la birou și începu să-i umble prin lucruri.

– Unde ți-s notițele?

Ea veni la el și-l lovi peste mâini.

– Nu pune mâna pe nimic!

Luă batista și i-o arătă.

– Uite, James. Firele acestea de nisip erau în jurnalul lui Madeline. Sunt sigură că sunt din Egipt.

El privi batista.

– O adevărată relicvă sfântă, nu?

Ea deschise primul sertar al biroului şi puse acolo cu multă grijă batista.

– N-am luat notiţe. Vocea îi devenise reţinută. M-am cufundat în studiul jurnalului.

– Sunt foarte curios. Şi ce zice?

Îi venea să-l dea pe uşă afară pentru gluma meschină cu relicva sfântă, dar avea atâtea să-i spună, încât nu putea ţine supărarea. În timp ce-i povestea fiecare întâmplare relatată în jurnal, nu îşi dădu seama că vocea ei îi trăda admiraţia pentru curajoasa Madeline Maynard. Se opri dintr-odată când văzu că el o priveşte cu o expresie stranie pe chip.

– Ce-i? întrebă ea.

– Am crezut, spuse el, că nu vrei să citească nimeni jurnalul mamei tale. Că ar fi ca şi cum şi-ar băga careva nasul. Şi totuşi, iată-te povestindu-mi cele mai intime detalii ale vieţii ei.

Pe moment, observaţia lui o descumpăni, şi trebui să găsească un răspuns.

– Am vrut să spun că nu doresc să îl citească străinii. Tu eşti altfel. Suntem amândoi implicaţi în asta, nu-i aşa? Când capul lui se aplecă pentru a ajunge la acelaşi nivel cu al ei, şi James părea pe punctul să o sărute, Faith întrebă repede: Recunoşti vreuna dintre iniţiale? Ai putea să le asociezi cu vreun nume?

– Nu, dar mă gândeam la fotografia de grup pe care mi-ai dat-o. Sunt sigur că, dacă am şti numele câtorva dintre persoanele de acolo, am putea să le potrivim unora din aceste iniţiale.

– Lady Cowdray cunoaşte numele tuturor. A încercat să mi le spună, dar nu i-am putut ţine minte pe toţi. Poate îi întâlnim pe unii dintre ei la prelegerea de sâmbătă. Aruncă un ochi la ceas şi continuă surprinsă: Atât e ceasul? E aproape prânzul. Cred că citesc jurnalul de aproape două ore.

El o opri, aşezându-i o mână fermă pe braţ.

– Mai întâi de toate, am ceva pentru tine.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un revolver.

– E destul de mic încât să-l poţi ascunde în poşetă. Vreau să-l ţii mereu la tine. E mai uşor ca al meu, şi calibrul e mai mic, dar tot e letal. Ai şase focuri, dar trebuie să-ţi aminteşti să ridici

cocoşul de fiecare dată. Demonstră cele spuse, arătându-i ce manevre trebuia să facă. Cum ea privea revolverul fără să spună nimic, îi surâse încurajator. Poate nu vei fi niciodată nevoită să-l foloseşti, dar, în orice caz, e bine să-l ai la tine.

Ea se gândea la mama ei şi la cât de curajoasă fusese. Fără ezitare, degetele i se încleştară pe patul revolverului.

– Mulţumesc, spuse ea, o să am grijă de el ca de o bancnotă de o sută de lire.

Urmă o tăcere scurtă. Clătinând din cap, el spuse:

– Parcă nu ai vorbi tu. Credeam că urăşti armele.

– Da, înainte să tragă cineva în mine. Data viitoare voi fi pregătită. Îl conduse spre uşă. Spune-le celorlalţi că voi coborî într-o clipă pentru prânz, după ce mă aranjez puţin.

El se opri în prag, şi rânjetul îi străluci iar pentru o clipă. Îşi plecă uşor capul către al ei şi-i spuse, respirând aproape de gura ei:

– Nu te agita, Faith. O să te sărut.

O avertizase. Ar fi putut să se ferească. Aşa avusese de gând. Dar altceva dospea în ea. Acţiona influenţată de mama ei. Madeline nu s-ar fi temut să-şi ia ce-şi dorea. Iar Faith îl dorea pe James. Nu era sigur; nu era stabil. Acum era aici, mâine dispărea. Aşa era el, dar ce conta? De data aceasta nu avea speranţe, aşa că nu risca să-şi frângă iarăşi inima.

Se aştepta la pasiune, foc, căldură. Sărutul pe care el i-l oferi îi răvăşi simţurile şi alină fiecare rană a inimii sale îndurerate. El părea să ştie mai bine ce-i trebuia decât ştia chiar ea însăşi.

– Faith McBride, spuse el şoptit, cred că eşti de două ori mai femeie decât mama ta.

Şi se îndepărtă, în vreme ce ea îl urmărea cu privirea.

Clătinând din cap, Faith merse la birou, luă jurnalul şi-l ascunse într-o faţă de pernă, pe care o agăţă în şifonier, în cămaşa de noapte pe care i-o împrumutase Margaret. Se gândi că poate îşi lua cam prea multe măsuri de precauţie. Nu se gândea că i-ar lua cineva din casă jurnalul, dar Mayfair era o ţintă aleasă cu predilecţie de spărgătorii de case. Faith se gândea că orice spărgător mai de Doamne-ajută ar arunca doar o privire la lucrurile ei sărăcăcioase şi ar pleca apoi cu mâna goală.

După ce se uită în oglindă cât să-şi aranjeze părul, ieşi din cameră şi se îndreptă către scări. În capătul de sus, dădu nas în nas cu Roderick. Încercară să treacă unul de altul, dar ajunseră să se împiedice reciproc. Râzând, el o sprijini, ţinând-o cu mâinile de talie.

– Doar n-ai de gând să te măriţi cu ţâfnosul ăla bătrân, nu? spuse el.

Ea îl privi cu ochii mijiţi. Un tânăr de un farmec şi o graţie considerabile, decise ea, exceptând momentele în care se afla în prezenţa fratelui său.

– Chiar e un ţâfnos bătrân? întrebă ea, întorcându-i surâsul.

– Haide, Faith! Îmi permiţi să-ţi spun Faith, din moment ce în curând vom fi rude? Era o întrebare retorică, şi el continuă pe un ton vesel: Poţi să găseşti unul mai breaz decât un contabil, şi asta este, de fapt, Jamie. N-ai aflat încă? Debite şi credite, atâta ştie. Vocea lui se transformă într-o şoaptă secretoasă: Poate ar trebui să cauţi un bărbat mai tânăr?

Ea mai că s-ar fi simţit ofensată, însă tânărul ăsta avea ceva care îi stârnea curiozitatea. Nu-l considera un băiat rău, ci doar neastâmpărat.

Vocea lui James se auzi din capătul scărilor.

– Faith? Masa este gata.

Şi atunci înţelese. Nimic nu-i făcea mai multă plăcere lui Roderick decât să-şi stârnească fratele, iar James părea furios. Roderick o folosise ca să-l aţâţe.

Îl bătu uşurel pe braţ.

– Când vei fi mai mare, ai să înţelegi farmecul unui bărbat mai în vârstă. Între timp, de ce nu încerci să ţi-l faci prieten pe fratele tău? Poate mai înveţi ceva de la el.

Roderick se bosumflă, deschise gura să spună ceva, se răzgândi şi porni în sus pe scări tropăind.

Când Faith ajunse în capătul scărilor, fu întâmpinată de încă un bărbat supărat: James.

– Ce-a vrut Roderick? întrebă el direct.

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

– Ce vor tinerii de obicei? Doar un flirt uşuratic.

Se strecură pe lângă el şi intră în sufragerie.

*

În următoarele zile, Faith simţi că-şi pierde răbdarea. Se simţea ca un prizonier şi i se părea că James era ca un paznic. Înţelegea de ce dorea s-o ţină departe de ochii lumii. Poliţia era aproape de a descoperi cine le ţinuse calea în Chalbourne, iar James dorea s-o protejeze. Sperase ca vărul său Alex, care părea amestecat în multe, să îi ajute cu ultimele două pagini ale jurnalului, dar Alex era plecat cu o sarcină secretă şi nimeni de la Whitehall nu părea să ştie când urma să se întoarcă. Erau în impas. Nu puteau înainta, dar nici nu aveau cum să dea înapoi.

Frustrarea ei ajunse la paroxism într-o dimineaţă când Margaret o întrebă dacă n-ar dori să se plimbe puţin. Se părea că Margaret avea o programare la o croitoreasă celebră, Madame Digby, de la care urma să ia rochia pe care avea s-o poarte la nunta vărului ei, şi voia să mai cumpere şi alte mărunţişuri. Magazinul doamnei Digby era în zona galeriilor Burlington, cea mai faimoasă zonă de cumpărături din Mayfair.

Când auzi de cumpărături, domnul Burnett îşi deschise ziarul şi se ascunse după el.

– Speram să mă însoţeşti, Faith, spuse Margaret. Nu sunt chiar familiarizată cu ultimul răcnet al modei, deşi Roderick s-a oferit să mă ajute.

Roderick făcu o plecăciune elegantă de lângă bufet.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră, rosti el vesel.

Margaret continuă.

– Desigur, dacă nu vrei, te înţeleg.

Făcea referire la scuza pe care ea şi James o clociseră, pentru a explica de ce ieşea rar din cameră – şi anume, că trauma atacului de la Chalbourne îi zguduise încrederea. Era ceva adevăr în asta, dar fusese valabil cu câteva zile în urmă; acum căpătase ceva curaj.

– Mi-ar face mare plăcere, Margaret, spuse ea.

Se aştepta ca James să încearcă să le împiedice ieşirea şi avea deja pe vârful limbii vorbele cu care să-l pună la punct, dar, după o tăcere considerabilă, el zise:

– De ce nu? Croitorul care-mi face cămăşile are şi el magazin în galeriile Burlington. Am să-l vizitez cât stați voi, doamnelor, la atelierul de rochii.

Roderick îndreptă către Faith unul dintre surâsurile sale băieţeşti fermecătoare.

– Nimeni nu l-a acuzat vreodată pe fratele meu de cunoştinţe în moda femeiască, dar eu, în felul meu, sunt considerat chiar priceput. Dacă te gândeşti să-ţi comanzi hainele de nuntă, Faith, sunt umilul tău servitor care te poate ajuta să alegi.

„Al naibii băiat!" Nu se îndoia că el era singurul din familia lui James care o crezuse când spusese că ea şi James nu erau logodiți, dar îi plăcea să mențină povestea în atenție doar pentru a-l înțepa pe fratele său. În locul lui James, ar fi râs, ar fi făcut vreo glumă pe tema asta.

Se uită peste masă la James. Firește, avea una dintre faimoasele mutre îmbufnate marca Burnett. Toți bărbații din familia Burnett ridicaseră supărarea la rang de artă. Deranjată că el scotea în evidență neplăcerea pe care i-o provoca gândul de a se căsători cu ea, încercă să râdă uşor.

– Mulțumesc, Roderick, am să țin minte şi, dacă mă decid vreodată să mă mărit, s-ar putea să-ți iau oferta în considerație.

Aruncă încă o ocheadă pătrunzătoare spre James. El înțelese aluzia şi încercă să zâmbească. Ca rânjetul unui rechin, i se păru ei.

Galeriile Burlington se întindeau de la Piccadilly până în capătul casei Burlington. Margaret se minuna la fiecare vitrină. Roderick rămase în urmă pe la un atelier de încălțăminte, analizând fără grabă, din ochi, fiecare pereche meşteşugită de cizme în parte. Harriet rămase fără cuvinte când ajunseră în fața unui magazin de dulciuri şi deschise gura într-o exclamație admirativă mută.

– Am ajuns, spuse Margaret, atingându-i brațul lui Faith pentru a-i atrage atenția.

Faith îşi desfăta ochii cu o bonetă decorată cu pene, din vitrina unei modiste. Oftă când auzi cuvintele lui Margaret şi se lăsă fără tragere de inimă condusă mai departe.

– Unde e James? îl întrebă ea pe Roderick.

– La croitorul de cămăşi.

Se simți dezamăgită, ceea ce era prostesc. La ce s-ar fi aşteptat, un rămas-bun călduros de câte ori pleca de lângă ea? „Ai grijă, fata mea", se avertiză ea în gând, „te ataşezi prea tare de James şi familia sa".

Surâse forțat.

– Ei, ce mai aşteptăm? Să nu uităm că noi suntem doamne, dar, altfel, fiecare îşi vede interesul.

Intrară râzând în salonul doamnei Digby.

James ura cumpărăturile, în special cele făcute în compania femeilor. Petrecuse doar un sfert de ceas la magazinul de cămăşi, dar, când sosi la cel de rochii, descoperi că doamnele abia se puseseră serios pe cumpărat. Îl alungară şi-i spuseră să revină într-o jumătate de oră.

Aşa că îşi petrecea acum timpul plimbându-se dintr-o prăvălie plicticoasă într-alta. Spre deosebire de femei, nu pleca niciodată la cumpărături fără să fi avut ceva clar în minte. Se tot uita la ceas, gândindu-se că poate i-a stat, dar nu, limba mare se mişca, şi, într-un sfârşit mult-aşteptat, veni vremea să se întoarcă.

În timp ce se apropia de intrarea în salonul lui Madame Digby, Margaret şi Harriet ieşiră să li se alăture lui Roderick şi lui Faith, care discutau cu un tânăr blond care-i părea vag cunoscut. Un tânăr prezentabil, remarcă James, cu zâmbet şi râs pline de solicitudine şi foarte conştient de puterea farmecului său.

Toți păreau să se simtă bine. Nimeni nu-l observă. Tânărul blond îi ciufuli părul lui Harriet.

– Ce copil încântător aveți, spuse el. Sunteți înrudite, Faith?

Harriet se încruntă, făcându-l să zâmbească pe James. Ura să i se spună copil, dar şi mai rău era să-i ciufulească cineva părul ca unui cățeluş.

– Faith, spuse Harriet cu voce sonoră, se va căsători cu fratele meu, James.

La aceste cuvinte, Adonisul blond îngheță de parcă se transformase într-o statuie de marmură. Obrajii lui Faith se împurpurară.

– Harriet, ştii că nu ar trebui să vorbeşti despre asta, interveni Margaret.

– E secret? întrebă Harriet.

Toţi ochii se întoarseră spre Faith. Ea se bâlbâi, dar reuşi în final să răspundă:

– Nu chiar. Doar că... păi... unchiul meu din Irlanda trebuie informat. Nu m-aş căsători cu nimeni fără consimţământul lui.

Adonis dădu cu ochii de James, şi căutătura de neplăcere intensă pe care i-o aruncă îi puse în mişcare memoria lui James. Era Robert Danvers, cel pe care-l întâlnise la Ziua Porţilor Deschise, bărbatul care părea să aibă un interes deosebit faţă de Faith.

James veni spre el şi îi întinse mâna.

– Domnul Danvers, nu? Ne-am întâlnit la Ziua Porţilor Deschise. James Burnett.

Danvers îi strânse mâna. Părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine.

– Permiteţi-mi să vă felicit pe amândoi.

– Ar fi prea devreme, răspunse James. Nu înainte ca unchiul lui Faith să ne dea binecuvântarea.

Roderick găsise momentul potrivit să pună paie pe foc.

– Faith şi fratele meu au fost logodiţi, oh, acum mult timp. Dar nu toate logodnele se termină cu fericire veşnică, ştii. Rânji către James. De data asta însă, o să ne asigurăm că fratele meu ajunge la altar.

– Roderick! îl avertiză mama sa, cu un râs nesigur. Voi, tinerii, nu ştiţi când să vă opriţi. Uite aici, ţine-mi pachetul. Fă-te util.

– Putem să te ducem noi acasă, Robert? întrebă Faith, al cărei ton nu trăda altceva decât plăcerea firească de a revedea un vechi prieten.

– Încotro mergeţi?

– Înspre Berkeley Square, răspunse Faith. Locuim în casa doamnei Leyland. Ţi-o aminteşti pe mătuşa lui James? A ţinut un discurs la Ziua Porţilor Deschise.

– Da, o ţin minte, doar că eu merg în direcţie opusă.

– Ei bine, atunci condu-mă până la trăsură şi povesteşte-mi ce mai fac părinţii tăi.

Danvers făcu o plecăciune şi se îndreptă alături de Faith către intrarea Piccadilly.

Roderick se apropie de James.

– E ceva ce-mi displace la individul ăsta, spuse el.

– Măcar o dată-n viaţă, Roddy, murmură James, suntem de acord cu ceva.

James părea preocupat. Simţea furnicături la ceafă. Îşi trecu mâna prin păr în vreme ce-l urmărea pe Danvers zâmbindu-i lui Faith.

– M-ai lăsat perplex când i-ai zis lui Danvers că suntem practic logodiţi, spuse James. Nu mi-ai pomenit niciodată nimic despre vreun unchi din Irlanda.

Se aflau într-un mic salon al casei din Berkeley Square, aşteptând ca gongul să anunţe ora cinei. James se sprijinea de şemineu cu o mână. Faith se plimba cu paşi repezi prin încăpere. Vocea ei era gâtuită de nervozitate.

– Nu există nici un unchi în Irlanda. N-am ştiut ce să spun. M-a prins pe nepregătite. Se opri din mers şi îl săgetă cu privirea. Iar tu nu m-ai ajutat deloc.

El ridică din umerii largi, făcând-o să se enerveze la culme.

– Am încercat să fiu cât mai vag, fără să te contrazic. Ce altceva puteam spune? Cum ea nu avea un răspuns, el continuă: Despre ce aţi vorbit tu şi Danvers când te-a condus la trăsură?

Ea oftă.

– Am încercat să compensez şocul pe care i-l produseseră vorbele mele, aşa că i-am spus că sper să o pot vizita peste câteva zile pe mama lui şi că aş fi încântată să o primesc, dacă doreşte să mă viziteze la rându-i. Se afundă într-un scaun şi privi în sus către el. Nu mai e nevoie să mă ascund acum, nu? Au trecut patru zile de când răufăcătorii ăia m-au încolţit. Trebuie să îşi fi dat seama că nu ştiu nimic.

El aprobă din cap.

– Oricum ei vor jurnalul, şi nu au de unde să ştie că e codat. Probabil se gândesc că l-ai citit şi n-ai găsit nimic condamnabil în el.

– Slavă Domnului!

– Dar asta nu înseamnă că poți să lași garda jos. Ține-ți arma la tine mereu și fii atentă cu Danvers.

– Cu Robert? întrebă ea, uimită.

James nu voise să facă să sune atât de rău.

– Da, cu Danvers. E ceva la el care-mi displace. Pare foarte interesat de tine.

– Nu e îndrăgostit de mine, dacă asta vrei să spui.

– Ești sigură?

Ea scoase un sunet mic de dispreț.

– Sunt femeie, bineînțeles că sunt sigură.

– Mda. Și totuși, când am ieșit amândoi din debaraua clasei tale, de Ziua Porților Deschise, dacă privirile ar putea ucide, aș fi murit atunci pe loc. De ce avea expresia aceea?

O roșeață ușoară începea să-i învăluie lui Faith obrajii. Făcea eforturi să-și găsească vorbele.

– Ar fi mai bine pentru amândoi, răspunse ea cu voce sugrumată, dacă ai uita ce s-a întâmplat în debara.

El se aplecă înainte, ochi în ochi cu ea.

– Ar fi ca și cum mi-ai spune să uit cum mă cheamă. Tu poți uita? Cum ea nu răspunse, continuă cu glas răgușit: Hai să nu ne amăgim, Faith. Dacă rămânem singuri într-o cameră încuiată, sar scântei electrice.

Ea răspunse cu asprime:

– Nu m-aș baza atât de mult pe niște scântei, James. Din ce am auzit eu despre electricitate, e o invenție modernă care mai degrabă creează probleme decât ajută. Prefer ceva real și testat.

Arătă din priviri către lampa cu gaz de pe perete. El rânji.

– Eu pariez pe electricitate, ad litteram.

– Ai investit în așa ceva?

– Normal. Va face mare vâlvă.

– James?

– Da?

– Hai să revenim la jurnalul mamei mele.

Din nefericire, momentul intim dintre ei se stinsese.

– Continuă!

– Dacă până acum nu ne-a fost de ajutor, va trebui să ne bazăm pe ce ne-ar putea spune prietenii mamei mele, și-i putem întâlni sâmbătă, la întrunirea Societății Egiptologilor.

– Și eu mă gândeam cam la același lucru.

– Atunci rămâne stabilit. Ne jucăm puțin de-a detectivii, să vedem ce iese?

El își împreună degetele și se gândi o clipă la visul său. „Deșert. Piramide. O fotografie de grup."

– Da, răspunse el, merită să facem o încercare.

Capitolul 13

– E de-a dreptul grandioasă, nu?

Faith coborî din trăsură, sprijinindu-se de mâna lui James. Tocmai ajunseseră la reședința Hughes, pentru întâlnirea Societății Egiptologilor.

– S-ar vedea și mai bine dacă s-ar ridica blestemata asta de ceață.

În ultimele săptămâni, Faith auzise întruna cuvintele acestea. Întregul oraș era învăluit de ceața caracteristică Londrei, deasă și dezgustătoare, care forța locuitorii să rămână în case sau să înfrunte vremea cu o batistă stropită cu parfum apăsată peste gură. Plouase intermitent pe toată durata zilei și, deși ceața se subțiase considerabil, încă mai zăbovea în pâlcuri pe malurile râului, iar domeniile familiei Hughes din South Bank se întindeau până la apă.

– Trebuie să coste enorm să întreții o casă ca asta.

Faith își sucise gâtul privind la clădirea impunătoare, în stil neoclasic.

– Așa și este. Clădirile ca aceasta au cam depășit perioada în care erau folositoare. Nu va mai dura mult până când cineva le va demola, pentru a face loc unor clădiri în ton cu vremurile. Se întâmplă peste tot.

Înaintau pe treptele de piatră către intrarea principală, într-un puhoi de oameni, cu toții fluturându-și invitațiile pe sub nasul a doi lachei vânjoși, îmbrăcați în livrele negre cu argintiu. James îi luă invitația din mână lui Faith și o ridică, în timp ce intrau în casă. Apoi o puse în buzunarul său.

– Nu pare prea democratic, spuse el. Credeam că Societatea Egiptologilor e deschisă tuturor.

– De fapt, este, dar aceasta nu e ramura oficială a Societății Egiptologilor.

Faith încercă să-și reamintească vorbele lui Lady Cowdray.

– Cred că-și spun „prietenii" Societății Egiptologilor. Majoritatea oamenilor de aici au fost în Egipt și se bucură să se adune din când în când și să-și amintească de vremurile trecute.

– Bun. În cazul acesta, poate aflăm ceva util.

– În primul rând, aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu bagajul mamei mele.

Deși abia se lăsa seara, lămpile cu gaz fuseseră aprinse să alunge umbrele norilor întunecați care atârnau aproape de pământ. Toată lumea spera să plouă, pentru că asta ar fi alungat de tot ceața.

Holul prin care trecuseră putea fi considerat drept Secțiunea egipteană a Muzeului Britanic. Ochii lui Faith rătăceau de la o comoară la alta – sculpturi cu lei în mărime naturală, picturi murale cu scene egiptene de vânătoare, busturi de alabastru cu egipteni frumoși, bărbați și femei, care trăiseră cu câteva ere în urmă –, și se simțea de parcă ar fi păşit pe pământ sacru. Îi vorbi în șoaptă lui James:

– Domnul Hughes trebuie să fi petrecut ani întregi adunând toate aceste antichități.

El clătină din cap și răspunse cu voce joasă:

– Colecționarul a fost primul soț al doamnei Hughes. A murit cu mulți ani în urmă, dar domnul Hughes a păstrat totul așa cum era când s-a căsătorit cu văduva.

Mai aveau foarte puțin de stat la coadă și ajungeau să-și salute amfitrionii. Dincolo de ei, în sala de primire uriașă, văzură chelneri în livrele oferind șampanie unei mulțimi de invitați îmbrăcați la patru ace. Faith nu se simțea intimidată de eleganța

celorlalte doamne. Știa că arăta cum nu se poate mai bine în rochia de prințesă din mătase ciocolatie și jacheta cambrată de culoarea bronzului, croită cu migală, cu un tiv viu colorat.

Nu doar Margaret își cumpărase rochii de la Madame Digby. Faith apelase la economiile ei pentru zile negre și se răsfățase cu câteva ținute pentru ea, fără să regrete vreo clipă. Desigur, dacă veneau zilele negre, alta ar fi fost povestea.

Noua sa rochie făcuse minuni cu încrederea ei în sine, astfel că nici măcar nu roși când gazdele își exprimară pline de efuziune plăcerea să o primească pe fiica lui Madeline Maynard în casa lor.

– Elise, adică Lady Cowdray, ne-a promis că vei veni, exclamă doamna Hughes. După cum îți poți imagina, muream de nerăbdare să te cunoaștem. Făcu o pauză să respire. Semeni atât de mult cu mama ta, că îmi vine să plâng.

Faith simți că vorbele îi încălzeau sufletul.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Doamna Hughes avea niște proporții impozante și ar fi fost considerată chiar atrăgătoare pentru o femeie trecută de prima tinerețe, dacă n-ar fi ales să se îmbrace asemenea unei femei cu jumătate din anii săi – de la părul ondulat până la tivul rochiei sale pline de volane. „Oaie în blană de miel", se gândi Faith, cu o urmă de compasiune pentru doamnă. În timp ce intrau în salonul de recepție, Faith spuse:

– Mă tem că Madeline a fost cam dură descriind-o pe biata Sophie Hughes în jurnal, dar mie mi s-a părut chiar drăguță.

James era tot atât de familiarizat cu jurnalul ca și Faith, din moment ce își petrecuseră amândoi ultimele zile studiindu-l. Lui nu i se păruse că era o lectură potrivită pentru o doamnă, dar ținea prea mult la pielea lui ca să emită asemenea opinii. Iubiții veneau și plecau din viața lui Madeline cu o regularitate aproape epuizantă, dar era încă un mister cine fuseseră acei iubiți. Nici unul dintre numele pe care le auziseră nu se potriveau inițialelor din jurnal. Faith oricum nu acceptase că aceste aventuri ar fi fost mai mult decât flirturi. El se gândea că Faith nu era îngustă la minte, cât mai degrabă inocentă în privința celor lumești.

Dar Madeline nu fusese vreo ingenuă. Ce îl surprinsese era că Madeline își atrăsese adepți. Personajele din jurnalul ei –

„prietenii" ei – erau descrişi doar în termeni injurioşi. Singura care rămăsese neatinsă fusese Lady Cowdray. Poate că Madeline avusese mulţi iubiţi, dar se îndoia că avusese mai mult de un prieten adevărat.

Oare moartea ei fusese un accident? Se gândise şi la posibilitatea ca ea să fi şantajat pe cineva, care să fi decis s-o reducă la tăcere. Dar aceasta era doar o teorie pe care nu voia să i-o împărtăşească şi lui Faith. În ochii ei, mama sa era o eroină. Nu s-ar fi înjosit niciodată să ajungă la şantaj. Singurul lucru de care puteau fi siguri era că cineva era dispus să ucidă pentru a intra în posesia jurnalului lui Madeline.

Faith îşi dăduse capul pe spate pentru a putea privi mai bine tavanul.

– Uite, James, şopti ea, sunt galerii pe două etaje. Aici trebuie să fie sala de bal, nu?

El ridică din umeri.

– Sală de bal, sală de recepţii, sală de lectură. Tot e prea costisitoare de întreţinut, dar nici pe jumătate pe cât este Drumore.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Nu trebuie să mă convingi. Nu sunt tatăl tău.

El privea în sus către galerii.

– Ce este, James? Ce vezi acolo?

El se simţi de parcă cineva i-ar fi călcat peste mormânt. Se uită în jos spre Faith.

– Căldura trebuie să fie, spuse el. Am ameţit pentru o secundă.

Expresia ei se înseninã.

– Este cam cald aici. Hai să stăm lângă una dintre ferestrele deschise.

Sorbeau şampanie când Faith murmură:

– În sfârşit, o faţă cunoscută. Ţine-te bine, James, vine Lady Cowdray.

Când doamna se năpusti asupra lor, impresia pe care i-o lăsă lui James fu aceea a unei ciori gigantice – negre, dar frumoase – cu ochi strălucitori asortându-se penajului. A doua impresie fu mai blândă. Rochia ei indigo îi accentua dramatic părul argintiu, care-i cădea mătăsos pe umeri.

Din câte putea vedea, era singura invitată care nu purta bonetă. Era, desigur, o nonconformistă – nu erau toate, de altfel? – şi una dintre puţinele femei care fusese foarte admirată de mama lui Faith.

– Deci chiar ai venit! exclamă ea, îmbrăţişând-o călduros pe Faith. Îţi poţi imagina cât de îngrijorată am fost după acea întâmplare nefericită de lângă casa mea. Ştiam, desigur, că ai de gând să petreci ceva timp în Brighton, dar acceptaseşi să vii la prelegerea din această seară. Dacă nu veneai, aveam de gând să merg la poliţie şi să te dau dispărută. Nu că ar fi ajutat cine ştie ce! Nici nu pare să le pese.

Faith reuşi să-i întrerupă tirada făcându-i cunoştinţă cu James, dar în afara unui indiferent „Bună seara", domnia sa nu-i acordă prea mare atenţie şi continuă să trăncănească. James era amuzat. În cercurile lui de cunoştinţe, opiniile şi sfaturile sale erau apreciate. Aici, abia dacă era vizibil. Se hotărî să-şi facă simţită prezenţa.

Când Lady Cowdray se opri să tragă aer în piept, interveni:

– I-a prins poliţia pe cei care au încercat să-i ţină calea domnişoarei McBride?

– Nu. Cum spuneai că te cheamă?

Ochii doamnei se îngustară, cercetători.

– James Burnett.

– Ah, deci chiar există! Poliţia încercase să-mi spună că ai zădărnicit planurile tâlharilor aceia, dar am crezut... Ah, nu mai contează ce-am crezut. Vino, Faith. Sunt câţiva oameni care abia aşteaptă să te cunoască.

În timp ce Faith era ferm împinsă către o mulţime de persoane dincolo de glasvandul care dădea spre terasă, îi aruncă o privire amuzată lui James. Drept replică, el îşi ridică uşor paharul în semn de salut. Ar fi părut ciudat să încerce să o oprească. De altfel, instinctul îi spunea că ea nu era în pericol. Ceea ce nu însemna că nu îşi făcuse ceva griji, în timp ce o zărea înaintând.

Se plimbă puţin apoi, observând oamenii, ascultând, dar ţinând-o sub observaţie pe Faith. Era în centrul atenţiei. Oamenii practic se gudurau pe lângă ea. Atunci de ce era suspicios? Parcă zâmbeau prea larg, parcă încercau prea tare – asta era impresia

pe care i-o lăsau. Nu le plăcuse de Madeline şi nu aveau de gând s-o îndrăgească pe fiica acesteia. Lady Cowdray era cea care făcea diferenţa. Părea puţin cam împrăştiată, dar ar fi pariat că influenţa ei era hotărâtoare.

Ar fi pariat? De ce era atât de sigur pe sine? Cine se credea – vreun clarvăzător?

Un clarvăzător incompetent. Unul îndoielnic. Unul care nu se deranjase măcar să-şi probeze puterile. Avea încredere în visele sale, dar senzaţiile ciudate care-l străbăteau ocazional erau atât de slabe, încât treceau aproape neobservate.

Când privise spre galeriile de deasupra sălii de bal, se simţise oarecum nelalocul lui. Dar ce trebuia să fi înţeles din asta? Dacă ar fi existat vreo şcoală pentru clarvăzători, ar fi fost primul care să se înscrie.

Dar pe de altă parte, darul său îi fusese de folos când Faith fusese atacată. Faith, mereu Faith şi doar ea. Doar atunci darul său era cel mai puternic.

Decise brusc să se pună la încercare. Cu ochii pe Faith, care asculta politicos trăncăneala gazdei, îşi repetă în minte mantra pe care o învăţase. „Detaşează-te. Concentrează-te. Strecoară-te." Sunetele şi imaginile din jur păliră treptat. Erau doar doi oameni rămaşi în sală: el şi Faith. „Detaşează-te. Concentrează-te. Strecoară-te."

„Întoarce capul şi zâmbeşte-mi, Faith."

Simţi că-i stă inima în loc când Faith se întoarse şi îi zâmbi. Privirile li se întâlniră. Apoi, surâsul ei se stinse treptat şi ridică din sprâncene, întrebătoare.

Deci era adevărat! Chiar îi putea intra în minte.

Sau poate era doar o coincidenţă. Trebuia să afle adevărul.

Ea se întoarse.

„Faith!"

Se răsuci să-l privească.

„Atinge-ţi bărbia cu degetul."

Fascinat, o privi dând ascultare comenzii sale. Apoi ea se încruntă şi îl studie cu o bănuială abia ascunsă. În clipa următoare, se lumină la faţă. El îi putu citi gândurile. „E doar imaginaţia mea", îşi spunea ea.

Din spatele său, se auzi o voce masculină:

– Văd că şi dumneata ai fost lăsat de izbelişte. Nu pune la inimă. Domnişoara Maynard a fost o figură emblematică pentru noi. Nimeni nu ştiuse că avea o fiică. Era de aşteptat ca admiratorii lui Madeline să vină şi să se prosterneze la altarul fiicei sale.

Domnul care i se alăturase lui James era gazda, domnul Hughes. Avea o voce plăcută, cizelată, şi privea cu o toleranţă indulgentă grupul de doamne care se îngrămădiseră în jurul lui Faith, în partea opusă a încăperii. Avea vreo cincizeci de ani, cu părul şaten-deschis abia încărunţit pe alocuri la tâmple. Părea distins, jovial şi cu o strălucire uşor cinică în priviri.

James întrebă:

– Nu sunteţi membru al sectei, să înţeleg?

– A, nu. Abia dacă o ştiam pe domnişoara Maynard. Ni se făcuse cunoştinţă cu puţin timp înainte să moară. Primul soţ al nevestei mele era egiptolog. Şi Sir Franklin a fost un fel de idol. După cum s-ar putea să fi observat – gesticulă înspre holul de la intrare şi anticamerele unde erau expuse antichităţile egiptene –, influenţa lui nu s-a diminuat în timp.

– Ah, deci soţia este egiptologul familiei?

– Este pasionată de studiul egiptologiei. Eu sunt unul dintre prozeliţii săi. Sophie nu s-ar fi căsătorit vreodată cu cineva care să nu-i fi împărtăşit dragostea faţă de Egipt.

Atenţia lui James fu distrasă de o doamnă aflată în cealaltă parte a sălii, şi care nu părea să întâmpine prezenţa lui Faith cu entuziasmul general. Părea distantă şi ostilă şi ar fi fost pe cale să plece, dacă n-ar fi fost braţul puternic al lui Lady Cowdray care s-o ţină în loc.

Era o excepţie de la regulă, ceea ce-i stârni interesul lui James.

– Cine este doamna aceea cu păr portocaliu?

Îi recunoscuse faţa. Apărea în fotografia de grup pe care i-o dăduse Faith.

– Oribil, nu? La părul portocaliu mă refer. Hughes îşi duse lornionul la ochi şi o studie prin lentilă. Domnişoara Coltrane, exact cum credeam. Da. Jayne Coltrane. Pe vremuri, ea şi Madeline au fost bune prietene, din ce am auzit, dar relaţiile dintre ele s-au

răcit. Habar nu am de la ce s-au certat şi de altfel nimeni altcineva nu ştie. Şi-au ţinut supărarea pentru ele. A, văd că profesorul Marsh se îndreaptă către pupitru. E semnalul pentru mine şi alţi filistini ca mine să se retragă în bibliotecă pentru ceva mai substanţial decât şampania. Vrei să ni te alături?

James zâmbi evaziv.

– Altă dată, poate. Am primit ordine să mă port frumos.

Hughes izbucni în râs.

– Par destul de nevinovate, nu-i aşa? Dar, crede-mă, când se va termina prelegerea, o să înceapă să zboare fulgi pe-aici. Sfatul meu e să nu deschizi gura sau să-ţi dai cu părerea în afara cazului în care chiar ştii despre ce vorbeşti.

Se întoarse să plece.

– Oferta mea e încă valabilă.

James zâmbi şi clătină din cap.

În timp ce Hughes mergea agale către ieşire, James se uită la grămada de oameni din jurul lui Faith, care începea să se disipeze încet-încet. Ea părea să strălucească, plină de viaţă. Poate culorile toamnei din rochia ei o făceau să pară atât de vibrantă. Se gândea că nimeni de la St. Winnifred n-ar mai recunoaşte-o pe conservatoarea domnişoară McBride în femeia încântătoare şi voioasă care era în centrul atenţiei.

Zâmbetul ce dădea să-i încolţească pe buze se topi când Faith ajunse faţă în faţă cu un tânăr roşcat care-i tăiase calea. Se pare că avea multe să-i spună. James se uită spre Faith. Ea, pe de altă parte, părea tulburată. Un al doilea gentleman se alătură primului, apoi un altul.

Compunându-şi un zâmbet, James se îndreptă agale spre ei. După ce-i aruncară o privire, admiratorii lui Faith avură bunul-simţ să dispară. Bucurându-se de calea liberă, Faith i se alătură repede.

– Cine era domnul cu care discutai? întrebă el, cu vocea plăcut modulată. Cel cu părul roşu?

Vocea ei era la fel de mieroasă.

– Cred că era nepotul domnului Hughes sau un văr de-al doilea. Ne aşezăm? Începe prelegerea.

Nu era satisfăcut de răspunsul ei, dar nu apucă să ceară detalii pentru că Faith îi povesti despre câteva dintre persoanele pe care le întâlnise.

– Am reuşit să asociez unele feţe cu unele dintre iniţialele din jurnalul mamei mele. Doamna cu păr roşu aprins e Jayne Coltrane, iar domnul de lângă ea este fratele său, Laurence Coltrane. Conform lui Lady Cowdray, mama mea şi Jayne s-au certat de la ceva, dar asta era cu mult înainte să meargă în ultima expediţie în Egipt.

– Mă întreb ce-au avut de împărţit?

– Ori nu ştie nimeni, ori sunt foarte circumspecţi când vine vorba de asta.

– Circumspecţi? ridică el dintr-o sprânceană. Oamenii ăştia nu ţi-ar mulţumi dacă ar auzi că îi consideri circumspecţi. Le place să se considere excentrici. Nu, nu sunt circumspecţi, sunt egocentrici, şi am tras concluzia asta ascultând conversaţii în timp ce mă plimbam pe-aici.

Enervarea din expresia ei pieri şi Faith oftă.

– Există ceva adevăr în ce spui, dar nu de asta sunt reticenţi să-şi încredinţeze secretele unor străini. Şi asta suntem noi pentru ei, James, străini.

Îşi găsiră locuri pe marginea ultimului rând şi se aşezară.

– Ei bine, spuse el în final, ai aflat ce s-a întâmplat cu bagajul mamei tale?

– Nimănui nu i s-a părut important detaliul acesta. Lady Cowdray spune că bagajele se pierd mereu. Unele sunt lăsate în urmă, altele pe doc sau furate. Şi, după atâţia ani, nimeni nu mai ţine minte cine ce a pierdut şi unde.

El răspunse sumbru:

– Aş pune rămăşag că îşi aminteşte cineva, dar nu spune. Cineva de aici, poate.

Faith îl privi sceptic.

– Ce te face să crezi asta?

– Ai uitat pentru vreun moment ce s-a întâmplat în Chalbourne? Nu lăsa garda jos, Faith. Nici măcar o clipă.

– Ssst!

O doamnă cu o bonetă pe vârful căreia se clătina un măcăleandru se uită mânioasă la ei peste umăr.

– Nu vedeți că profesorul Marsh așteaptă să se facă liniște, pentru a putea începe?

Conversația se stinse și, după ce-și drese vocea, profesorul începu să vorbească. James se pregătise să fie plictisit de moarte, dar se întâmplă exact invers. Ideea centrală a prelegerii lui Marsh, îngropată într-un morman de anecdote, era că, undeva lângă Luxor, în Valea Regilor, erau mormintele faraonilor, pe culmi, așteptând să fie descoperite. O altă expediție era planificată pentru noiembrie, dacă aveau să le fie favorabile condițiile, ceea ce, din ce înțelesese James, însemna: dacă forțele armate britanice păstrau liberă zona de amestecul localnicilor care le-ar fi făcut necazuri.

Un murmur străbătu sala, apoi se stinse când profesorul ridică mâna, cerând tăcere. Mai rămânea un lucru de făcut, spunea el, pentru ca expediția să poată fi demarată, și anume strângerea de fonduri pentru finanțarea arheologilor care erau prea săraci pentru a-și putea acoperi singuri costurile călătoriei.

În acest punct, interesul lui James pentru proiect suferi un declin. Se încruntă către Faith:

– Ăsta e un eveniment de strâns fonduri, nu?

Ea ridică din umeri.

– Habar nu am. Lady Cowdray nu mi-a spus nimic despre finanțat expediția când m-a invitat la prelegere. Sunt sigură că nu se așteaptă nimeni de la tine să faci o donație. Nu ești un membru al societății acesteia.

James aruncă o privire spre ceilalți membri ai audienței. Gâturile li se lungiseră, uitându-se la el. Fără îndoială se dusese vorba că bărbatul care o adusese pe fiica lui Madeline Maynard la prelegere avea buzunare adânci. La naiba! Probabil credeau că era aici să le susțină cauza.

Într-un ropot de aplauze, gazda îl înlocui pe profesorul la pupitru. Resemnat, James își încrucișă brațele pe piept și îl privi cu un respect plin de ciudă.

Hughes prezentă cu umor și inteligență diverși patroni ai arheologiei, lideri în domeniile prezidate, și care se aflau acum în postura de a susține comunitatea în această întreprindere

valoroasă. De fiecare dată când cineva era nominalizat, se ridica în picioare într-un ropot de aplauze.

Hughes nu terminase încă.

– După cum știți, oricine este încurajat să doneze pentru cauza noastră. Intendentul meu este pregătit să accepte contribuțiile, oricât ar fi de mici. John?

Bărbatul nu purta livrea, ci un costum, ca orice alt gentleman prezent în sală. Părea să aibă cam cincizeci de ani, dar își purta vârsta cu distincție, de parcă ar fi fost un veteran de război.

James murmură:

– Ce diabolic! Cine-ar îndrăzni să-l refuze pe generalul ăla cu chip de piatră? Hughes face publicul ăsta captiv să-i dea banii de frică.

– Ei bine, pe mine nu mă sperie!

– Și știu, continuă Hughes, că putem conta pe susținerea celui mai proaspăt membru onorific al nostru, bărbatul care este logodit cu domnișoara Faith McBride, pe care o știți mai bine drept fiica lui Madeline Maynard. Mă refer, firește, la magnatul transporturilor feroviare, domnul James Burnett.

– Ce? izbucni Faith, privindu-l mânioasă pe James.

– Nu te uita la mine! N-am spus nimănui că am fi logodiți.

– Atunci cine a spus?

– Nu i-a spus Harriet domnului Danvers? Zvonurile-astea circulă repede.

– Harriet i-a spus lui Robert?

– Da, la Galeriile Burlington. Tu ce i-ai spus?

Ea își apăsă mâna pe gură.

– Nimic.

Conversația le fu întreruptă de aplauzele răsunătoare. James știa când era întrecut în șiretenie de cineva și îl salută pe Hughes, care-i zâmbi radios. Faith șopti:

– Nu știam că ești membru onorific.

– Nici eu.

Expresia feței ei se înăspri și își ridică bărbia în sus.

– Ce tupeu are omul ăla! Nici măcar nu ești câtuși de puțin interesat de antichitățile egiptene! Ce-ai de gând să faci?

Hughes părăsise scena și se apropie de James, care se ridică.

– Văd că sunt invitat să mă alătur celorlalți păgubiți în camera de lucru a domnului Hughes.

Îi adora strălucirea focoasă din ochi.

– N-o lua prea în serios, draga mea. Sunt doar bani.

Faith îl privi mergând agale către Hughes, afișând un zâmbet nonșalant.

Capitolul 14

La puțin timp după terminarea prelegerii, sera fu deschisă publicului, iar oaspeții suspinară și oftară de uimire, la vederea priveliștii care li se așternea în față. Se lăsase întunericul, dar sera fusese luminată cu lampioane chinezești atârnate de fiecare ramură. Mese și scaune erau răspândite peste tot, pentru musafirii care ar fi dorit să ia masa, și deja obișnuitul detașament de valeți în livrele împărțeau pahare de șampanie și limonadă de pe tăvi de argint.

Faith nu era interesată de mâncare. Se retrase căutându-l cu privirea, prin marea de oameni, pe tânărul cu părul roșu. Încă nu-și putea reveni după șocul de a-l revedea după atâția ani. Alastair Dobbin fusese tânărul care o însoțise în Scoția, când sperase să-i facă o surpriză lui James și în schimb fusese ea însăși surprinsă de o vizită a fetei cu care până la urmă se însurase. Domnul Dobbin nu știuse nimic de necazurile ei, deși știuse că era logodită cu James.

Își luaseră rămas-bun în stația din Edinburgh. Pe el trenul îl dusese mai departe, către casa din Aberdeen, iar ea trăsese la un hotel din apropiere.

Abia se salutaseră în această seară, când James îi întrerupsese. Speriată, tulburată, apucase să-l roage în grabă pe Alastair să vină să o întâlnească pe terasă, după terminarea prelegerii, apoi îl interceptase rapid pe James, trăgându-l de-acolo înainte să-i descopere secretul.

În sinea ei, știa că face prea mult caz de acea călătorie la Edinburgh, petrecută cu atât de mult timp în urmă. În același timp, nu era treaba nimănui, doar a ei. Suferise o umilință intimă. *Intimă.* Și așa voia să și rămână.

Alastair nu părea să fie în seră, așa că Faith deschise ușile de sticlă către terasă. Câțiva domni erau deja acolo, încercând să-și aprindă trabucurile. O femeie singură ar fi ieșit în evidență ca un cal breaz. Gândul o făcu să se retragă în penumbră și apoi să țâșnească pe cărarea care șerpuia pe marginea râului. Când se știu în afara privirilor, se abătu de pe potecă și se ascunse într-un tufiș de rododendroni. De aici putea vedea bine terasa.

Minutele trecură unul după altul, iar Faith începu să se întrebe dacă nu cumva domnul Dobbin nu-i înțelesese cererea ciudată. Îl chemase pe terasă sau în grădină? Terasa era bine luminată și era evident că Alastair nu era acolo. Se uită peste umăr. Poteca dinspre râu nu era atât de bine luminată.

Încotro să o ia? Se hotărî când auzi scârțâitul unor încălțări de piele pe potecă. Ridicându-și fustele, se strecură din ascunzișul tufelor și urmări sunetul.

– Alastair? șopti ea, apoi repetă puțin mai tare, Alastair?

Zgomotul cuiva care mergea înaintea ei se opri. Se opri și ea. Trecutul îi năvăli în minte: Chalbourne și cursa disperată în care abia scăpase de răufăcătorii care voiau jurnalul mamei sale.

Cât de nesăbuită fusese să vină aici singură! Inima îi bătea cu putere, respira slab și întretăiat. Fără să conștientizeze ce face, se retrase de pe potecă și se ascunse sub un salcâm galben.

Numai ochi și urechi, încremeni pe loc. Nu reușea să vadă mare lucru în față. Unele lampioane fuseseră stinse de vânt, și deși știa că trebuiau să fie bărci pe râu, ceața devenise groasă și nici o lumină prietenoasă nu sclipea către ea.

O ramură se frânse în stânga ei și își înăbuși un geamăt de spaimă. Cineva era acolo, cineva care încerca să-și ascundă mișcările.

Sau poate era un îngrijitor, trimis să reaprindă lampioanele stinse de vânt. Sau putea fi cineva din casă, care avea o întâlnire secretă cu vreo doamnă. Sau poate era un vagabond în căutare de hrană și adăpost. Sau poate erau asasinii care îi ațînuseră calea în Chalbourne.

Fără să scoată un sunet, deschise geanta şi scoase revolverul pe care i-l dăduse James. Ţinându-l lejer în faldurile rochiei, aşteptă. În cel mai rău caz, ar fi putut să tragă câteva focuri. Cineva din casă ar fi auzit cu siguranţă.

Deşi îl aşteptase pe domnul Dobbin, tresări auzindu-i vocea.

– Domnişoară McBride, spuse el, v-am căutat peste tot. Am crezut că ne întâlnim pe terasă.

Ea râse uşor şi strecură discret revolverul la loc în geantă.

– Erau prea mulţi bărbaţi care fumau trabucuri.

Printr-o înţelegere tacită, merseră pe cărarea care ducea spre râu. Faith îşi scotocea prin minte, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru a vorbi despre episodul din Edinburgh, fără a transforma totul într-o melodramă.

Se opri sub unul dintre lampioane şi trecu direct la subiect.

– Domnule Dobbin, spuse ea. Alastair, nu i-am spus niciodată lui James că am fost în Edinburgh, sau în Scoţia. Călătoria aceea s-a dovedit a fi... – râse forţat, căutându-şi vorbele – un dezastru complet.

– Înţeleg, spuse el, deşi expresia lui îi arăta că nu înţelesese nimic.

Ea ridică neputincioasă din umeri.

– M-am răzgândit în ultimul moment şi am luat următorul tren spre Londra.

Era adevărul, sau aproape adevărul, din moment ce realitatea nu mai conta acum, aşa că îl putu privi direct în ochi.

– Eram prea tânără să mă căsătoresc, o fată naivă de nouăsprezece ani, prea tânără să ştiu ce vreau cu adevărat.

Ochii lui se îngustară, formând mici riduri la colţuri.

– Să înţeleg că acum eşti mai în vârstă şi mai înţeleaptă?

– Ceva de genul ăsta.

Nu dorea să îşi prelungească explicaţiile şi asupra situaţiei prezente şi continuă repede.

– Am fugit, spuse ea, nu doar de James, dar şi de viaţa şi prietenii mei din Londra. Problema este că...

– Da?

Ea îşi menţinu vocea scăzută.

– Nu vreau ca el să ştie că am fost vreodată în Edinburgh, din motive pe care nu ţi le pot împărtăşi. Eşti singurul care mi-ar putea trăda micul secret. Pot să contez pe dumneata că-l vei păstra?

Zâmbetul său se stinse şi vocea îi deveni straniu de serioasă.

– N-am să-i spun nici o vorbă...

– Mulţumesc!

– ... dar nu îţi pot promite că nu va afla. I-am vorbit mătuşii mele despre întâmplare, pentru că nu văzusem nimic rău în asta, şi ştiu că i-a spus lui Lady Cowdray.

Ochii lui o măsurau, plini de curiozitate. Ea se simţi de parcă ar fi lovit-o cineva în plex, dar reuşi să zâmbească.

– Ai dreptate. Ce rău poate fi în asta? Te rog, uită că am menţionat vreodată acest lucru.

Spre imensa ei uşurare, fu scutită de jena de a răspunde altor întrebări pe care i le-ar fi putut pune, când stropi mari de ploaie începură să cadă.

– Suntem aproape de hangarul docului, spuse domnul Dobbin. Vom fi la adăpost de ploaie acolo.

Hangarul docului? Cât de departe merseseră? Faith privi înapoi către casă. Lampioanele de pe pământ se stingeau unul câte unul de la ploaie, dar încă putea zări luminile vilei. Păreau foarte departe şi stropii mari se transformau într-o ploaie torenţială.

O mână o apucă puternic de braţ şi domnul Dobbin spuse cu severitate.

– Docul e cea mai bună şansă să scăpăm de furtuna asta. Haide, Faith, vino.

Orbită de ploaie, se lăsă condusă. Nu mai aveau mult de mers. Domnul Dobbin deschise uşa şi Faith intră înăuntru, se împiedică de ceva de pe podea şi căzu. Era atât de întuneric în camera aceea mică, încât abia reuşea să-şi vadă propriile mâini lângă faţă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dobbin.

Faith se ridică în genunchi şi pipăi cu mâinile.

– Un om, un vagabond, cred. Dar chiar în momentul în care rosti cuvintele începu să se îndoiască. E atât de rece.

Alastair se ghemui lângă ea. Pipăi şi el cu mâinile până găsi încheietura omului. După câteva momente, spuse:

– Nu are puls. Mă tem că e mort.

James părăsi camera de lucru a lui Hughes cu sentimente împărţite. Faptul că fusese îmbrobodit să facă o donaţie substanţială pentru următoarea lor expediţie nu îl deranja câtuşi de puţin. Dar îl deranja ceea ce aflase despre bărbatul roşcat care o abordase pe Faith înainte de prelegere. Era nimeni altul decât domnul cu care fugise ea după ce părăsise postul de la Lady Beale. „Dobbin, măgarul", se gândi el furios.

De ce nu-i spusese că e Dobbin când o întrebase cine e bărbatul cu părul roşu? De ce ţinuse secretul?

Trecu dintr-o cameră în alta, cu ochii în patru după boneta ei cochetă cu pene albe. Când nu reuşi s-o găsească, se uită prin mulţime după roşcat. Nici Dobbin nu era pe nicăieri. Începuse să se enerveze de-a binelea când omul care-i fusese indicat drept fratele lui Jayne Coltrane se opri în faţa sa.

– Sunteţi James Burnett, nu-i aşa? întrebă Coltrane. Eu sunt Larry Coltrane. Încântat de cunoştinţă. Tocmai am auzit că aţi făcut o donaţie generoasă către fondul nostru.

Larry Coltrane era mult mai tânăr decât sora lui, cu vreo zece ani, după estimările lui James, probabil de vreo patruzeci şi cinci. Şi avea o singură calitate. N-avea părul roşu. Dar în alte privinţe, nu era genul de om care să-l atragă pe James. Era prea arătos, prea sofisticat şi prea încrezut. Iar în acest moment reprezenta un obstacol pe care James dorea cu nerăbdare să-l depăşească, în căutarea lui Faith.

Pe de altă parte, aceasta putea fi singura lui şansă să pună câteva întrebări delicate. Îşi întinse mâna să-l salute.

– Bună seara, domnule Coltrane. Am impresia că ai participat la ultima expediţie în care a fost şi domnişoara Maynard?

– Eu am fost fotograful oficial, răspunse Coltrane. Nu suntem bogaţi, ştii. Unii dintre noi trebuie să-şi câştige existenţa, iar eu fac asta cu aparatul meu de fotografiat.

– Deci nu eşti un egiptolog autentic?

– Mă tem că nu.

– Dar sora dumitale?

– Jayne? Coltrane păru surprins. Ea, Madeline şi Elsie Cowdray erau forţa care mişca acest grup. Aşa a început totul, cu aceste trei femei hotărâte, care nu voiau să fie tratate ca nişte obiecte decorative. Crede-mă, domnule Burnett, nu se temeau să-şi murdărească mâinile la săpături sau să se descurce când lucrurile se complicau.

– Şi totuşi, din câte am înţeles, Madeline şi sora dumitale au avut ceva divergenţe?

Coltrane încuviinţă din cap.

– Ambele scriau pentru publicaţii, presupun că a fost o rivalitate profesională.

– Erai acolo când a murit Madeline?

– Da, am fost cu toţii devastaţi, răspunse Coltrane.

Pentru prima dată, James avu sentimentul că masca lui Larry Coltrane dispăruse. Vorbise sincer. Moartea lui Madeline fusese o lovitură teribilă pentru el.

– Erai îndrăgostit de ea, spuse simplu James.

– Am fost, răspunse Coltrane.

Un moment de tăcere se aşternu între ei.

– Şi n-a fost uşor de iubit. Nu cred că Madeline ştia să iubească pe cineva. Nu m-a surprins deloc să aflu că îşi părăsise soţul şi fiica pentru o aventură în Egipt. Era tipic pentru ea. Sper că fiica ei îi va ierta surorii mele atitudinea rece. Îi seamănă mamei sale atât de mult, încât mă tem că Jayne a spus lucruri care nu se cuveneau.

Sorbi încet din pahar, înainte să continue.

– Tare ciudat, nu-i aşa, ca după atâţia ani, domnişoara McBride să descopere că e fiica lui Madeline? Lady Cowdray ne-a spus că domnişoara McBride credea că mama ei murise într-un accident cu barca.

James încuviinţă pe un ton neutru. Mai urmară alte întrebări pe aceeaşi temă şi îi devenea clar că de asta îl căutase Coltrane – nu pentru a-i da informaţii, ci pentru a le afla de la el. Dorea să ştie cât de mult cunoştea Faith despre viaţa secretă a mamei sale. James îi spuse că Faith ştia doar cât îi spusese Lady Cowdray. Nimeni nu menţionă nimic de jurnalul lui Madeline.

Când şirul întrebărilor se opri, Coltrane se îndepărtă cu un salut din cap zâmbind. James îl privi cum se îndepărtează, întrebându-se dacă avea ceva de ascuns, şi dacă da, ce anume.

Îşi petrecu următoarele minute căutând-o pe Faith. Se alarmă când nu o găsi nici pe ea, şi nici pe Dobbin. Se pregătea să iasă pe terasă, când amfitrionul intră, urmat de un grup de gentlemeni.

– Abia am apucat să-mi aprind trabucul, spuse Hughes, când a început să toarne cu găleata. Uită-te la mine. Sunt ud leoarcă.

– Aţi văzut-o pe domnişoara McBride?

Hughes se opri din mers.

– Domnişoara McBride? Nu. După cum spuneam, am stat afară abia câteva minute. Scuzaţi-mă, trebuie să mă schimb.

James împinse uşile glasvandului cât de tare se puteau deschide şi privi afară. Ochii săi se obişnuiră după ceva timp cu întunericul. Nu era dens. Umbrele se mişcau unele peste altele. „Unde eşti, Faith? Unde eşti?"

Nu reuşea să se concentreze. Erau prea mulţi oameni în jur care făceau zgomot. N-ar fi trebuit să piardă timpul vorbind cu Larry Coltrane.

„Detaşează-te. Concentrează-te. Strecoară-te."

Îi mersese o dată, când intrase în mintea unui ucigaş. De două ori, dacă punea la socoteală şi ce i se întâmplase mai devreme, cu Faith.

„Detaşează-te. Concentrează-te. Strecoară-te."

Mintea i se goli de gânduri; apoi o văzu. Venea spre el. Cu ochii minţii, o vedea apropiindu-se de glasvand, şi nu doar pe ea. Mai era un bărbat în spatele ei. Cu această imagine în minte, ţâşni ca din puşcă spre uşile terasei.

Nu avu mult de mers şi cei doi apărură din umbră. Panica sa se potoli, acum că o vedea pe Faith nevătămată, şi îi veni s-o prindă de umeri s-o zgâlţâie bine. Dar expresia chipului ei îl opri. Până şi un orb ar fi observat câtă uşurare simţea să-l revadă.

– James! spuse ea, apoi sughiţă şi i se adăposti în braţe.

Şopti la pieptul lui:

– Ne-am adăpostit în casa de pe doc. A fost groaznic.

Îi rămânea lui Dobbin să explice ce anume fusese atât de groaznic.

– Trupul... Dobbin se opri să tragă aer în piept. În hangarul de pe doc e trupul unui om. Domnişoara McBride s-a împiedicat de el. N-aveam lumină, aşa că nu ne-am putut da seama cine era. Tot ce pot să spun e că nu respiră.

James împrăştie ordine de parcă făcea instrucţie cu muncitorii de la vreuna din căile lui ferate.

– Dobbin, du-o pe domnişoara McBride înapoi în casă. Roagă pe cineva să stea cu ea până mă întorc. Apoi spune-i domnului Hughes ce mi-ai povestit. Încă nu chemăm poliţia, nu până nu vedem cu ce-avem de-a face.

Faith protestă slab, dar Dobbin păru să-şi dea seama că e inutil să se certe.

De îndată ce se întoarseră cu spatele, James îşi scoase revolverul din buzunarul interior al hainei, înhăţă un felinar din cele aşezate pe marginea potecii şi se îndreptă rapid către râu.

Trupul zăcea chiar dincolo de uşă, cu faţa în jos. Lui James îi părea că, oricine ar fi fost, era pe cale să plece când fusese lovit din spate. Părea să fi fost bătut de moarte cu un ciocan sau ceva de genul acesta, dar nu se vedea nici un ciocan alături.

James se aplecă pe vine şi întoarse corpul cu faţa în sus. Ochii acum goi care se holbau la el erau ai lui Robert Danvers.

Se dădu înapoi pe călcâie. Robert Danvers, se gândi el, obişnuia să fie prin zonă de câte ori apărea Faith. Era un vizitator regulat la St. Winnifred. Fusese acolo, în clasă, când el şi Faith se treziseră încuiaţi în debara. Fusese la Galeriile Burlington când Faith ieşise de la Madame Digby. Şi acum bietul individ apăruse aici.

– De-a ce te jucai? întrebă James cu jumătate de gură. Apoi se încruntă. Jocul cui îl jucai?

Capitolul 15

Era trecut bine de miezul nopţii când James şi Faith urcară în birja care-i duse spre casa din Berkeley Square. Trebuiseră să-şi aştepte rândul să fie interogaţi de poliţie, apoi să aştepte până când

toți ceilalți răspundeau la întrebări. Inițial, poliția fusese foarte suspicioasă aflând că Faith și Alastair nu numai că găsiseră victima, dar o și cunoșteau. Medicul poliției puse însă capăt tirului de întrebări pe această temă; examinând sângele de pe hainele celui ucis, și după temperatura corpului, fusese capabil să determine că domnul Danvers murise cu cel puțin o oră înainte ca Faith și domnul Dobbin să fi ajuns pe doc, poate chiar mai devreme. Era adevărat că Faith și Dobbin îl știau pe cel ucis, dar la fel îl cunoșteau și mulți alți membri ai Societății Egiptologilor. Danvers nu fusese membru, dar apărea ocazional la prelegeri publice sau alte evenimente. Deși cu această ocazie, nimeni nu ținea minte să-l fi văzut.

– Ce rezultă de aici, spuse James, este că oricine l-ar fi putut ucide pe Danvers înainte de prelegere. Se gândi o clipă. Sau cu mult înainte de asta, dacă mă gândesc la ce a spus medicul poliției. Și cine știe unde erau toți ceilalți în momentul critic?

Faith fu scuturată de un fior, apoi de altul. Încă purta hainele sale ude, dar James o înfășurase în haina lui pentru a-i opri tremuratul.

– Dar de ce ar fi vrut cineva să-l ucidă pe Robert? Era plăcut și manierat. Privi în sus către James. Nu pot să nu mă gândesc la părinții lui, mai ales la mama lui. Robert era tot ce avea pe lume.

– Ei bine, acum îl are pe soțul ei.

– Presupun, clătină ea din cap.

El nu intenționase să-i pună propriile întrebări până nu aveau să ajungă acasă și să se schimbe de hainele ude, dar cum ea îi oferise ocazia, o întrebă simplu:

– Nu-l simpatizezi pe tatăl lui Robert?

– Nu, într-adevăr. Nu înțeleg de ce este în consiliul nostru director. În mod cert nu agreează nici unul dintre principiile școlii. E prea autoritar. Nici nu vreau să-mi imaginez cum o fi acasă.

James ridică din umeri.

– Danvers cel bătrân e un stâlp de bază al comunității bancare. Faptul că se află în consiliul director ține de profesia lui. Unii sunt încântați de prestigiul funcției. Altora le plac oportunitățile de a se afla alături de alți oameni influenți.

– N-ar fi trebuit să-l critic. Chiar nu îl cunosc pe domnul Danvers. La fel aș putea să spun și despre Robert. Adică venea doar la ocazii speciale la St. Winnifred, așa că abia îl știam. Nu pot spune că îmi plăcea în mod special. Dar nici nu-mi displăcea în mod special... Glasul i se frânse și clătină din cap. Nimic din toate astea nu mai contează. Era un om tânăr. Moartea sa nu e doar tragică, ci de-a dreptul odioasă. Nu reușesc să mă obișnuiesc cu gândul. Ochii i se umplură de lacrimi. Mă simt atât de vinovată...

– Vinovată? De ce te-ai simți vinovată?

Ea suspină.

– Ar fi trebuit să încerc să-l cunosc mai bine și acum e prea târziu. Nu-mi imaginez de ce ar dori cineva să-l ucidă. Cum vom explica asta fetelor, la școală? Vor fi devastate toate. Robert era foarte popular în rândul lor. Icni, amintindu-și:

– Lily! Trebuie să-i scriu lui Lily imediat și să-i spun ce s-a întâmplat.

El îi prinse mâna și o strânse.

– Dar nu în această seară. Ești prea copleșită să-ți poți așterne gândurile pe hârtie. Așteaptă până mâine.

Ea clătină încet din cap.

– Da, am să-i scriu mâine lui Lily, dar cine le va spune fetelor? Majoritatea au plecat acasă de sărbători, dar mereu rămân câteva care nu au unde să se ducă. Cine le va spune?

– Poliția se ocupă de tot. N-ar fi prea încântați dacă te-ai amesteca. Amintește-ți, Faith, aceasta e ancheta unei crime.

Ea căzu apoi pe gânduri, iar James nu încercă să o distragă, deși i se păruse interesant felul în care ea îl descrisese pe Danvers. Era mai îngrijorat de frisoanele care păreau să fi pus stăpânire pe ea. Era încă sub stare de șoc, și efectul porției minuscule de coniac pe care o obligase să-l bea înainte să sosească poliția începea să se risipească.

Când ajunseră acasă, era un portar de serviciu, dar nicio lumină nu era aprinsă la etaj, după cum se așteptase James.

– Familia mea nu e aici? îl întrebă James pe servitor. N-au ajuns înapoi de la nunta mătușii mele?

– Nu, domnule. Nu e de mirare; se spune că e o ceață deasă până la Henley.

– Cine spune asta?

– Valetul, domnule. Doriți să vorbiți cu el? Să-l trezesc?

– Nu va fi necesar.

Din tăcerea de mormânt care domnea în casă, James ghici că toți servitorii se culcaseră și ei.

– Dar cheamă una din fete să o ajute pe domnișoara McBride să se schimbe de hainele acestea ude.

Portarul o măsura din ochi, plin de curiozitate, pe Faith.

– V-a prins ploaia, domnișoară?

Vocea lui James se înăspri de nerăbdare.

– Du-te odată după o servitoare s-o ajute pe domnișoara McBride. Și aprinde lămpile.

Portarul se răsuci pe călcâie și se grăbi în sus pe scări.

Faith șopti, pe un ton reținut.

– Încerca doar să fie politicos. A fost frumos din partea lui să-i pese. Și acum o să trezească și pe una dintre slujnice fără să fie nevoie. Mă descurc foarte bine și singură.

Dar nu era în stare să se descurce, după cum se văzu imediat ce el o ajută să urce scările, când se agăță convulsiv de brațul său. O privi cu atenție, observând paloarea chipului ei și felul în care strângea din buze. Și simți că retrăia momentul în care intrase în hangarul de pe doc și se împiedicase de trupul lui Danvers.

– N-am știut cine era, șopti ea, am crezut că era vreun vagabond care se adăpostise de ploaie. Era atât de rece. M-am gândit că dacă-i aduceam o pătură poate s-ar fi încălzit curând.

El spuse ceva liniștitor, fără să se gândească, apoi una dintre slujnice, purtând o haină drept halat peste cămașa de noapte, sosi să aibă grijă de Faith. El intră primul în cameră, aprinse lampa cu gaz de deasupra poliței căminului și aprinse focul. Îi spuse servitoarei:

– Ține focul aprins și asigură-te că domnișoara McBride se încălzește și se schimbă în haine uscate. Mă întorc peste puțin timp, să văd dacă se simte bine.

Când servitoarea încuviință din cap, James îi spuse lui Faith:

– Mă întorc repede; vorbim atunci.

Nu-i luă mai mult de zece minute să se schimbe de haine, apoi cinci minute să aducă sticla de coniac și două pahare, iar

apoi reveni la ușa lui Faith. Când intră, ea era zgribulită într-un scaun așezat aproape de foc, dar nu era nici urmă de servitoare.

– Am trimis-o pe Millie la culcare, spuse ea. Știai că trebuie să se scoale la cinci dimineața, să aprindă boilerul? Ar fi trebuit să doarmă de ore întregi, dar a stat trează așteptându-mă să mă întorc, însă ochii i se tot închideau, așa că... Se opri brusc. Vorbesc prea mult. E din pricina șocului?

El traversă camera spre ea și îi turnă coniac într-un pahar.

– Este, spuse el, și iată leacul.

Ea acceptă paharul și-l duse la buze. După ce luă o înghițitură, înecându-se, spuse cu glas tremurător:

– După ce ne-au despărțit la reședința Hughes, poliția m-a dus înapoi la hangarul de pe doc să mă uit la cadavru. Eu am fost cea care l-a recunoscut drept Robert Danvers. N-am să uit niciodată expresia feței lui sau sângele. Am sânge și pe rochie, dar nu s-a văzut imediat pentru că rochia mea are practic culoarea sângelui uscat.

Rămase siderat. Nimeni nu-i spusese că poliția o dusese înapoi pe doc. Doar îl identificase el deja pe Danvers. Nu mai fusese nevoie să facă și Faith același lucru. Era un truc, una dintre acele manevre odioase ale poliției prin care să facă un suspect să-și piardă cumpătul și astfel să mărturisească. Fu invadat de o furie cumplită. Nici nu era de mirare că ea era în stare de șoc.

Își turnă și el un coniac, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură, apoi puse deoparte paharul și sticla. Spuse pe cât putea de blând:

– Îmi pare rău. N-am știut că poliția te-a dus iarăși pe doc.

– Mai e ceva, ceva ce nu am spus poliției. Probabil e doar în imaginația mea, oricum.

Când ea tăcu, el întrebă cu delicatețe:

– Ce e, Faith?

Umerii ei se ridicară de parcă ar fi tras adânc aer în piept.

– Mi s-a părut că mai era cineva pe potecă înaintea mea. Am crezut că era Alastair până să se întoarcă și să se ascundă printre tufe. Problema e că nu sunt sigură. În orice caz, nu l-ar fi putut ucide pe Robert, pentru că doctorul a spus că Robert era mort de cel puțin o oră, dacă nu și mai mult.

Faptul că îl aşteptase pe Alastair Dobbin să i se alăture era, în lumina evenimentelor recente, o nimica toată. În schimb, faptul că o urmărise sau o aşteptase cineva era mult mai grav.

El nu avea de gând să insiste asupra subiectului. Faith trecuse prin destule pentru o singură noapte. Menţinându-şi calm tonul vocii, îi spuse:

– Probabil era un îngrijitor. Domnul şi doamna Hughes au o armată de servitori. Presupun că vreunul dintre ei a fost însărcinat să ţină lampioanele aprinse.

– Aşa am crezut şi eu. Faith sorbi încă o gură de brandy, se înecă, tuşi şi continuă. Felinarul de lângă doc nu era aprins. De fapt, multe dintre felinare se stinseseră. De asta era atât de întuneric.

– Nu te mai gândi la asta.

Ea continuă, de parcă nu l-ar fi auzit.

– Nu cred că am să uit vreodată clipa aceea. În vis sau trează, nu am să uit niciodată. Îl privi cu nişte ochi imenşi, gingaşi. Totul se leagă, nu? Viaţa mea a fost lipsită de evenimente până să pun anunţul acela în ziar. Am fost atacaţi, şi acum Robert a murit. Ah, dacă n-aş fi găsit fotografia aceea a mamei mele...

El se lăsă pe vine şi îi luă mâna lui Faith. Pielea ei era rece ca gheaţa şi dinţii-i clănţăneau. Ochii lui întunecaţi îi aţintiră pe ai ei.

– Nu e vina ta ce s-a întâmplat cu Robert. Şi poate nici nu are legătură cu anunţul pe care l-ai pus în ziar.

– Nu cred în coincidenţe – cel puţin nu în genul acesta de coincidenţe.

Nici el nu credea, dar nu era momentul potrivit să discute despre asta.

– Ai nevoie de un somn bun, îi spuse el cu blândeţe.

Ea privi către paharul de coniac din mâna ei şi îl puse jos.

– N-am să dorm. O străbătu un fior. Nu cred că vreau să dorm.

El o ajută să se ridice în picioare.

– Atunci nu dormi. Doar bagă-te în pat.

– Şi tu unde vei fi?

El arătă către foc.

– Aici, citind o carte, veghindu-te.

Ea nu-şi scoase halatul, ci doar se strecură sub plapuma de puf cu un oftat puternic şi îşi aşeză capul pe pernă. Ochii

ei rămaseră deschişi şi îl privi cum îşi alege o carte de pe măsuţa din faţa ferestrei.

– *Poveste despre două oraşe*, de Charles Dickens, spuse el şi se aşeză pe scaun, lângă foc.

Se prefăcea că citeşte, dar întreaga atenţie îi era îndreptată spre Faith. Trecu un timp îndelungat, dar în final îi simţi genele îngreunându-se şi ştiu exact momentul când alunecase în somn. Doar atunci se opri din disimulat. Ridicându-se, îşi întinse muşchii înţepeniţi şi dădu un ocol prin cameră. Uciderea lui Danvers nu era singurul lucru care îl preocupa. Îşi punea întrebări şi despre omul care fie o urmărise pe Faith în grădină, fie dăduse peste ea din întâmplare.

Dacă bărbatul care o speriase se afla înaintea ei pe cărare, atunci nu o urmărise. Iar dacă ar fi pândit-o, nu s-ar fi aflat pe cărare. Ceea ce însemna că Faith îl întâlnise întâmplător.

Atunci ce punea la cale? De ce pândea prin tufişuri?

Îi veniră în minte o suită de explicaţii nevinovate, dar nu-l mulţumea nici una.

Când Faith scoase un sunet, se îndreptă spre patul ei. Dormea, dar nu un somn liniştit. Membrele îi tresăreau din când în când şi îi putea auzi micile suspine.

Îşi aminti cum bunica McEcheran obişnuia să-l liniştească pe când era un băieţel speriat de monştrii care-l aşteptau în vise. Tot ce-i trebuia era greutatea unui trup cald alături de el, cineva de care să se ţină strâns când apăreau monştrii. Aproape că putea auzi vocea bunicii lui liniştindu-i temerile.

De asta avea Faith nevoie. Aşadar, se urcă în pat şi se întinse lângă ea.

Capitolul 16

– James?

– James?

– Sunt aici. Dormi. N-o să las nimic să-ţi facă vreun rău.

Erau cuvintele pe care obişnuia să i le spună bunica lui. Îşi amintea şi alte lucruri; cum îl bătea pe umăr şi-l ţinea de mână. Făcu mişcările pe măsură ce şi le amintea, dar când degetele sale se împreunară cu ale lui Faith, simţi o undă bruscă de energie, ca un curent electric care trecea printre ei, şi avu un moment uluitor de claritate înainte să fie prins într-un vârtej de lumină sclipitoare şi tras în visul lui Faith...

– Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti aici, spuse Faith, ţinându-l strâns de mână.

Se aflau în casa familiei Hughes la începutul serii, şi toţi oaspeţii căpătaseră un aspect sinistru. Arătau ca nişte vulturi, ca nişte vulturi bine îmbrăcaţi, mai precis. O împresuraseră pe Faith, încercând să ciugulească din ea, şi James putea vedea cum o cuprinde panica. Atunci îşi încordă puterile nou-descoperite şi luă înfăţişarea unui lup feroce. Vulturii se retraseră în dezordine, iar Faith răsuflă uşurată,

„Deci aşa mă scăpa bunica de vise rele" se gândi James. Unele bunici cântau cântece de leagăn. A lui ucidea dragoni. Fiecare cu ale lui.

Înainte să apuce să analizeze toate posibilităţile acestei noi întorsături de situaţie, scena se schimbă. Treceau dincolo de uşile terasei, iar el fusese înlocuit de o siluetă sinistră, nedesluşită. Faith se pregătea pentru momentul groaznic în care avea să intre în casa de pe doc şi să se împiedice de trupul lui Danvers. Inima îi bătea cu putere, iar mintea îi era întunecată de groază.

James ştia ce are de făcut. Trebuia să-i întoarcă gândurile de la ideea de a găsi cadavrul lui Danvers şi să o scoată la liman. Spre groaza lui imensă, descoperi că era jalnic de nepregătit. Încercă să o tragă de acolo, dar mâna ei deveni transparentă şi n-o mai putea apuca. O strigă pe nume, dar ea nu-l băgă în seamă. Mintea ei era fixată pe ochii goi ai lui Robert Danvers. Mâna ei era pe uşă, gata să împingă.

În timp ce ezita, întrebându-se ce să facă, inimaginabilul se întâmplă, iar el şi Faith fură traşi în vârtejul celui mai cumplit coşmar al său.

Porţile mari, din fier forjat ale conacului în ruine se întrezăreau din ceaţă, apoi casa, ca o fantomă a fostei sale înfăţişări. Putea

auzi scrâşnetul pietrişului sub cizme în timp ce trecea de porţi. Apa picura din copaci şi pământul, încălzit de soare, transforma ploaia într-o burniţă fină, dantelată.

Avusese de atâtea ori visul acesta, încât îl ştia pe dinafară. Intră în foaierul de marmură cu scara în consolă ridicându-se către etajele superioare. Ştia că Faith era aici, pe undeva, temându-se pentru viaţa ei. Cineva o aştepta în umbră, cineva cu ură în suflet şi crimă în minte.

Inima lui bătea frenetic. Sângele îi bubuia în urechi. Încercă să-şi elibereze mintea de groaza care-l îngheţa. Exista o cale să o găsească pe Faith şi să o protejeze. De aceea îi fusese dăruită premoniţia aceasta. Viitorul putea fi schimbat.

Un ţipăt teribil îi sfâşie mintea şi ştiu că era prea târziu.

Nu era prea târziu. Nu era prea târziu. Viitorul putea fi schimbat. Litania îi suna în cap în timp ce alerga.

– Faith! strigă el. Faith!

Un coridor lung dădea într-altul la fel de lung, apoi în altul. Asta nu era casă, era un labirint. Faith era pe undeva pe-aici. Trebuia să o găsească.

– Faith! urlă el. Faith!

Un sunet slab ajunse la el. Geamătul unei femei. Ceva se întindea către ea, încerca să o prindă...

Labirintul se dezintegră în faţa ochilor săi şi ceaţa năvăli ca o vijelie.

– Nu! urlă el. Nu!

Tremura. Cu inima bătându-i cu putere, cu gâtlejul încleştat de frică, îşi deschise ochii. Faith era îngenuncheată pe pat. Avea obrajii uzi de lacrimi şi încerca să-l trezească, cu mâinile pe umerii săi.

Imaginile groaznice din mintea ei păliră puţin când îl văzu că s-a trezit.

– Nu te puteam găsi, spuse ea. Credeam că te-am pierdut.

El gâfâia încă, de parcă ar fi alergat cu adevărat pe acele coridoare, căutând-o.

– Şi eu la fel, reuşi el să îngaime.

Îi cuprinse faţa în palme.

– Sunt bine. Nu o lua chiar aşa. A fost doar un vis.

Ea îi atinse obrazul cu mâna. Pielea lui era fierbinte la atingerea ei. Privirile li se întâlniră, susţinându-se reciproc, apoi ea se aplecă încet şi-şi atinse buzele de ale lui. Sărutul fusese uşor ca o şoaptă şi reconfortant, dar nu putea masca emoţiile puternice care aproape o copleşeau.

– A părut atât de real, scânci ea.

– Ştiu. Şi mie mi s-a părut la fel.

Umerii lui Faith se încovoiară pe măsură ce îşi reamintea fragmente din coşmar. Când se strădui să tragă aer în plămâni, James îi şopti în ureche cuvinte blânde, mângâietoare, iar mâna lui îi înconjură spatele şi-i mângâie apoi părul. Ea se strânse mai aproape de scutul cald al trupului său şi-i sărută gâtul.

Trăgându-se puţin în spate pentru a-l putea privi în faţă, îi spuse cu o voce răguşită:

– Se făcea că eram într-o casă în ruine. Era un labirint de coridoare. Încercam să te găsesc, dar îţi tot schimbai locul.

– Eram şi eu acolo. Am avut acelaşi vis.

El nu-i spuse că visul era o prevestire a ceea ce avea să se întâmple. Nu era nici pe departe pregătită să audă aşa ceva. Tot ce conta era că acum o ştia în siguranţă.

„Dar pentru cât timp?" întrebă un firicel de voce interioară.

„Până când schimb viitorul!" răspunse el dârz.

Posibilitatea unui eşec încă îl bântuia şi strânse în braţe trupul subţire al lui Faith, de parcă ar fi putut s-o ferească de orice rău absorbind-o în el însuşi. Deşi era un om care îşi asuma riscuri înfricoşătoare în lumea afacerilor şi putea câştiga sau pierde averi întregi fără să clipească, când venea vorba de fiinţa care conta cel mai mult pentru el, devenea de o laşitate monumentală.

– Faith, spuse el, şi o sărută cu o disperare incontrolabilă.

Faith îi simţi tremurul şi încercă instinctiv să-i domolească temerile, cum făcuse şi el mai devreme. Apropierea şi puterea lui îi ţineau groaza la distanţă, dar emoţiile încă o sfâşiau. Tot dorul pe care-l suferise în trecut era nimic prin comparaţie cu ce simţise când îl crezuse pierdut. Nu conta de câte ori îşi repeta că fusese doar un vis urât. Nu părea un vis, ci mai degrabă o amintire.

N-avea de gând să privească înapoi. Mama ei scrisese mai mult sau mai puţin acelaşi lucru în memoriile sale. Singurul lucru pe care putea oricine să conteze era momentul prezent.

Cuvinte curajoase, dar nu-şi putu opri dinţii din clănţănit atunci când amintirea coşmarului o înşfăcă încă o dată în gheare. Apoi se gândi la Robert Danvers. Avea vreodată să uite paloarea spălăcită a pielii sale când poliţistul îşi ridicase felinarul pentru ca ea să-i poată identifica trupul? Dacă ar fi văzut faţa lui James? Cum ar fi suportat oare?

Se cuibări mai aproape de căldura lui, când o trecu încă un fior. El oftă şi se dădu jos din pat. Ea se ridică şi se întinse după el, dar el făcu un pas în spate şi-şi trecu degetele prin păr.

– Nu ştii nimic despre bărbaţi, Faith? întrebă el cu asprime. Nu pot să stau aşa în pat cu tine. Îmi doresc cu disperare să fac dragoste cu tine.

Intensitatea cuvintelor lui îi făcu inima să bată lent, dureros.

– Mi-ai promis că stai cu mine.

El mormăi o înjurătură.

– Ştii ce se va întâmpla dacă rămân.

Ea îşi dădu seama, şocată, că era exact ce îşi dorea să se întâmple. Gândul i se învârti prin minte şi se scufundă în cele mai adânci abisuri ale psihicului ei.

El o privea de parcă viaţa lui depindea de vorbele pe care avea să le rostească. Un zâmbet se înfiripă lent pe buzele ei. Întinzându-i mâna, ea spuse:

– Ei bine, nu pot să spun că nu m-ai avertizat.

Se descotorosiră de haine de parcă ar fi fost în flăcări, apoi se rostogoliră împreună pe pat. Cuvintele pe care şi le spuseră erau aproape incoerente, dar nu aveau nevoie de cuvinte. Nu aveau nevoie de delicateţe sau de tandreţe sau de un rafinament experimentat. Aveau nevoie să simtă pulsul vieţii întetindu-se înlăuntrul lor. Aveau nevoie să alunge umbrele de lângă ei. Unirea lor fu rapidă, sălbatică şi profundă. La sfârşit, ea avu o senzaţie rapidă de sfâşiere, dar era prea adânc cufundată în minunea actului, pentru a-i mai păsa. Ţipă, ajunsă pe culmile plăcerii zguduitoare şi se prăbuşi lent peste el.

Când James îşi recăpătă suflul, se ridică într-un cot şi privi în jos către Faith.

– Doamne! spuse el. Unde mi-era capul? Te-am rănit? Îşi răspunse singur, iritat. Fireşte că te-am rănit. A fost prima oară pentru tine.

Faith încă încerca să-şi recapete suflul. Râzând, răspunse abia respirând:

– M-ai rănit? N-am avut timp să mă gândesc. Te-ai repezit la mine ca un taur furios.

– Şi tu la mine ca un tren scăpat de sub control.

Imaginea care i se formă în minte o încânta nespus. O făcea să simtă că o lăsase în urmă pe domnişoara McBride, profesoara amărâtă de pe peron, iar ea ţâşnise în plină viteză într-o călătorie aventuroasă.

– Chiar *am fost* ca un tren scăpat de sub control, nu-i aşa?

Nu-şi putu menţine imaginea în minte. O inerţie binecuvântată o copleşea, făcând imposibil orice gând raţional. Cu un oftat uşor, închise ochii şi se cuibări mai aproape de James.

El auzi îngâmfarea din glasul ei şi oftă uşurat. Nu se considerase niciodată cel mai bun amant din lume, dar nu se coborâse niciodată la nivelul de tânăr novice de când... ei bine, de pe când chiar fusese un tânăr novice. Nu îi dăduse prin minte să o ia uşor şi să o iniţieze cu toată priceperea de care era capabil. Un cumul de emoţii pusese stăpânire pe el, întunecându-i gândurile. Se simţise neajutorat, încercând să o ţină în siguranţă departe de un inamic pe care nu-l cunoştea, şi încercase, într-un mod primitiv şi obscur, să se convingă pe sine că nimic n-o putea atinge fără să treacă mai întâi prin el. Măcar dacă ar fi fost atât de uşor.

Simţi teama familiară punându-i un nod în gât. Era doar un muritor şi poate că nu era capabil să ţină piept forţelor pe care le simţise aliniindu-se împotriva lui. Unde era duşmanul? Cine era?

Gândea clar acum şi pe măsură ce fiecare idee i se înfiripa în minte, o examină în detaliu. Nu înţelegea unde anume se potrivea în enigmă Robert Danvers, dar toate instinctele îi spuneau că Danvers fusese un jucător-cheie. Se gândi la tâlharii care o atacaseră pe Faith imediat ce îi fusese dăruit jurnalul mamei

ei de către Lady Cowdray. Şi prezenţa lui Alastair Dobbin necesita nişte explicaţii. De ce se dusese Faith cu el, de una singură, într-o grădină întunecată, când fusese deja victima unui atac? Ce era atât de important încât să-şi asume un asemenea risc?

Mai erau şi alte probleme iminente de rezolvat, ca de exemplu: încotro aveau să se îndrepte el şi Faith? Acum era rândul lui să fie îngâmfat. Faith nu era o uşuratică. Nu era croită pentru o aventură, sau să fie amanta cuiva. Şi nu i s-ar fi dăruit dacă n-ar fi fost hotărâtă. Avuseseră divergenţe în trecut, dar comparativ cu pericolele pe care le înfruntau acum, acele probleme păreau acum nesemnificative.

Trebuiau să vorbească, să limpezească atmosfera şi să pună cap la cap piesele de puzzle. Era un clarvăzător, pentru numele lui Dumnezeu, şi fusese avertizat. Măcar asta ar fi trebuit să conteze.

Era cald în cameră, dar pielea ei era rece când o atinse. După ce trase aşternutul, încercă să o trezească scuturând-o blând.

– Faith? spuse el. Trebuie să vorbim.

Ea se trezi încet. Genele sale negre fluturară, apoi se ridicară, şi ea privi în sus către el. Ochii i se încălziră când îi zăriră chipul, apoi se întinse ca o pisică languroasă.

– Te ascult, spuse ea.

El era fascinat de schimbarea petrecută cu ea. Ochii ei erau beţi de dragoste şi pielea îi strălucea. Părul împletit la spate începuse să se desfacă, formând o aură fină în jurul chipului ei. Nu era numai frumuseţe, deşi în ochii lui era mai frumoasă decât ar fi avut dreptul vreo femeie să fie. Totul la ea depăşise orice găsise vreodată la altă femeie, şi nu pentru că era extraordinară, ci pentru că i se potrivea atât de bine.

Iar ea aruncase totul la gunoi.

Cuvintele pe care le rosti nu fură cele pe care intenţionase să le spună.

– Doamne, Faith! Toţi aceşti ani irosiţi dintre noi! Ştiu că nu scriu prea des scrisori, dar am crezut că ai înţeles. Buzele i se îngustară şi clătină din cap. Mi-am promis că nu voi răscoli trecutul, dar am crezut că te cunosc. Am crezut că mă cunoşti. Am crezut că avem încredere unul în celălalt. Şi acum, în seara asta, ţi-ai luat

tălpăşiţa cu... cu pierde-vară ăla pistruiat, cel cu care ai mai fugit o dată. Încercai să mă faci gelos pe Dobbin? E ceva între voi?

Ea se ridică până ajunse ochi în ochi cu el. Nu se aştepta la un asemenea ton al vocii, la o asemenea expresie pe chipul cuiva care, cu puţin timp în urmă, îi devenise iubit. Apoi îi înţelese cuvintele şi explodă indignată.

– Ipocritule! Se opri, expiră şi continuă pe un ton mai controlat. Te-ai căsătorit cu Fiona, nu-i aşa? Fata unui bogătaş? Dintotdeauna ai plănuit să te căsătoreşti cu ea, chiar şi când te vedeai cu mine! Aveai nevoie de banii tatălui ei să te scoată din necaz. Ei bine, eu am făcut ce era onorabil; am ieşit din decor ca să-ţi uşurez viaţa.

El încremeni, uluit.

– M-am căsătorit cu Fiona pentru că nu te-am putut avea şi nu îmi mai păsa cu cine mă însuram. Da, era fata unui bogătaş. Da, tatăl ei a investit în compania mea, dar asta a fost mult după ce ai fugit cu măgarul ăla al tău!

– Măgarul ăla al meu? E dezgustător!

Când ea sări din pat, el îşi aruncă mâinile în sus, într-un gest împăciuitor.

– Iartă-mă. Am fost deplasat. Te cunosc prea bine şi ştiu că nu e nimic între tine şi Dobbin, şi nici nu a fost vreodată. Şi ştii de unde ştiu, Faith? Pentru că te cunosc.

Ea se strecurase în halatul de noapte şi îl lega strâns.

– Asta ar trebui să fie vreo scuză? Pentru că dacă e, n-ai decât să ţi-o vâri în...

Se opri pentru a desface puţin cordonul, căci era prea strâns.

– Da? o îndemnă el.

– În nas! ripostă ea.

– Ai vorbit ca o doamnă adevărată.

Scrâşnind din dinţi, ea răspunse:

– Nu m-ai insultat doar pe mine, ci şi pe Alastair. Cu mâinile în şold, îl priponi cu privirea. Alastair e un gentleman până în măduva oaselor. N-am fugit cu el, cum ai spus tu. Am călătorit cu trenul împreună. Când am ajuns la destinaţie, el a continuat drumul către casa părinţilor săi.

– Casa părinţilor săi?

El se încruntă şi se ridică, sprijinindu-şi spatele de perne.

– Şi asta unde ar fi?

– În Scoţia!

Ştia că se va ajunge aici, încă de când Alastair îi spusese că şi alţii ştiau de călătoria ei cu trenul spre Scoţia. Acum se blestema că ţinuse acest lucru secret. Odată ce-şi scosese din minte escapada prostească, i se păruse mai uşor să nu o mai menţioneze deloc. Acum nu mai avea de ales. Dacă nu-i spunea lui James, putea auzi de la altcineva. Era mult mai bine să audă adevărul de la ea.

– Scoţia?

– Da, răspunse ea. Ei locuiesc în Aberdeen. Alastair urma să petreacă împreună cu ei câteva zile, înainte să ia vaporul către Orkney. Sunt unele aşezări antice acolo, pe care dorea să le exploreze.

Ochii săi erau aţintiţi spre ea şi părea mai degrabă confuz decât mânios.

– Unde v-aţi despărţit?

– În Edinburgh, răspunse ea cu glas aspru. M-am cazat la un hotel în apropierea gării şi ţi-am trimis un bilet prin care-ţi spuneam că – surpriză! – am sosit în oraş.

– N-am primit niciodată biletul acela.

– Ştiu. Vocea ei începuse să tremure, aşa că tuşi să-şi dreagă vocea. A fost interceptat de Lady Fiona Shand. O mai ţii minte pe Lady Fiona? Era fiica unui partener de afaceri cu care locuiai.

– Fosta mea soţie, murmură el, după cum ştii prea bine.

– Chiar aşa. Faith făcu o pauză să-şi recapete controlul asupra vocii sale. N-a pierdut deloc timpul şi a apărut la uşa mea să mă pună la punct cu privire la bărbatul cu care crezusem că sunt logodită.

Retrăise scena aceea de o mie de ori, iar acum îi revenea în minte, cu un efect cutremurător. Pentru a-şi masca lacrimile stingheritoare care-i înţepau ochii, se îndreptă spre una dintre ferestre şi privi afară. Nu putea vedea nimic, dar auzea ploaia curgând şiroaie de pe acoperiş şi se gândi, absentă, că asta va îndepărta ceaţa.

Faith nu își amintea cel mai bine silueta și trăsăturile minunate ale lui Lady Fiona, și nici eleganța veșmintelor sale, ci amuzamentul său fățiș. O confundase pe Faith cu propria cameristă, sau cel puțin așa pretinsese, și din momentul acela adoptase un aer superior. Încrederea lui Faith fusese făcută țăndări, până când aceasta plecase. Tot ce voia era să părăsească Edinburgh înainte să afle cineva cum se făcuse de râs.

– Fiona! Aș fi putut să ghicesc. De ce nu mi-ai spus?

– A spus că ar fi mai bine să nu afli niciodată. Și am și eu mândria mea. Am fost de acord cu ea.

Se întoarse să-l privească în față. El începuse să se îmbrace și își îndesa cămașa în pantaloni. O furie rece îi pietrificase trăsăturile. Glasul lui era înăsprit de forța mâniei sale.

– Și ai crezut-o pe cățeaua aia complotistă în loc să mă crezi pe mine? Întreabă-mă de Fiona și am să-ți spun cum era.

– Nu vreau să știu.

– Nu. Mai degrabă ai crede tot ce poate fi mai rău despre mine. Alții au avut încredere în mine, dar se pare că nu și femeia care poartă încrederea în nume.

– Ești numai bun să vorbești despre încredere!

Amărăciunea ei, zăgăzuită de atât de mult timp, se revărsă.

– Nici măcar o dată nu ai menționat-o în cele câteva rânduri pe care mi le-ai scris. Ai fost plecat trei luni și tot ce-am primit a fost itinerarul tău. Parcă citeam mersul trenurilor: mâine în Aberdeen, apoi staționăm în Perth. Am primit mai multe informații din paginile de cancan din ziarele londoneze. Acolo am citit prima dată despre tine și Lady Fiona.

– Deci, spuse el cu sălbăticie, te-ai gândit să mă surprinzi în Edinburgh și ce, Faith? Să mă prinzi în flagrant delict cu Fiona?

– Nu fi prost! Doream să te văd, să judec eu însămi dacă zvonurile erau sau nu adevărate.

– Și ai luat de bun cuvântul Fionei peste al meu?

– Te-ai însurat cu ea, spuse Faith cu vehemență.

– Și am ajuns să regret asta înainte să se usuce cerneala de pe actele de căsătorie!

Făcu un pas către ea, apoi altul.

– Mă dorea și presupun că am fost flatat. La urma urmei, mă părăsiseși fără un cuvânt. Te-am căutat luni întregi, dar a devenit clar ca lumina zilei că nu doreai să fii găsită.

– Așa am considerat eu că e cel mai bine.

Își încrucișă brațele peste sâni. Vocea ei era răgușită de emoția pe care încerca să și-o reprime.

– N-am vrut să afli niciodată despre călătoria mea în Scoția. De aceea am aranjat să mă întâlnesc cu Alastair pe terasă. Doream să-i vorbesc între patru ochi, să-l rog să nu pomenească niciodată de faptul că am călătorit la Edinburgh. Dar era prea târziu. Își drese vocea. Era orgoliul, presupun. Nu doream să mă compătimească nimeni.

Se retrase cu un pas când el acoperi distanța dintre ei. Niciodată nu zâmbea pe cât de des și-ar fi dorit ea, dar când o făcea, avea un zâmbet strengăresc care ar fi topit și cea mai împietrită inimă. Zâmbetul pe care el i-l oferi era o parodie a celui pe care-l iubea. Era dureros de privit.

– Ce-a fost între noi, spuse el, s-a petrecut în altă viață. Nu e timpul să lăsăm trecutul în urmă și să o luăm de la început?

– Să o luăm de la început?

Ochii ei trecură nesigur de la pat înapoi către chipul său.

– Suntem alți oameni acum.

– Faith, spuse el, clătinând din cap, dacă aș putea schimba trecutul, aș face-o. Dar nu pot. Cearta asta nu ne ajută cu nimic. Trebuie să colaborăm pentru a afla ce s-a întâmplat cu Danvers. Și mai e și jurnalul mamei tale. Dacă ne repezim mereu unul la gâtul celuilalt, nu vom dezlega nici misterul acesta. Nu putem să facem pace și să continuăm de aici?

Nu știa de ce se luptă cu el. Cu puțin timp în urmă se iubiseră. Dar James reînviase trecutul și toată disperarea pe care și-o amintea din acea perioadă o copleșise din nou, răzbunătoare.

Ce se întâmplase cu decizia ei de a trăi clipa? Își aminti din nou acel coșmar groaznic și emoția care o paralizase când îl crezuse pe James pierdut pentru totdeauna.

El nu vorbea; nu zâmbea. Îi cuprinse chipul în palme și o scrută cu privirea.

– S-a sfârșit, spuse el. Sunt bine, și tu ești la fel.

Apoi își apăsă buzele pe ale ei.

Capitolul 17

Cu un calm deliberat, îşi petrecu un braţ pe după talia ei, odihnindu-şi palma pe şale, iar cu cealaltă mână îi cuprinse sânul. Când îi mângâie sfârcul cu degetele, ea suspină uşor. Se desfătă cu sunetul, apoi repetă gestul.

Când ea se retrase uşor, respira greu. Dorise să-i simtă braţele în jurul ei, dar se aşteptase ca el s-o consoleze. Privirea lui arzătoare îi dădu însă de înţeles că James avea alte idei.

– O s-o luăm încet, spuse el. Am să-ţi arăt cum ar trebui să fie de fapt.

– Vrei să spui... Ea se încruntă. N-am făcut ce trebuia prima dată?

El tresări. Doamne, niciodată nu fusese bun la vorbe!

– Nu, *eu* nu am făcut-o cum trebuie. Presupun că mi-am pierdut capul. Singura mea scuză e că te-am aşteptat opt ani lungi. Tresări din nou. Prostia lui chiar nu avea limite? Asta fusese cauza disputei lor din urmă cu câteva momente. Încercă iar.

– Ce încerc să spun, Faith...

Ea îl opri, punându-i un deget pe buze.

– N-am nevoie de scuze. Nu vreau declaraţii de dragoste. Ce s-a întâmplat cu Robert în seara asta... Ei bine, suntem amândoi tulburaţi. Nu va dura mult. Înghiţi în sec. Mă rog la Dumnezeu să nu dureze. Gândurile o purtară din nou către coşmar, şi o trecură fiorii. E suficient pentru mine dacă pot uita, măcar în noaptea asta.

Coşmarul n-ar fi trebuit să o afecteze în aşa măsură, se gândi ea, confuză. Fusese doar un vis, nu? Atunci de ce se simţea încă nefericită, de parcă chiar l-ar fi pierdut cu-adevărat pe James?

Probabil că gândise cu voce tare, pentru că el o strânse în braţe şi începu să o legene. Murmură, cu buzele lipite de părul ei.

– Uită de vis, Faith. Uită de labirinturi şi coridoare. N-am să mă pierd. N-am să te las să te rătăceşti.

Vorbea din inimă. Era visul *lui*, nu al ei. Următoarea dată când aveau să ajungă la porţile care păzeau casa în paragină, o să le încuie şi o să arunce cheia.

Dar chiar în momentul în care îi veni ideea, ştiu că era condamnat să intre în casă şi să încerce să o salveze pe Faith. Aşa funcţiona premoniţia lui.

Nu voia să se gândească la premoniţii, sau la trecut, sau la ce le rezerva a doua zi. Nu-i plăcuse deloc să audă din gura ei că acum erau doi oameni diferiţi. El nu era diferit, nu în privinţa lucrurilor importante. Şi nu credea nici că Faith se schimbase în vreun fel semnificativ.

Asta nu era complet adevărat. Neîncrederea şi confuzia le marcaseră deja vieţile. Dar magnetismul care-i adusese împreună încă era acolo. Nu era dorinţă carnală. Aceea putea fi uşor satisfăcută. Tot ce ştia era că, atunci când Faith intra într-o cameră, întreaga lume părea mai luminoasă. Iar el îşi dorea pentru sine toată acea lumină, nu doar în prezent, ci în toate zilele care aveau să vină.

Încruntat, o studie pe Faith la fel cum studia fiecare aspect al trenurilor sale. Ea găsi această cercetare tulburătoare, dar rămase perfect nemişcată în timp ce el îi înfoia părul şi i-l pieptăna cu degetele, lăsându-i-l să cadă în valuri pe umeri. Nici unul din ei nu vorbea, deşi respirau uşor sacadat. Mulţumit de neorânduiala părului ei, îi mângâie curba pomeţilor, vârfurile urechilor, trecându-şi mâinile pe umerii ei, unde degetele lui se jucară cu gulerul rochiei ei.

– Oare ce-o fi la tine...? murmură el ca pentru sine.

Din clipa în care o întâlnise în sala de bal a lui Lady Beale, îl izbise cât de diferită putea fi de debutantele ahtiate după atenţia masculină. Toate erau ca Fiona. Nu doreau un anume bărbat, ci avantajele materiale pe care le-ar fi dobândit dacă ar fi putut duce la altar peţitorul potrivit. Faith îşi ştia locul de însoţitoare plătită şi nici măcar nu-l privise de două ori.

În mod vădit, fusese fascinat. Nu o copleşise cu atenţia lui, asta ar fi fost prea evident. Dar crease ocazii să o poată cunoaşte mai bine, şi cu cât vorbea mai mult cu ea, cu atât o admira şi o plăcea mai mult.

Faith avea un anumit tip de blândețe care i se păruse atrăgătoare, poate pentru că niciodată nu-i plăcuseră personajele artificiale pe care le întâlnise în societate. Era totuși prea credulă pentru binele ei. Accepta oamenii după prima impresie și niciodată nu le punea la îndoială sinceritatea sau motivele.

Îl ținuse la distanță pentru că, presupunea el, credea că nu exista vreun viitor între o însoțitoare plătită și un om de calitatea lui. Asta credea societatea, iar societatea era o ticăloasă. Nu putea spune că intențiile sale erau onorabile, pentru că în acel moment nu avea nici o intenție în privința unei relații cu Faith. O admira și o simpatiza, și îi plăcea compania ei.

Așa stătuseră lucrurile până când o prinsese sub vâsc. Aproape se făcuse cenușă din pricina intensității emoției pe care i-o provocase acel singur sărut. Și după aceea, nu și-o mai putuse scoate din minte.

– Prima dragoste, glumi ea când tăcerea deveni insuportabilă.

Intensitatea privirii lui îi tăia respirația. El uitase întrebarea, firește, așa că ea dezvoltă subiectul:

– Poeții au scris dintotdeauna despre asta. Ne amintim întotdeauna prima dragoste.

El îi oferi zâmbetul acela care-i topea inima.

– Știi că nu citesc poezii.

– Da, țin minte, spuse ea pe un ton impasibil. Pentru tine poezia e mersul trenurilor.

– Nu, pentru mine poezia ești tu, Faith. Nu te înțeleg întotdeauna, dar știu că...

Vocea i se frânse brusc. Ce lăsase nerostit era că lumea ar fi fost un loc mult, mult mai întunecat fără ea. Lumea lui ar fi fost mai întunecată. Mâinile lui îi cuprinseră umerii, într-o încleștare tremurătoare.

Ea văzu schimbarea petrecută în el și-și ținu respirația. O clipă mai devreme se jucau cu vorbele. Acum trăsăturile sale se așterneau în linii aspre, iar buzele i se strânseseră într-o linie dură. Tresări când o luă în brațe și o duse pe pat. Se retrase până se sprijini de tăblia patului și își îmbrățișă genunchii. Nu se temea de el, dar își dădea seama că nu era în apele lui.

– James, ce s-a întâmplat? întrebă ea timid.

El se aplecă spre pat.

– S-a întâmplat...

Se retrase să o privească. Se clătinase din nou pe marginea prăpastiei acelui coșmar nenorocit, dar nu dorea să i-l reamintească și ei, așa că spuse:

– S-a întâmplat că îmi doresc ca de data asta să fie bine pentru tine, dar te doresc atât de al naibii de mult, încât mă tem că autocontrolul meu s-ar putea să nu fie pe măsura bunelor intenții.

Cuvintele lui o țintuiră locului. Ce putea fi mai pasional decât felul în care atinseseră extazul împreună, cu atât de puțin timp în urmă? O fierbințeală i se născu în piept și alunecă mai jos. Căldura îi licărea pe piele.

El îi spusese doar o mică parte a adevărului. Era de la sine înțeles că o dorea, dar teama era sentimentul care îl poseda. Era atât de mică și de lipsită de apărare, și în nici un caz pe potriva monstrului care pândea în conacul din visul lui. Ar fi vrut s-o lege de el, astfel încât să nu mai fugă niciodată. Viața ei depindea de asta... ca și sănătatea lui mentală.

Când i se alătură în pat, avea din nou privirea aceea hotărâtă. Pentru o clipă, o frântură de clipă, ea simți un fior de teamă. Părea un străin. Apoi el îi șopti numele și teama ei fu uitată, în vreme ce toți mușchii i se încordară în anticiparea momentului în care avea s-o atingă. Momentul veni, iar ea gemu de plăcerea care crescuse brusc.

El îi desfăcu marginea halatului și o apăsă pe saltea cu greutatea lui. Gura i-o acoperi pe a ei într-un sărut lung, umed, apoi coborî mai jos, trecând cu o lentoare chinuitoare peste gâtul, umerii ei, înainte să stăruie asupra unui sân dureros de tare. Prelungi tortura, folosindu-și vârful limbii să-i mângâie un sfârc întărit, apoi pe celălalt. Când în sfârșit îl apucă și gustă cu hotărâre, ea se arcui în sus, să-i dea cale liberă spre trupul ei. Se agăță de el ca iedera, încolăcindu-și picioarele de-a lungul trupului său tare. Dar nu era suficient pentru ea. Voia să-l cunoască la fel de intim precum o cunoștea el. Voia să își simtă pielea pe pielea lui.

El zâmbi când îi simți mâinile încercând să-l dezbrace. Părea să aibă nevoie de ajutor, și el își scoase rapid pantalonii și cămașa, înainte să se așeze din nou pe pat. Avea de gând s-o aibă cu toată

priceperea pe care ar fi trebuit s-o folosească înainte. Dorea ca de data asta să fie perfect pentru ea.

Poate ar fi avut succes în țelul său nobil dacă Faith n-ar fi început să se zbată și să se arcuiască sub el. Îi putea simți sânii cu pielea mătăsoasă frecându-i-se de piept, îi simțea mâinile încleștându-se pe mușchii brațelor încordate. Și gemetele acelea pătimașe, pe care le scotea din fundul gâtului, îi făceau urechile să bubuie de năvala sângelui.

Ea simți cum James începe să-și piardă controlul, ceea ce o încântă într-un mod profund primitiv pe care îl înțelegea doar pe jumătate. Niciodată nu-și imaginase că ar putea avea o asemenea putere asupra lui. Gândul că l-ar putea opri dintr-un singur cuvânt îi dădea curaj. Poate avea să fie mânios, sau posomorât, sau slobod la gură, dar nu se îndoia că îi stătea în puteri să-l oprească.

Dar nu voia ca el să se oprească. Descoperise ceva despre sine care o umplea de uimire și de încântare. Era o femeie profund pasională. Ce era diferit la bărbatul acesta? se întrebă ea. Mulți bărbați îi furaseră sărutări. Era una dintre neplăcerile serviciului de însoțitoare. Dar nimeni nu avusese puterea să o atingă precum săruturile lui James. Acum era la fel de pornită să-l aibă, precum era și el s-o posede.

Fără rușine, cu lăcomie, îi ghidă membrul către intrarea în trupul ei.

– Acum, spuse ea, cu vocea răgușită.

Era tot ce-și dorise James să audă. Ridicându-i genunchii, intră în ea.

Se crezuse pregătită pentru șocul cu care o posedă, dar nu se putu abține să nu tragă șuierător aer în piept. Nu-și dădea seama că avea unghiile înfipte în umerii lui.

– Te-am rănit, spuse el, cu vocea ezitantă, și dădu să iasă.

Brațele ei îl strânseră convulsiv.

– Să nu îndrăznești să mă lași așa, James Burnett.

Când își ridică șoldurile să-l primească mai adânc, el gemu înăbușit.

– Ușor, ușor, spuse el.

Doar că ea nu voia ușor. Începu să se miște. Fiecare mușchi din corpul lui se încordase. Încercă să își mențină stăpânirea de sine,

dar ea i-o răpise deja. Se mișcară împreună ritmic, rapid, până rămaseră tremurând și istoviți, unul în brațele celuilalt.

Trecu mult timp până ca vreunul din ei să facă vreo mișcare. James își întoarse capul să se uite la ceas. Era miezul nopții și era perfect sigur că familia lui nu avea să călătorească pe întuneric. Probabil că trăseseră la un hotel confortabil și urmau să pornească spre casă la prima oră a dimineții. Asta i-ar fi dat timp din belșug să discute cu Faith. Cumva, trebuia să-și găsească vorbele și s-o avertizeze fără să o sperie și mai tare.

Era foarte tentat să-i sărute gura bosumflată, dar prudența fu mai mare. Un sărut ar fi dus la altul, și așa n-ar mai fi apucat să vorbească în veci. Sări din pat și, începând să se îmbrace, o studie cum dormea. Avea o mână sub obraz. Părul ei era împrăștiat pe pernă, ca o perdea de dantelă fină. În timp ce o privea, ea oftă și se întoarse pe spate. Dintre cutele plăpumii de puf, un sân cu sfârcul roz i se arătă pe furiș. Numai Dumnezeu știa pe unde-i era cămașa de noapte.

Simțea o încordare stranie. Părea atât de bine, de firesc să fie cu ea aici, astfel. Și-ar fi dorit să se trezească în fiecare dimineață cu ea. Dorea să-i audă vocea îndelung în noapte. Ar fi trebuit să aibă deja o droaie de copii, măcar unul sau doi.

Vechea ranchiună începea iar să fiarbă în el, dar o înăbuși repede. Nu știuse de Fiona, dar Faith avea dreptate; nici el nu era nevinovat. Ea îi scrisese scrisori lungi, pline de vești, pe care îi plăcuse mult să le citească. Singura scuză pentru neglijența lui era că fusese vârât până în gât în negocieri importante, prea complicate pentru a putea fi explicate într-o scrisoare.

Nu puteau schimba trecutul, dar puteau să o ia de la capăt. De fapt, nici nu prea aveau de ales. Chiar în acest moment, putea fi însărcinată cu copilul lui.

Medită asupra ideii de a-i arăta acest adevăr și se decise să nu facă asta încă. Faith avea destule pe cap acum. Mai bine să-și dea seama singură. Trebuia să vadă că singura soluție pentru ei doi era căsătoria.

Părea să doarmă liniștită, așa că își mută scaunul lângă focul care devenise un morman de jar. După ce se instală confortabil, își

încrucişă degetele şi se concentră pe cel mai îngrijorător aspect al problemei: moartea lui Robert Danvers.

După ce studie subiectul din toate unghiurile, singurul lucru de care era sigur rămase acela că Danvers fusese recrutat să facă treburile murdare ale altcuiva. Şi apoi, fie eşuase în ce avea de făcut, fie devenise dispensabil.

Îşi aminti brusc ceva. Simţise, când citise răspunsurile la anunţul lui Faith, că ratase ceva important. Oare Danvers sosise înaintea lui? Avea sens. Apoi probabil îi spusese şefului său ora şi locul în care Faith avea să se întâlnească cu Lady Cowdray, iar şeful îşi asmuţise golanii asupra lor.

Totul era doar o speculaţie. Avea nevoie fie de dovezi concrete, fie de o fărâmă din clarviziunea bunicii sale.

Se ridică, întinzându-şi muşchii amorţiţi. Îi atrase atenţia mişcarea din pat. Faith se ridicase în şezut şi-şi trăsese plapuma până la bărbie.

– N-ai avut vreun alt coşmar, nu? întrebă el, traversând camera către ea.

– Nu, doar pe cel obişnuit.

Ea bătu cu palma patul, invitându-l să se aşeze.

– Care-i cel obişnuit?

Se aşeză lângă ea, luându-i mâna. Ea ridică din umeri.

– Stau în faţa clasei mele în prima zi de şcoală şi toţi mă privesc, aşteaptă ceva de la mine. Dar problema e că nu îmi găsesc notiţele, deci nu ştiu ce să le spun. Directoarea e şi ea acolo şi mă simt groaznic. Se opri şi râse cu jumătate de gură. Nu este un coşmar de calibrul celui pe care l-am avut mai devreme. Dar cred că ştii asta.

Când o trecu un fior, el o luă în braţe.

– Ce s-a întâmplat, James? întrebă ea. De ce eram în casa aceea în paragină? Tu de ce erai acolo? N-a fost doar visul meu, nu? A fost şi al tău. Am fost acolo împreună.

– De ce crezi aşa ceva?

– Nu încerca să ieşi zâmbind din discuţia asta! Am ştiut că a fost şi visul tău, pentru că... nu ştiu... ai spus ceva despre asta? Da, acum îmi aduc aminte. Ai spus că te pierduseşi într-un labirint. Ei bine, asta am visat şi eu. Visez că alerg printr-un hăţiş

de coridoare şi încerc să te găsesc. Îl strânse de mână şi îi căută privirea. Spune-mi ce se întâmplă.

El oftă şi ridică din umeri. Clătină din cap. Ştia un singur lucru: Că n-avea de gând s-o îngrozească vorbindu-i despre premoniţii şi schimbatul viitorului, aşa că-i oferi o variantă uşor distorsionată a adevărului.

– Cineva vrea să-mi facă rău, spuse el, şi visez despre asta. Cred că ţi-am spus o dată că bunica mea a fost vrăjitoare, iar eu i-am moştenit o parte din puteri... Ai crezut că glumesc. Ei bine, aşa funcţionează darul ei. Visez viitorul, şi aşa sunt pregătit să mă apăr când ajung faţă în faţă cu persoana care-mi vrea răul.

– Nu vrea să-ţi facă rău doar ţie, James.

Ea se înclină înainte, de parcă dorea să dea mai multă greutate vorbelor sale.

– E şi pe urmele mele. Eram acolo în vis, îţi aduci aminte?

– Dar era visul meu, nu al tău.

– Un vis pe care l-am împărţit. Câţi oameni ştii să-şi împartă visele?

El fu surprins că ea acceptase fără să pună întrebări vorbele sale despre puterile lui de clarvăzător. Se aşteptase ca ea să respingă această parte de argumentaţie şi să o înlocuiască poate cu ceva mult mai prozaic. Cel puţin aşa ar fi făcut el în locul ei.

– Nu ţi se pare tras de păr? Mă refer la faptul că sunt clarvăzător?

Ea îi răspunse pe un ton serios.

– Fireşte că sună tras de păr, dar am sânge irlandez. Ştiu că există lucruri pe lumea asta care sfidează orice explicaţie. De altfel, în vis am ştiut că ai puteri speciale, dar nu ţi le foloseai. Este adevărat? Poţi vedea viitorul? Sau era doar parte din vis?

– Până la un punct, e adevărat. Nu ştiu cine e personajul negativ sau cum se va termina visul.

Reveniră în repetate rânduri asupra visului, povestindu-şi diverse părţi pe măsură ce şi le aminteau. La un moment dat, ea sugeră că ar putea să încerce să adoarmă şi astfel să reintre în vis.

– Nu vezi, James, ne-ar da o şansă să ne uităm în jur, să ne facem o impresie şi poate să vedem faţa omului care ne vrea răul.

El făcu un gest violent din mână.

– Nici să nu-ţi treacă prin minte! N-ai auzit de oameni care au murit în somn, deşi erau sănătoşi tun? Se poate întâmpla.

În tăcerea lungă care se aşternuse, ea îşi cântări cuvintele, apoi spuse încet:

– Va deveni vreodată real visul acesta? Există o casă ca aceea pe care am visat-o? Ne vom pierde vreodată într-un labirint de coridoare?

El răspunse pe un ton liniştitor:

– Eu sper că nu. Dar ţine minte, dacă te afli vreodată într-o clădire în ruine, fie că eşti trează sau dormi, cheamă-mă, şopteşte-mi numele sau doar gândeşte-te la el şi am să fug spre tine. Vorbesc serios, Faith. Privirea ei îl făcu să adauge grăbit: A fost un vis, doar un coşmar groaznic, menit să mă avertizeze asupra pericolului. Acum lasă asta şi gândeşte-te la altceva.

– Nu vreau să dorm.

– Nici nu-i de mirare. N-ai vrea să citeşti o carte?

Ea clătină din cap.

– Nu cred că aş putea citi Dickens, şi asta e tot ce este de citit aici.

– Mai e şi jurnalul mamei tale.

– Da, presupun.

Nu părea prea entuziasmată.

– Te întorci la tine în cameră?

– Nu. Am să stau chiar aici şi am să citesc *Poveste despre două oraşe*.

Şi avea să se asigure că nu adoarme strângându-i mâna. Nu intenţiona să o târască iar în iadul acela.

– Dar familia ta? Ce-o să creadă dacă ne găsesc împreună?

– Nu cred că ajung acasă până în zori, dar chiar dacă se întâmplă, sunt sigur că vor înţelege de ce nu am vrut să te las singură, nu după tot ce s-a întâmplat la reşedinţa soţilor Hughes în noaptea asta. Am să aprind luminile şi o să las uşa larg deschisă. Iar acum spune-mi unde ţii jurnalul mamei tale.

Surâsul ei tremurător deveni un zâmbet larg.

– Mulţumesc. E încuiat în şifonier.

El ajunse la şifonier înainte ca ea să îşi termine fraza.

– ... dar e ascuns în faldurile halatului lui Margaret. Ţin cheia în sertarul de sus al mesei de scris.

Faith privi uluită cum el deschise şifonierul fără cheie.

– Încuietoarea a fost spartă, spuse el. Începu să-i scuture toate hainele. Nu e nici un jurnal aici.

Ea îşi culese de pe podea halatul şi se înfăşură în el, mergând repede spre şifonier. Apoi îşi scutură şi ea fiecare haină.

– L-a luat cineva, spuse cu glas stins. Cine ar fi putut să facă una ca asta?

– Cine altul decât Robert Danvers?

– Robert a furat jurnalul? Dar de ce?

– Pentru că fie i-a cerut-o cineva, fie i-a dat bani să facă asta. Din păcate, a plătit cu viaţa.

Ea trase adânc aer în piept şi medită.

– Dar nu l-ar fi văzut cineva dacă ar fi intrat în casă? Servitorii? Sau vreunul dintre noi?

– Nu şi dacă şi-a ales cu grijă momentul.

Fără să se gândească, se lăsă în scaunul cu spătar înalt de lângă masa de scris.

– Galeriile Burlington! exclamă ea cu patos. Ce prostuţă trebuie să mă crezi!

– Ce-i cu Galeriile Burlington?

– Când m-a condus la trăsură, practic i-am spus când avea să fie casa goală. Încercam să găsim un moment în care ar fi putut să o aducă în vizită pe mama lui. Fireşte, n-a venit. M-am gândit că a rămas acasă din cauza ceţii.

– Când te-ai uitat ultima oară pe jurnalul mamei tale?

– Ieri. Mi-am luat câteva notiţe, nu că m-ar fi ajutat cu ceva. Tot n-am reuşit să descifrez nenorocitul ăla de cod.

El se rezemă într-un şold de birou şi îşi miji ochii, privind-o.

– Danvers ştia că va fi goală casa în seara aceasta. Trebuie să fi furat jurnalul când am plecat către reşedinţa familiei Hughes. Făcu o pauză, în timp ce întreaga imagine i se forma în minte. Probabil a inventat vreun pretext să intre în casă, ceva ce n-ar fi trezit suspiciunile servitorilor. Apoi a cercetat fiecare dormitor până l-a găsit pe al tău. Şi imediat ce a pus mâna pe jurnal, n-a pierdut timpul şi l-a înmânat omului care l-a ucis. Şi acel om trebuie

să fi fost la prelegerea din seara asta. Da, înțeleg acum. Au aranjat să se întâlnească în hangarul de pe doc ca să facă schimbul.

Ea își înăbuși un fior.

– Ce dovezi incriminatoare ar putea conține jurnalul acela, încât să fie cauza unor asemenea nenorociri?

– Asta trebuie să aflăm.

Umerii ei se cocoșară.

– Ușor de spus, dar cum?

El îi ridică bărbia cu un deget.

– Poți începe prin a-mi relata ce ți-a spus mai exact domnul Danvers când l-ai întâlnit la Galeriile Burlington. Te rog, nu omite nimic.

Capitolul 18

Familia ajunse acasă a doua zi înainte de prânz și, după cum era de așteptat, mătușa lui James era cu ei. Faith era bucuroasă că își putea ocupa mintea cu altceva. Gândurile ei pendulau între uciderea lui Robert Danvers și ce se întâmplase apoi, când ea și James ajunseseră acasă. Crimă, vise, coșmaruri și o minunată noapte de plăcere – erau prea multe evenimente să le poată cuprinde cu mintea. Apoi mătușa Mariah dăduse buzna în casă, umplând-o cu energia ei caracteristică.

După un prânz târziu în salonul luminos decorat cu flori, Harriet plecă la joacă, iar ceilalți rămaseră în jurul mesei, să bea ceai și cafea. Până în acel moment, conversația se învârtise în jurul nunții care abia avusese loc, dar când prinse un moment liber în discuție, James explică familiei sale, cât mai succint posibil, cum Robert Danvers, fiul bancherului, fusese ucis cu brutalitate cu o noapte în urmă, în fața unei case de pe South Bank, și cum Faith îi descoperise trupul.

O tăcere absolută se lăsă în încăpere după cuvintele lui seci. Chiar dacă poate nu-l cunoscuseră pe Danvers Jr., tatăl său era o figură bine-cunoscută în lumea finanțiștilor. Pe cât de brusc

se lăsase tăcerea, pe atât de rapid se sparse când toată lumea se lansă în discuții. Bucată cu bucată, povestea fu reconstituită. James prezentă în mare parte situația, iar Faith adăugă detalii pe măsură ce și le amintea.

Se specula din plin asupra persoanei care ar fi putut comite o asemenea crimă atroce. Poate fusese un vagabond, poate un îndrăgostit gelos, un soț încornorat. Cu toții se gândeau la variante nenumărate de suspecți, dar erau toți necunoscuți, străini fără chipuri. Nimeni de la masă nu putea concepe că ar fi putut fi vorba despre cineva cunoscut.

– Tu n-ai spus nimic, Roderick, zise James. Îl știai pe Danvers, nu-i așa?

– Dacă-l cunoșteam?

– Mi-ai spus odată că nu prea-ți place de el.

Roderick se lăsă pe spate în scaun, legănându-l pe două picioare.

– Îl știam puțin, dar el n-a dat niciodată vreun semn că m-ar fi cunoscut. Era mult mai mare decât mine, ceea ce ar putea reprezenta un motiv. Dar ai dreptate, nu-mi plăcea de el. Avea prea mulți bani pe mână și făcea prea mare caz de asta.

Ridică din umeri.

– Dacă aș fi polițist, aș căuta pe cineva care știa că Danvers purta mereu la el un teanc de bancnote.

Lui James îi veni o idee, dar înainte să apuce să și-o exprime, Margaret interveni.

– Cum adică avea prea mulți bani pe mână? Te-ai întors la vechile năravuri, Roderick? Joci iar cărți sau pariezi la cursele de cai?

Roderick observă încruntarea fratelui său și buzele i se întinseră într-un zâmbet plictisit de viață.

– Ce altceva ar putea face un tânăr în această metropolă înfloritoare? Mă duc și eu unde se duc prietenii mei.

Margaret îi aruncă o privire rugătoare soțului ei, dar singurul ajutor pe care îl primi de la el fu un ridicat din umeri indiferent.

Faith își netezi șervetul în timp ce încerca să-și controleze indignarea. După părerea ei, domnul Burnett era un părinte îngrozitor și un soț chiar mai rău. Nu se gândea că ar trebui să-l

muştruluiască în public pe Roderick, pentru că era de părere că băiatul nu era nici măcar pe jumătate atât de rău pe cât dorea să pară. Tânărul avea doar nevoie de puţină atenţie paternă, de un mentor masculin pe care să-l respecte şi pe care să-l poată lua drept model. Poate nu ştia multe despre băieţi, dar le înţelegea pe fetele tinere. La St. Winnifred avuseseră partea lor de confruntări cu diverse eleve rebele, dar nu-şi pierduseră niciodată încrederea în ele.

Mătuşii Mariah îi reveni sarcina de a pune capăt situaţiei care părea să se transforme într-o scenă neplăcută.

– Bineînţeles că Roderick merge unde se duc şi prietenii săi, şi pe bună dreptate. Niciodată n-am întâlnit un bărbat care să nu fi făcut câteva prostioare când era tânăr. Se va maturiza şi le va lăsa în urmă.

Privi cu subînţeles către James. Acesta încuviinţă, înclinând uşor capul.

– Într-adevăr, spuse el. Necazurile adevărate vor veni atunci când pe Roderick vor începe să-l intereseze fetele.

– Cine spune că nu mă interesează deja? întrebă tărăgănat Roderick.

Privirea uluită a lui Margaret îi făcu pe toţi să chicotească, iar în acest moment, mătuşa Mariah conduse diplomatic discuţia departe de tineri şi de nebuniile vârstei, întorcându-se la ceea ce discutaseră mai devreme.

– Bietul domn Danvers. Ce l-o fi făcut să îşi dea întâlnire cu cineva pe doc? Trebuie să fi fost cineva din casă.

– Ceea ce ar reduce suspecţii la vreo sută de persoane, spuse sec James.

– Prostii! răspunse mătuşa sa. Doar nu-i cunoştea pe toţi cei din casă, nu? Nu, a fost cineva pe care-l cunoştea şi în care avea încredere.

– Poate, interveni domnul Burnett, cunoştinţa aceasta voia să împrumute bani de la el, şi când Danvers l-a refuzat, s-au certat şi l-a omorât.

James se întinse către cafetieră şi îşi mai turnă o ceaşcă. Se apropiau de teoria lui, dar nu suficient de mult. Familia lui nu ştia nimic despre Madeline Maynard şi jurnalul ei, sau despre

faptul că el îl suspecta pe Danvers că l-ar fi furat. De fapt, nu era doar o bănuială; era sigur de asta şi acum ştia şi cum făcuse asta.

Întrebase valetul şi aflase că, imediat ce el şi Faith plecaseră la întâlnirea Societăţii Egiptologilor, un tânăr detectiv venise la uşă, pretinzând că poliţia verifica zona în căutarea unui hoţ, care aparent intrase pe aleea din spate şi se furişase în grădina unui vecin. Valetului şi servitorilor li se spusese să rămână la parter, pentru siguranţa lor, până când detectivul îşi termină treaba. Se supuseseră, lăsând impostorul să umble liber după bunul plac prin casă.

Şi chiar era un impostor. Imediat ce aflase povestea valetului, James verificase totul la secţia de poliţie locală în aceeaşi dimineaţă. Nu fusese nimeni desemnat să verifice casele din Berkeley Square.

„Era isteţ Danvers, dar nu suficient de isteţ, altfel nu s-ar fi înşelat asupra caracterului partenerului său."

Cineva îi adresă o întrebare, fapt care-l readuse la realitate.

– Îmi cer scuze, spuse el privind către mătuşa sa, n-am auzit.

– Am spus că presupun că tu şi Faith veţi merge împreună la înmormântare...

– La înmormântare? repetă, uitându-se la Faith.

– Da, spuse ea, răspunzând întrebării din ochii lui. Sunt sigură că prietena mea, Lily, va dori să fie acolo. Am să îi scriu astăzi să-i povestesc ce s-a întâmplat.

– Voi veni şi eu, spuse mătuşa Mariah.

Privi către feţele lor uimite şi le explică.

– Îmi ţin economiile la banca domnului Danvers Sr., deci ne salutăm. Şi l-am întâlnit pe tânărul Danvers în ziua premierii. Ridică uşor din umeri. Ei bine, sunt curioasă. V-aţi gândit că ucigaşul s-ar putea să fie acolo? Noi, doamnele mai în vârstă, trebuie să căutăm suspansul pe unde putem.

– Crezi că e o idee înţeleaptă? întrebă fratele ei, care se uita cu un ochi spre ceas. Ucigaşilor nu le place să li se sufle în ceafă.

– Voi fi întruchiparea bunelor maniere. De altfel, James şi Roderick vor fi şi ei acolo să aibă grijă de mine şi de Faith.

– Cum? Roderick se lăsase iar pe spate în scaun, dar fusese atât de surprins de cele spuse de mătuşa sa, încât scaunul căzu în faţă,

aproape răsturnându-l. Dar eu abia dacă îl cunoşteam pe omul ăsta. Tată, de ce nu poţi să mergi tu?

Domnul Burnett clătină energic din cap.

– Nu e genul meu de eveniment. Nu, sunt sigur că nu e necesară prezenţa mea acolo. Şi de parcă dorea să evite orice alt contraargument, se ridică. Ia te uită cât e ceasul! Am aranjat să mă întâlnesc cu maiorul Howie şi câţiva prieteni la clubul meu. Împlineşte şaizeci de ani, înţelegeţi, şi i-am pregătit o petrecere pe cinste. Nu mă aştepta, dragă, ajung foarte târziu, îi mai spuse el soţiei sale.

– Ce păcat, spuse mătuşa Mariah, pe un ton vesel. Dar mâine-seară ai planuri?

Pentru un scurt moment, domnul Burnett păru descumpănit. Apoi pocni din degete.

– Aproape uitasem. Avem o partidă de cărţi. Îmi pare rău, nu pot lipsi.

– Nu-i nimic, răspunse sora lui cu acelaşi glas voios. Dar o să ratezi un cadou pe care l-am pregătit pentru voi toţi. Se uită la fiecare dintre cei prezenţi în parte. Înainte să plec la Henley, am rezervat o lojă la Savoy Theatre. Da, Gilbert şi Sullivan vor pune în scenă *Mikado*. Se spune că e nemaipomenită piesa. Chicoti. O să-ţi placă la nebunie, James. Tot locul e iluminat electric.

Îi lăsă un moment să pătrundă sensul celor spuse, apoi se scuză şi se ridică de la masă.

– Nu, nu pleca. Vreau să vorbesc cu tine, Roderick, spuse James.

În timp ce restul familiei ieşea din salon, James se întinse spre tabachera de argint de pe masă. Când o deschise, constată că este goală.

– Poţi să-mi dai o ţigară de la tine? îi ceru el fratelui său.

Roderick îl măsură curios din priviri.

– Nu fumez. Ţigările îmi provoacă astm.

James uitase asta. Simţindu-se pe jumătate vinovat, pe jumătate stingherit, spuse:

– N-am fost chiar cei mai buni fraţi, nu-i aşa? E vina mea, ştiu, dar îmi fac griji pentru tine.

Drept replică, Roderick ridică sceptic dintr-o sprânceană. James continuă:

– Ce-ar fi trebuit să spun e că îţi vreau binele.

– Asta ar fi ceva nou. Am nouăsprezece ani şi întotdeauna m-ai privit ca pe o pacoste pisăloagă. Nu. Exagerez. Dădeai impresia că nu ştii de existenţa mea. O, nu îţi bate capul încercând să găseşti scuze pentru indiferenţa ta. Înţeleg. Aveai căile ferate de construit, iar eu sunt doar fratele tău vitreg.

– Nouăsprezece ani ai? Credeam că ai optsprezece.

Roderick îşi dădu ochii peste cap, iar remuşcările lui James îşi pierdură din intensitate.

– Uite ce e, spuse el, dacă ai adunat datorii la jocuri de cărţi sau ai pierdut la cursele de cai, aş vrea să ştiu.

Roderick îşi încrucişă braţele pe piept şi rânji.

– Să nu-mi spui că mi le achiţi? Vai, Jamie, sunt mişcat.

James accepta în sinea lui că puţin îi păsase – în cel mai bun caz – de fratele lui, dar asta era pentru că băiatul avea un tată. Tatăl *lor* era persoana de încredere şi tutorele lui Roddy. Nu avea nici un fel de autoritate reală aici. Chiar atunci când îi trecu acest gând prin minte, simţi un val de iritare. El controla finanţele familiei, mai mult sau mai puţin, ceea ce îi dădea un cuvânt de spus în mersul lucrurilor. Tatăl lui era inutil, mai rău decât inutil. Dacă n-ar fi intervenit el, Colin Burnett ar fi cheltuit fiecare bănuţ rămas pe un castel care sugea bani mai rău ca un burete apa.

James ştia ce-ar fi spus Faith: că fratele său avea nevoie de un bărbat să-i fie mentor, în care să aibă încredere şi pe care să-l ia drept model în viaţă, dar James nu se simţea în largul lui să îşi asume acest rol şi, de altfel, era al naibii de sigur că Roderick nu i-ar permite. Erau practic străini. Nu îl neglijase pe băiat în mod deliberat. Se văzuseră arareori şi pur şi simplu se înstrăinaseră.

Îl privi pe Roderick şi zări ceva din el însuşi pe când era de vârsta lui. Amândoi fuseseră trimişi la internat de la vârsta de opt ani, avuseseră parte de vizite neregulate din partea părinţilor, şi doar servitorii şi ocazional bunica McEcheran şi mătuşa Mariah le purtaseră de grijă de sărbători. Nici nu era de mirare că deveniseră duşmănoşi şi dificili. Diferenţa dintre ei doi era că James încetase să se mai răzvrătească atunci când dezvoltase o pasiune

pentru trenuri. Se întrebă dacă pe Roderick îl interesa ceva în afară de cele evidente. Era de acord până la un punct cu mătuşa lui. Unui băiat ar trebui să-i fie îngăduite câteva nebunii. Doar că se temea că fratele lui putea să intre până peste cap în probleme.

Încercă din nou.

– Uite ce e, Roddy...

– Ba nu, uite tu ce e, frăţioare! Roderick se ridică brusc şi îşi scuturã mâneca hainei de parcă ar fi îndepărtat o mână care-l ţinea locului. Nu vreau mila ta şi nu vreau să-mi spui tu ce să fac. Sincer, te-a apucat cam târziu jocul de-a fratele mai mare. Aşa că, dacă vreau să pariez, să umblu după fuste sau să mă îmbăt cui – dă-te din calea mea.

James se smuci din scaun. Fierbea. Nu. Clocotea, şi sămânţa de adevăr din spusele fratelui său nu făcea decât să-i exacerbeze temperamentul. Dar fir-ar să fie cu toate, era principalul susţinător al familiei şi, chiar dacă nu cerea dragoste în schimb, cerea puţin respect.

Îi spuse printre dinţi:

– Te sfătuiesc să ai grijă cum vorbeşti, altfel am să te învăţ o lecţie de-ai s-o ţii minte multă vreme.

Roderick lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Ar trebui să te avertizez, dragă frate, că, înainte să fiu exmatriculat, am fost campionul promoţiei mele la lupte.

James zâmbi batjocoritor.

– E altceva să te iei la trântă cu băieţei. Nu eşti tu îndeajuns de bărbat să te pui cu mine.

Amuzamentul se şterse de pe faţa lui Roderick, dar nu fu înlocuit de prudenţă, în nici un caz. Bărbia i se împinse înainte, nările îi fremătau şi ochii îi străluceau de focul unei hotărâri sumbre. Niciodată nu fusese mai evidentă asemănarea dintre James şi fratele său mai mic.

Cu o mişcare rapidă, Roderick se dezbrăcă de haină şi o aruncă deoparte. James făcu la fel. Cu un gest provocator, Roderick îl chemă pe James către el îndoind degetul arătător.

– *Thigibh an so, bodach!* – vino aici, moşule – spuse el.

– Doamne, păzeşte-ne! Puştiul ştie un pic de gaelică.

James se ghemui într-o postură de luptă.

– *Eisol, bhalaich.* Epuizase puţinul de galică pe care-l ştia, dar continuă oricum. *Nach ist thu.*

Roderick se încruntă.

– Asta ce înseamnă?

– Vino-ncoace, băieţelule.

Abia apucă James să rostească vorbele, că Roderick se şi repezi la el şi amândoi se rostogoliră pe podeaua acoperită de covoare, într-o încâlceală de mâini şi picioare. Porţelanurile delicate de pe masă zăngăniră îngrijorător de tare, dar nici unul din ei nu le dădu atenţie. Icneau, se opinteau, în timp ce încercau amândoi să îl prindă pe celălalt într-o încleştare care să-l scoată din luptă.

Se desprinseră, săriră în picioare şi se repeziră iarăşi unul la celălalt. De data aceasta nu numai că dărâmară vesela delicată, dar se izbiră şi într-un scaun care trosni şi se frânse ca un băţ de chibrit uscat. James avea avantajul greutăţii, dar Roderick se dovedea a fi alunecos ca un ţipar. James nu reuşea să-l prindă în strânsoare, aşa că îl apucă de un smoc de păr şi îi smuci capul pe spate, expunându-i gâtul. Habar nu avea ce ar fi putut face apoi. Într-o luptă reală, i-ar fi tăiat gâtul adversarului, dar nu dorea să-şi rănească fratele, ci doar să-i dea o lecţie.

Roderick, pe de altă parte, nu avea asemenea scrupule. Cu o forţă teribilă, lovi în spate cu cotul, chiar în partea moale a burţii lui James. James icni, se înecă, dar nu-i dădu drumul. Printr-o ceaţă roşie de furie şi durere, îi izbi faţa lui Roderick într-o pernă care căzuse pe podea. Avea de gând să-l sufoce pe nenorocit.

Uşa dinspre salonul cu flori se deschise brusc, şi mătuşa Mariah – urmată îndeaproape de Faith şi de Margaret – se năpusti în cameră. Margaret avusese inspiraţia să aducă o mătură. Nu-i aşteptă pe cei doi adversari să-şi recapete suflul. Ca o harpie înfuriată, se repezi la ei, lovindu-i pe amândoi peste cap cu mătura şi strigând blesteme care mai târziu, când şi le aminti, o făcură să roşească. Între timp, Faith îl apucase pe James de cămaşă şi îl trăgea cu toată puterea. Mătuşa Mariah îl ţinea pe Roderick de guler.

Dar lucrul care-i ruşină pe cei doi fraţi şi-i făcu să abandoneze lupta nu fu forţa sălbatică a femeilor, ci lacrimile unui copil.

Harriet intră temătoare în cameră, văzu haosul şi izbucni imediat în plâns.

Bărbaţii se ridicară stingheriţi în picioare.

– Ne jucam, spuse Roderick. Era doar un joc.

Harriet alergă în braţele lui şi se uită mânioasă la James.

– Spune-i, James, îl îndemnă Roderick.

El se conformă.

– Era un joc de-a trânta. Roderick îmi arăta nişte scheme. Doar nu credeai că e de-adevăratelea, nu?

Mătuşa Mariah se uită la cioburile mult iubitelor ei porţelanuri şi la scaunul ei Hepplewhite făcut fărâme şi pufni ca un cal pursânge englez.

– Un joc? întrebă Harriet bănuitoare.

Roderick îi zâmbi.

– Ce copilă prostuţă! Nu ştii că eu şi James suntem cei mai buni prieteni? Se uită la James şi îi întinse mâna. Suntem cei mai buni prieteni. Vezi, Harriet?

James strânse mâna oferită şi o scutură.

– Cei mai buni, încuviinţă el.

Harriet se relaxă. Lacrimile i se uscară pe obraz şi întrebă pe un ton rugător:

– Pot să merg şi eu cu voi la teatru, mamă? Te rog, spune da. Îi ador pe Gilbert şi Sullivan. Te rog? *Te rog*?

Ieşiră din încăpere de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic nelalocul lui, deşi zâmbetele doamnelor erau cam forţate. Nimeni nu voia să distrugă iluziile unui copil.

Să meargă la teatru atât de curând după ce un tânăr fusese ucis nu i se părea corect lui Faith. Pe de altă parte, avea nevoie de ceva care să o distragă de la tendinţa de a retrăi mereu momentul din casa de pe doc, când se împiedicase de trupul lui Danvers. Apoi mai era şi James la care se gândea, la el şi la cum îşi găsiseră împreună eliberarea, ca o furtună cu fulgere şi trăsnete. Avea atâtea în minte, încât era sigură că nu se va bucura de reprezentaţie.

Dar greşise. Teatrul Savoy de pe Strand era mai mult decât îşi putuse vreodată Faith imagina. Clădirea avea doar patru ani, aspectul unui palat şi o scenă care ar fi putut rivaliza cu amfiteatrele Romei Antice. Luminile străluceau de la fiecare etaj, dar

ceea ce depăşea totul de departe era reprezentaţia în sine. Trupa Gilbert şi Sullivan ştia în mod cert cum să mulţumească publicul. Faith se trezi că bate ritmul muzicii din picior. Râse, aplaudă şi chiar fredonă refrenele exuberante. Când luminile se aprinseră în sfârşit şi veni momentul să plece, se simţea ameţită, de parcă ar fi băut o sticlă de şampanie.

Foaierul era plin de nobili care se grăbeau acum să ajungă primii la trăsurile lor, cu James şi Roderick în frunte. Mulţimea se îmbrâncea şi-şi dădea coate. Cineva o călcă pe Faith pe coada rochiei, una dintre rochiile noi pe care şi le comandase de la Madame Digby. Simţi ţesătura sfâşiindu-se, şi deşi trebui să facă un efort să pară neafectată, reuşi să zâmbească în timp ce se întorcea să vadă cine era persoana care comisese crima.

Era domnul Hughes de la Societatea Egiptologilor. Departe de a schiţa vreo scuză, privi drept prin ea de parcă n-ar fi recunoscut-o şi nu şi-ar fi dat seama ce pagubă îi produsese. Faith deschise gura, dar înainte să-i poată rosti numele, mătuşa Mariah o prinse de braţ şi o trase deoparte.

– Nu acum, Faith, îi şopti ea cu asprime. Nu poţi recunoaşte în public un gentleman când e cu iubitica după el.

Faith rămase cu gura căscată.

– Iubitica? Adică amanta?

– Exact.

Mătuşa Mariah clătină din cap.

– Pentru soţia lui îmi pare rău de fapt. Toată povestea asta va ajunge la urechile ei. N-aş fi uimită să aflu că unii dintre amicii ei sunt aici în seara asta, şi că nu vor pierde timpul să-i spună ce face soţul ei necredincios. De parcă ar trebui să i se spună bietei Sophie!

Faith răspunse:

– De ce nu-l părăseşte sau de ce nu-l dă afară din casă? Adică suntem în 1880. Un bărbat nu mai devine stăpân pe averea unei femei cum se întâmpla odinioară. Şi doamna Hughes avea o zestre frumuşică, nu?

– Înţelepciunea tinerilor e atât de reconfortantă, observă mătuşa Mariah cu un zâmbet slab. Presupun că îl iubeşte. Da, ştiu că e ceva demn de milă, dar unele femei sunt sclavele iubirii. Sophie

Hughes e una dintre ele. Dar e mai mult decât atât. Ar avea şi un preţ scump de plătit. Femeile separate sau divorţate sunt considerate încă paria de societate. Sophie şi-ar pierde toţi prietenii şi n-ar mai fi invitată niciunde.

Margaret şi Harriet ajunseră lângă ele, aşa că firul conversaţiei se întrerupse. Chipul lui Harriet strălucea de încântare, datorită reprezentaţiei, şi se bâlbâia de atâta entuziasm.

– N-a fost cea mai grozavă operetă pe care aţi auzit-o vreodată? Ce amuzantă a fost! Când o să mă fac mare, vreau să merg pe scenă şi...

Faith o asculta cu o ureche. În acelaşi timp, urmărea cu privirea cuplul care se îndrepta spre ieşire, pe domnul Hughes şi iubiţica lui. Deşi Hughes era un bărbat arătos, arăta suficient de în vârstă cât să-i fie tată doamnei respective. Şi chiar arăta ca o doamnă – nu una reţinută şi bine crescută, ci una plină de viaţă şi îmbrăcată după ultima modă, cu un zâmbet uşuratic pe buze.

Faith se simţea jignită în numele soţiei înşelate. Doamna Hughes fusese bunătatea întruchipată când Faith îşi aşteptase rândul să fie interogată de poliţie, după ce găsise cadavrul lui Danvers. Îi oferise un rând de haine curate. Stătuse jos cu ea şi o ţinuse de mână. Prezenţa ei mângâietoare o ajutase mult pe Faith să nu îşi piardă cumpătul. Merita mai mult de la viaţă decât acest soţ necredincios.

Faith îşi aminti încă ceva: imaginea deprimantă a unei femei trecute de prima tinereţe, dar îmbrăcată ca o domnişoară debutantă. Oaie în blană de miel. Oare Sophie Hughes încerca să pară mai tânără pentru a putea concura cu doamna cu care se încurcase soţul său? Îşi iubea soţul? Era foarte posibil ca mătuşa Mariah să fi avut dreptate în această privinţă, dar se înşela în ceea ce-i privea pe prietenii doamnei Hughes. Nu erau conformişti sociali. Memoriile mamei sale stăteau mărturie pentru acest lucru. N-aveau să întoarcă spatele unei prietene doar pentru că aceasta ar fi divorţat de soţul său. Nu le-ar fi păsat deloc de acest aspect.

Până să ajungă acasă, ameţeala plăcută se risipise din mintea lui Faith. Cu toate acestea, îşi jucă rolul, discutând despre reprezentaţie în timp ce urcau scările spre dormitoare. Harriet era

în elementul ei. Ambii săi fraţi râdeau şi glumeau unul cu celălalt şi amândoi insistară să-şi conducă surioara în cameră.

Faith se întrebă cât avea să dureze această nou-instaurată pace dintre James şi Roderick.

Capitolul 19

– Vai, Millie, e perfect!

Faith era în dormitor, examinând rochia pe care o purtase la prelegere, când Margaret şi mătuşa Mariah intrară în cameră. Ea privi în sus şi le întinse rochia, arătându-le juponul.

– Millie are mâini minunate, spuse ea. Uite, nu e nici un semn pe ea.

Nu avea curaj să pronunţe cuvântul „sânge".

– Cum ai făcut, Millie?

Slujnica se înroşi, radiind de mândrie.

– Am încercat cu de toate, domnişoară, dar cred că i-am dat de cap cu rachiu de vin.

Mătuşa Mariah interveni:

– Da, Millie e minunată şi de asta o plătesc o avere, ca să nu mi-o momească alţii şi s-o ia de lângă mine.

Millie chicoti şi se lăsă alungată din cameră. Două perechi de ochi se aţintiră asupra lui Faith.

– Ce-i? întrebă ea.

– Ţi-am aflat secretul, declară cu asprime mătuşa Mariah.

Margaret înaintă şi o îmbrăţişă pe Faith.

– Ne-am întâlnit cu doamna Hughes pe Bond Street şi ne-a spus că tu şi James sunteţi logodiţi, toată lumea ştie. Fireşte, nu am putut nega, dar a fost oarecum o surpriză. Am crezut că e secret şi că aşteptai veşti de la unchiul tău din Irlanda până să anunţi logodna.

Faith se lăsă încet pe pat. Îşi amintea de domnul Hughes stând la tribună şi cum îl numise pe James în public drept bărbatul logodit cu fiica lui Madeline Maynard. Se uită la Margaret şi văzu

doar plăcere în ochii ei. Privirea mătușii Mariah era mai pătrunzătoare. Poate că vederea îi slăbise cu vremea, dar inteligența ei ascuțită nu se tocise nici măcar un pic.

Faith se întrebă în sinea ei cum reușise să intre în această încurcătură. Și cum putea abate cursul unei acțiuni care acum părea de neabătut?

Dar nu era cursul unei acțiuni. Era rezultatul unei inacțiuni. Ar fi trebuit să-i spună familiei lui James de la bun început că ei doi nu erau logodiți.

Dar chiar asta făcuse. Și atunci, unde greșise?

– Lucrurile stau cam așa, zise ea. Eu și James am încurcat atât de rău lucrurile cu ani în urmă, când ne-am logodit, încât de data asta vrem să fim foarte siguri înainte să ne luăm angajamente unul față de celălalt. Tot ce ne trebuie e puțin timp, să ne putem cunoaște din nou.

Margaret, de-a pururi împăciuitoare, spuse:

– Sună foarte chibzuit, nu-i așa, Mariah?

Privirea de gheață a mătușii Mariah se topi treptat și începutul unui zâmbet îi arcui buzele.

– Foarte chibzuit, căzu ea de acord, dar nu aștepta prea mult până te hotărăști. N-ar fi cinstit nici față de James, nici față de noi. Vezi tu, Faith, începem să te privim ca pe un membru al familiei. Ar fi o lovitură teribilă pentru noi să ne părăsești.

Când doamnele plecară, Faith rămase cu privirea în gol, gândindu-se, gândindu-se, gândindu-se.

Trase de timp și așteptă până la ora de culcare, înainte să meargă să-l caute pe James. Era în bibliotecă, răsfoind fotografii cu trenuri.

O privi zâmbind.

– Chiar acum mă gândeam că am putea adăuga un culoar de trecere în trenurile noastre, încât să poți trece dintr-un capăt în altul chiar și când sunt în mers. Se opri când îi văzu expresia feței. Ce este, Faith, ce s-a întâmplat?

Ea se așeză pe scaunul de lângă el.

– Margaret și mătușa Mariah s-au întâlnit cu domnul Hughes, pe Bond Street, începu ea, și continuă să-i povestească despre

cum faptul că erau logodiți și urmau să se căsătorească devenea un lucru bine știut de toată lumea.

– Anunțul domnului Hughes de la tribună a provocat tot tăvălugul ăsta. Îmi pare rău, James. N-am știut cum să-i răspund mătușii Mariah, așa că am lăsat-o să creadă că tot ce ne trebuie e încă puțin timp înainte să ne hotărâm... mă rog, dacă de data asta putem face lucrurile să meargă.

Îl privi așteptând o reacție. Deși n-ar fi recunoscut nici față de sine, spera ca el să-i dea un răspuns profund.

El privi fotografiile din mână și le puse deoparte.

– Nici o problemă, spuse. Cred că te-ai descurcat foarte bine.

Asta era tot ce-avea de spus? Singurul lucru profund era sentimentul ei de dezamăgire, care o făcu să se înfurie pe ea însăși. La ce se așteptase, la vreo declarație de dragoste eternă? Era obsedat de trenuri. Chiar și acum, înconjurat de cărți, preferase să se uite la fotografii cu trenuri. Nici o femeie nu putea concura cu asta.

O privea temător de parcă se aștepta la... ce? Lacrimi? O criză de nervi? Se forță să păstreze un glas plăcut, deși tot ce dorea era să găsească un ungher întunecat unde să poată plânge singură.

– Nu m-am descurcat. Am amânat inevitabilul.

El se încruntă.

– Ce înseamnă asta?

– Trebuie să înțelegi, spuse ea, că nu pot sta aici. Îți înșelăm familia și e greșit să facem asta. Sunt sigură că mătușa Mariah și Margaret vor începe în curând să facă planuri pentru nunta noastră. Nu le putem da speranțe doar pentru a le nărui apoi. Cu cât plec mai devreme, cu atât mai bine.

– Vrei să pleci? Ai uitat de răufăcătorii aceia care te-au atacat?

– Sunt în siguranță acum, nu? Amândoi suntem. Oricine l-a ucis pe Robert fie a intrat în posesia jurnalului, fie l-a distrus deja, deci nu trebuie să privim tot timpul peste umăr.

Ochii lui se îngustară, privind-o.

– Și ce-i cu asta?

Ea oftă prelung, nerăbdătoare.

–De obicei nu ai nevoie de atâtea explicații. Răufăcătorul trebuie să știe că nu mai sunt o amenințare pentru el, așa că pot să-mi văd de viața mea.

El râse neîncrezător.

–Și ce-o să faci? O să te întorci la St. Winnifred?

Furia o cuprinse, întețindu-i respirația.

–Nu e nimic în neregulă cu St. Winnifred, dar încă n-am decis ce-am să fac. Am niște bani puși deoparte. Mă pot descurca până apare altceva.

–Înțeleg ce se întâmplă, spuse el. Vrei să fii ca femeile acelea pe care le-ai pus pe un piedestal: mama ta și toate prietenele ei care au aceeași mentalitate.

Se ridicară împreună.

–Ipocrit ce ești! îi aruncă ea. Nu este nici o problemă pentru un bărbat să fie ambițios, dar când o femeie încearcă să-și facă un rost în viață se alege doar cu batjocură. Ar trebui să le admiri, James. Aveți atâtea lucruri în comun.

El rămase privind-o furios vreme îndelungată. În final, oftă din adâncul inimii.

–Nu poți pleca încă.

Îi înăbuși protestele.

–Pericolul nu a trecut încă și nu va trece până nu trăim coșmarul în care te-am tras după mine. Ți-am spus: sunt clarvăzător. Văd în viitor și știu că noi doi vom fi în casa aceea părăginită, cu un ucigaș cu sânge rece pe urmele noastre.

–Cum? întrebă ea, uluită.

–Visul acela pe care l-am avut împreună? Este viitorul nostru, Faith. Îl vom trăi, deci nu putem avea căi diferite.

Ea se lăsă să cadă în scaun și îl privi cu ochi mari, întrebători.

–Ai spus că a fost doar un vis.

–Știu. N-am vrut să te îngrozesc. M-am gândit că ai destule pe cap cu moartea lui Danvers și toate celelalte.

Ea nu putea înțelege încă noile informații. Tot ce putea face era să clatine din cap. El continuă:

–De asta te-am urmărit. Știam că ești în pericol. Cum ea părea uimită, dezvoltă ideea: Am știut că ești în pericol dinainte

să te întâlnesc în librăria lui Pritchard. Mi s-a dat o misiune de îndeplinit. Am fost trimis să-ți salvez viața.

–Viața mea? Mi-ai spus că era doar un vis care să te avertizeze în legătură cu pericolele.

–Nu. Acolo se va sfârși, dar până atunci, am să mă asigur al naibii de bine că nimeni nu-ți face vreun rău.

Ea își împreună degetele, stând cu capul plecat în timp ce mintea ei se confrunta cu toate implicațiile lucrurilor pe care tocmai le aflase. Când se simți stăpână pe sine, privi în sus cu un zâmbet rece.

–Mă gândeam eu că era mai mult decât mă lăsai să știu. Ce îmi spuseseși? Că singurul motiv pentru care m-ai căutat a fost să putem fi împăcați cu trecutul.

–Am fost sincer și când am spus asta. Dar nu-ți puteam spune tot adevărul în acel moment. Ce era să fi zis, că am avut o premoniție și aș face tot ce-mi stă în putere ca să te știu teafără? Ai fi râs cu lacrimi și mi-ai fi arătat ușa.

Ea chicoti ușor și-și strânse fustele.

–Îți înțeleg dilema. Presupun că ar trebui să mă simt flatată. M-ai urmărit cu aceeași tenacitate cu care îți urmărești toate scopurile. Dar James, chiar trebuia să te culci cu mine?

Expresia lui contrariată se schimbă rapid într-una de iritare.

–Am crezut că am vrut amândoi asta.

Tonul ei rezonabil căpătă iute o nuanță de mânie.

–Am vrut *eu?* N-am avut nici o șansă împotriva ta. Tu joci ca să câștigi și nu contează cine e rănit în timpul ăsta.

Sări în picioare, dând să treacă de el. Când el întinse mâna după ea, îl împinse cu putere, făcându-l să se clatine pe călcâie. Senzația fusese atât de plăcută, încât îl mai împinse o dată. Toată mânia și speranțele năruite ieșiră năvalnic la suprafață, iar vorbele îi țâșniră torențial de pe buze:

–Ascultă-mă bine, James Burnett. Nu vreau să devin misiunea vieții tale. Înțelegi? Indiferent că intrai sau nu din nou în viața mea, eu intenționam să aflu ce s-a întâmplat cu mama. M-am bucurat de ajutorul tău, am fost mai mult decât bucuroasă, dar sunt destul de capabilă să-mi port și singură de grijă.

– Înțeleg. Asigură-te doar că și tu mă înțelegi pe mine. Vocea lui era aspră și ochii-i ardeau în orbite. Până când rezolvăm blestemata asta de încurcătură, ai să faci ce-ți spun eu. N-am să stau să te văd bătută până la moarte asemenea lui Robert Danvers. Mi-aș asuma vina și refuz să am moartea ta pe conștiință.

Ea tresări când el se referi la Danvers.

– Da, întări el. Prefer să te înspăimânt decât să trebuiască să-ți identific trupul mutilat. Termină cu asprime: Puteai să fii chiar tu în blestematul ăla de hangar de pe doc.

Când ea începu să tremure, o prinse de încheietura mâinii.

– Faith, spuse el apăsat, n-ar trebui să ne certăm așa. Lasă-mă să te duc în pat. Când facem dragoste lucrurile par să se rezolve de la sine. Vino în pat cu mine, Faith. Doar ne dorim amândoi asta, nu?

În momentul acela, ea îl pocni în umăr cu pumnul strâns. Când îi dădu drumul, ea se împletici departe de el.

– Ești un... Ești un...

Nu reușea să găsească vorbe suficient de murdare încât să-și descrie emoțiile. James o privi cu prudență în timp ce-și masa ușor umărul.

– Nu era nevoie să mă lovești, spuse el morocănos.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, și vocea joasă și intensă, ea reuși să-i spună:

– Ah, dar doream să-ți captez atenția. Voiam să mă asigur că de data asta *tu* ești atent la *mine*. Nu trebuie să te culci cu mine ca să mă faci să fiu ascultătoare. Nu trebuie să mă sperii ca să fac ce vrei tu. Ți-am acceptat punctul de vedere. N-o să plec încă de una singură. Îndreptă un deget tremurător spre el. Dar fără trucurile tale murdare de-acum încolo. N-o să mă culc cu tine. Mărșălui spre ușă și o deschise cu forță. Și stai departe de visele mele.

El rămase încremenit de uimire, apoi alergă după ea.

– Faith! Nu era un truc, nu poți să crezi așa ceva.

Se opri când silueta fratelui său se profilă în cadrul ușii. Roderick arăta de parcă tocmai se întorsese acasă după o lungă noapte de destrăbălare. Când îl văzu pe James, se propti în tocul ușii și îl privi sugestiv.

– Asta înseamnă că s-a anulat nunta? Jamie, Jamie, clătină el din cap, te-oi fi pricepând tu la afaceri, dar nu știi nimic despre femei. Nu vrei să te învăț eu câte ceva?

James se săturase. Trânti ușa în nasul lui Roderick și se îndreptă cu pași apăsați spre masa pe care lăsase fotografiile cu trenuri. Le privi absent pentru câteva clipe, apoi, cu o lovitură furioasă, le împrăștie pe podea.

Capitolul 20

La înmormântare, Faith purtă rochia cea mai închisă la culoare din garderoba ei, una verde smarald din crep, mult prea călduroasă pentru lunile de vară, dar potrivită ocaziei. Primise accesorii negre cu împrumut de la Margaret – care decisese să rămână acasă și să-și oblojească o răceală – și spera că ținuta nu va arăta nelalocul ei. James o luă de braț când urcară în trăsură, ceea ce o făcu să se simtă puțin mai bine.

Își lăsaseră divergențele deoparte pentru a putea rezolva împreună misterul referitor la cine și de ce îl ucisese pe Robert. James era de părere că vor fi cu atât mai bine pregătiți, cu cât vor ști mai multe înainte ca visul să devină realitate. Ea nu știa ce să creadă. În momentele ei de luciditate extremă era gata să admită că avusese un coșmar asemănător cu al lui James. Pe de altă parte, nu reușea să-și explice cum de James părea să fie prin preajmă ori de câte ori avea nevoie de el. Ce rămânea fără putință de tăgadă era că James își lua în serios premonițiile. Dar cum prudența e mama înțelepciunii, până când avea să fie convinsă că James se înșelase, situația prezentă era un compromis rezonabil.

Merseră direct la biserică pentru slujbă, apoi la cimitir pentru înmormântare. Era un eveniment sumbru, dar lui Faith i se părea cu atât mai trist, cu cât viața lui Robert Danvers fusese curmată înainte să ajungă măcar în floarea vârstei. Faptul că o trădase și că aproape sigur furase jurnalul lui Madeline nu diminua cu nimic oroarea morții sale. Cineva îl stâlcise în bătaie în mod deliberat,

poate chiar cineva din apropiere, cineva a cărui înfățișare exterioară nu trăda răutatea care colcăia înăuntru. Nu se putea abține să nu scruteze mulțimea de participanți la înmormântare. Societatea Egiptologilor era bine reprezentată. Poate pentru că trupul lui Danvers fusese găsit pe teritoriul lor de întâlnire, presupuse ea. Sophie Hughes era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare și, în mod ciudat, arăta chiar elegant. Privirile li se întâlniră și își aruncară un zâmbet rapid. Era uimitor, se gândi Faith, cât de mult se îmbunătățise aspectul lui Sophie Hughes, din noaptea în care Robert fusese ucis, când îi arătase puțină bunătate. Nu mai părea o oaie în blană de miel. Arăta ca o femeie care ar fi înflorit foarte frumos, dacă soțul ei i-ar fi acordat măcar puțină atenție.

Privirea i se mută asupra domnului Hughes. După părerea ei, era arătos doar la exterior. Nu zâmbea, și Faith se întrebă dacă asta era din cauza seriozității evenimentului, sau poate soția sa aflase de ultima lui escapadă și îl făcuse să plătească pentru asta. Alastair Dobbin stătea mai departe de unchiul său, tăcut și serios. Nu mai vorbiseră din noaptea în care descoperiseră trupul lui Robert. De altfel, acela era ultimul lucru despre care și-ar fi dorit să discute. Amintirea era încă prea vie, prea crudă s-o examineze în detaliu.

Se uită apoi către Larry Coltrane. Părea retras, aproape trist. Pe de altă parte, sora lui părea plictisită. Jayne Coltrane nu făcuse nici o concesie de dragul convenției pentru înmormântare. Purta un costum albastru păun, cu o pălărie asortată care-i acoperea groaznicul păr.

Faith tresări la gândul care-i venise în minte. Era un eveniment solemn. Ar fi trebuit să asculte cuvintele vicarului, nu să judece oamenii găsindu-le pricini. Poate cineva de aici gândea la fel despre ea.

Se uită peste mormânt, unde se aflau apropiații decedatului. Pe fața doamnei Danvers era întipărită o grimasă de durere. Se sprijinea de brațul soțului ei. Robert Danvers murise foarte tânăr. Faith nu-și putea imagina prin ce suferință treceau părinții lui. Totul părea atât de crud și de lipsit de sens. Apoi gândurile ei se limpeziră. Era oare posibil ca ucigașul lui Robert să fie prezent la înmormântare?

*

Casa domnului Danvers era în Knightsbridge și, deși se putea ajunge pe jos de la biserică, toți invitații se îngrămădiră în trăsurile lor pentru a ajunge acolo unde îi aștepta praznicul.

Deși era o casă spațioasă, la fel de mare ca aceea a mătușii Mariah, numărul oamenilor veniți o făcea să pară mai mică. James cunoștea multe dintre cupluri, deoarece soții erau membri ai acelorași cluburi ca și el, sau îi cunoștea din mediul de afaceri. Era inevitabil să se oprească să discute cu unul sau cu altul. Faith își juca rolul cu aplomb și era foarte amuzată în sinea ei de felul în care nevestele se holbau nu doar la ea, dar și la James. Mai ales la James. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Nu era la fel de spilcuit ca Larry Coltrane, dar era mult mai arătos.

În timp ce se îndepărtau, el își aplecă ușor capul spre ea.

– Te-ai tot uitat la mine de parcă eram un cal bun pe care sperai să-l cumperi.

– Mi-a trecut prin minte, răspunse ea.

El râânji.

– Și ce-ai hotărât?

Ea îl privi drept în față.

– Nu ar merita. Caii caută mereu pajiști mai verzi.

Se înfruntară din priviri. Faith își ținu răsuflarea. Lăsaseră divergențele deoparte, dar resentimentele ei încă clocoteau aproape de suprafață. Îi spusese că e misiunea lui, iar ea se simțea ca o operă de caritate. Își smulse privirea dintr-a lui și expiră slab.

– Hai să ne amestecăm printre oameni, spuse ea.

La un moment dat, James se scuză pentru a putea discuta cu Larry Coltrane. Roderick ar fi trebuit să rămână cu ea, dar aglomerația îi separase unul de celălalt. Cu colțul ochiului o zări pe mătușa lui James discutând cu doamna Danvers și începu să-și croiască drum către ele când o opri cineva punându-i o mână pe braț.

– Faith, spuse Lady Cowdray, mi s-a părut mie că te văd la înmormântare. Aglomerația asta e insuportabilă. Hai să mergem în sufragerie. Acolo sunt doar servitorii care fac pregătirile.

Faith era bucuroasă să scape de căldura atâtor trupuri îngrămădite într-un spațiu închis. Rochia verde-închis de crep îi producea mâncărimi pe piele. În sufragerie, câțiva invitați se rătăciseră pe acolo și se serveau din bogăția de cărnuri și sandviciuri preparate, așezate pe o masă care ar fi putut găzdui douăzeci de oameni. Dar acesta nu era un prânz la care se putea sta jos și Faith se simțea ciudat legănând o farfuriuță într-o mână și un pahar cu vin într-alta. Cum ar fi trebuit să mănânce oamenii în aceste condiții? Își puse jos paharul cu vin.

Lady Cowdray, pe de altă parte, acceptă un pahar cu vin și ignoră mâncarea.

– Doream să te întreb, spuse ea, la prelegerea din seara trecută, cum te descurci cu jurnalul lui Madeline. Dar... ei bine... evenimentele ne-au tulburat și am uitat ideea.

– Mă tem că e mult mai dificil de decodat decât am crezut. I-ați spus cuiva despre jurnalul mamei mele sau despre faptul că mi l-ați dat mie?

Întrebarea păru s-o facă pe Lady Cowdray să tresară.

– Nimănui. După cum ți-am spus când ți l-am dat, Madeline știa prea multe pentru binele ei, sau se prefăcea că știe. Nu doream să fie nimeni jenat de cine știe ce ar fi putut scrie.

– Și totuși mi l-ați dat mie.

Doamna zâmbi.

– Dar nu înainte de a avea șansa să te măsor din ochi. Din primele cinci minute ale întâlnirii noastre am știut că ești persoana potrivită pentru a-l primi. Dar în același timp – oftă adânc – mă întreb uneori dacă n-ar fi fost mai bine să-l fi distrus când am avut ocazia.

Această ultimă remarcă stârni o serie de raționamente în mintea lui Faith. Întrebă încet:

– Spuneți-mi adevărul, Lady Cowdray. De ce n-ați găsit pe cineva să descifreze jurnalul lui Madeline? De ce l-ați păstrat atâția ani?

Lady Cowdray spuse:

– Dar ți-am zis... Se opri brusc, îi zâmbi chinuit lui Faith și reluă. Ai dreptate. Puteam să găsesc pe cineva să-l decodifice, dar mă temeam că n-ar fi păstrat discreția. Vezi tu, Faith, eu am avut

o aventură amoroasă, oh, acum mult timp, cu un bărbat care ar fi avut mult de pierdut dacă s-ar fi aflat că odinioară i-am fost amantă. A murit acum câțiva ani, dar văduva lui a murit abia acum șase luni. Dacă aventura mea cu soțul ei iese la lumină, nu mai poate fi rănită acum.

– De ce n-ați distrus jurnalul?

– Nu știu. Nu pot să explic de ce, poate pentru că era al lui Madeline.

Faith înțelegea sentimentul. Pierderea ei era mai mare. Nu ajunsese niciodată s-o poată cunoaște pe mama ei. Acum o pierduse iar. Spuse încet și sincer:

– Nu e nimic jignitor sau șocant în cele câteva pagini pe care am reușit să le descifrez. De fapt, sunt chiar amuzante.

– Ce sunt amuzante? Jayne Coltrane li se alăturase pe nesimțite și își turna un pahar cu vin. Deci?

Faith simți cum încremenește. Nu-i plăcea femeia aceasta cu mutră ursuză, nu pentru că i-ar fi făcut vreodată ceva personal, ci din cauza remarcilor înțepătoare pe care le făcuse despre Madeline.

– Ah, era o glumă între noi două, răspunse ea forțându-se să zâmbească, care nu merită să fie repetată.

Buzele lipsite de zâmbet ale femeii se arcuiră în jos.

– Cât de mult îi semeni mamei tale.

– Mulțumesc.

Faith nu se mai forță să zâmbească de data asta.

– Ai grijă, domnișoară McBride, să nu-ți faci la fel de mulți dușmani ca și ea.

– Jayne, haide, serios acum! protestă Lady Cowdray.

Faith era furioasă.

– Asta ce-nseamnă?

– Înseamnă, domnișoară McBride, că mama ta era o ușuratică și făcea numai necazuri. Nu-i păsa pe cine rănește. Tu ar trebui să știi cel mai bine asta. V-a abandonat pe tine și pe tatăl tău, nu-i așa? N-am știut că a avut un soț și o fiică până n-ai apărut din senin. Madeline Maynard a fost o ticăloasă lipsită de scrupule care ar fi făcut și ar fi spus orice ca să-și atingă scopul.

Faith încă își căuta cuvintele s-o reducă la tăcere pe doamna Coltrane, când aceasta zâmbi triumfător și plecă.

Lady Cowdray încercă s-o liniștească, mângâindu-i brațul.

– Jayne a fost mereu geloasă pe mama ta, spuse ea. Amândouă scriau pentru ziare, vezi tu, dar articolele lui Madeline se vindeau mai bine, și asta o umplea de invidie pe Jayne.

Faith răspunse ceva inofensiv, dar în sinea ei încerca să găsească o replică usturătoare la diatriba jignitoare a lui Jayne Coltrane. Nu că ar mai fi contat. Jayne Coltrane se îndepărtase de mult.

Mai mulți oameni intrară în sufragerie, vorbind unul peste altul, adunându-se în jurul mesei, astfel că ea și Lady Cowdray trebuiră să se miște ca să le facă loc. Apoi, Lady Cowdray se scuză și merse să vorbească cu un prieten, lăsând-o pe Faith să rătăcească de la un pâlc de oameni la altul, în căutarea unei fețe cunoscute, dar nimeni nu părea s-o știe. Observă că James discuta cu Larry Coltrane. Următoarea dată când se uită după el, era cu Alastair Dobbin. Începea să se simtă stânjenită, când recunoscu o tânără femeie care părea la fel de pierdută ca și ea.

– Lily!

Ridicase vocea ca să-i atragă atenția prietenei sale și câțiva oameni se întoarseră, pironind-o cu privirea. Nici că-i păsa. N-o mai văzuse pe Lily din ziua în care plecase la Chalbourne s-o întâlnească pe Lady Cowdray și-i era dor de discuțiile lor între patru ochi din serile târzii. De altfel, scena care tocmai se petrecuse cu Jayne Coltrane o marcase, și prezența prietenoasă a lui Lily era lucrul de care avea nevoie să-și aline nervozitatea.

O tânără păși din spatele lui Lily, și Faith o recunoscu pe Dora Winslet, dar nu acea Dora pe care și-o amintea ea. Părea bolnavă. Poate de vină erau hainele negre și terne de doliu care-i făceau fața să pară lipsită de culoare, sau poate era trauma morții timpurii a unui tânăr pe care-l cunoscuse și-l plăcuse. Ce nu putea înțelege Faith era cum de Lily îi îngăduise unei fete de șaptesprezece ani de la St. Winnifred să participe la înmormântarea cuiva care nu-i era rudă.

Dora încuviință drept răspuns la ceva ce-i spusese Lily, apoi merse la masă și începu să umple un platou mic cu delicatese. Lily se apropie. Pornise zâmbind, dar până să ajungă în brațele lui

Faith obrajii ei erau uzi de lacrimi. La vederea lacrimilor lui Lily, Faith simți cum i se topește înăuntru un bulgăre de resentimente împotriva lui Robert Danvers, de care nici măcar nu fusese conștientă până atunci, și care sălășluiseră adânc în sufletul ei. Fetele rămaseră minute bune îmbrățișate, fără să rostească un cuvânt.

Când se desprinseră, Lily spuse, șovăind:

– Când ți-am citit scrisoarea, am fost șocată, nici nu-mi pot imagina cum o fi fost să-i găsești așa trupul.

Faith încercă să alunge imaginile care i se formau în minte.

– Cred că a fost cel mai groaznic moment din viața mea de până acum, spuse ea. Dacă ar fi murit din cauze naturale sau accidental, aș fi putut accepta. Dar crimă!

Lily scoase o batistă și-și suflă nasul.

– Mă simt atât de vinovată, spuse ea. Îmi doresc să-l fi cunoscut mai bine. Aș fi vrut să nu fi râs de el. Sunt o ființă cu o minte atât de răutăcioasă. Nu-mi place deloc de mine.

– Aceleași gânduri mi-au trecut și mie prin minte. Ar fi trebuit să mă port mai frumos cu el, și acum e prea târziu.

După ce-și șterse obrajii, Lily spuse:

– N-ai nimic de regretat. Eu eram cea cu limba ascuțită. Tu ai fost mereu drăguță cu Robert.

Faith clătină din cap.

– Nu întotdeauna.

Voia să spună că nu și în intimitatea propriei minți.

Privirea lui Lily pluti peste marea de oameni.

– James Burnett, spuse ea și se întoarse către Faith. E aici. E adevărat, Faith? Ești logodită cu el?

Faith era bucuroasă să abandoneze subiectul asasinării lui Robert.

– Toată lumea-mi spune că sunt, spuse ea, deci o fi adevărat. Totuși, nu vezi nici un inel pe degetul meu, nu?

Lily schiță un zâmbet.

– Știam eu că nu poate fi adevărat. Ești prea sensibilă ca să te ia în căsătorie un bădăran ca el. Bărbatul acela e o pierdere de timp.

În mod ciudat, lui Faith nu-i plăcea să audă acele cuvinte rostite de altcineva. Dacă era să fie cineva care să-i facă fâșii caracterul lui James Burnett, ea avea să fie aceea și nimeni altcineva.

De altfel, își spuse ea, nu putea permite cuiva să-l vorbească de rău pe omul care-i salvase viața. Nu era chiar atât de rău.

– Lucrurile nu sunt mereu ce par a fi, spuse ea. Știu că nu e ușor de înțeles ca om, dar...

– Nu e ușor de înțeles? Citesc în el ca într-o carte.

Oamenii se întorceau să se uite spre ele, așa că Faith o prinse pe Lily de încheietura mâinii și o trase dincolo de ușă, în grădină. Nedomolită, Lily continuă:

– Faptele vorbesc mai bine decât vorbele, Faith, și eu zic că faptele lui în ceea ce te privește au fost condamnabile. Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de el, pentru că nu te voi crede. E vorba de banii lui? Sau te sperie gândul că ai putea rămâne fată bătrână?

– Lily, se răsti cu putere Faith, n-am spus că sunt logodită cu el. Asta spune lumea, dar sunt doar bârfe.

– Atunci explică-mi și mie asta. De ce locuiești la familia lui? Și nu încerca să mă duci cu povestea aia cum că trebuie să stai în Londra pentru a ajuta poliția cu investigațiile. Puteai la fel de bine să fi stat la St. Winnifred.

Faith rămase cu gura căscată. Lily era prietena ei cea mai bună. Îi spusese adevărul, dar Lily n-o crezuse. Începea să simtă că un spirit potrivnic complota împotriva ei.

– Of, Lily, spuse ea, nu și tu.

Lily se uită atent în ochii ei. După o clipă, spuse încet:

– Acum nu mai știu ce să cred.

– Crede-mă, Lily. Ți-am spus adevărul. Acum haide s-o găsim pe Dora. Ce Dumnezeu te-a făcut s-o aduci aici?

Lily arăta de parcă ar mai fi avut ceva de spus, dar expresia de pe chipul lui Faith o avertiză că era timpul să schimbe subiectul.

– Ea a insistat, spuse ea, pentru că Robert a fost mereu bun cu ea și a considerat că așa ar fi cuviincios. Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar păream s-o necăjesc și mai tare.

Lily ridică din umeri.

– Suntem singurele reprezentante ale școlii. Aproape toți ceilalți sunt în vacanță. Așa că m-am gândit: „De ce nu?"

Intrară în sufragerie și dădură nas în nas cu Dora. Mâna în care se afla platoul tremura. Iar ochii săi străluceau de parcă ar fi avut febră. Faith întinse o mână s-o sprijine, dar Dora se feri.

– Te simți bine? întrebă Faith. Nu arăți bine, Dora. Cred că slujba a fost prea mult pentru tine.

– Chiar că nu arăți bine, spuse Lily, uitându-se în ochii tinerei. O luă mângâietor de talie. Arăți de parcă ai avea febră. Hai, Dora, e timpul să mergi acasă în pat.

Dora nu se clinti. Cu ochii fixați asupra lui Faith, spuse:

– Tu l-ai ucis, nu? Tu l-ai ucis pe Robert. Tu trebuie să fi fost. L-ai întâlnit la hangarul de pe doc. Toată lumea știe că ai fost acolo. Erai geloasă pentru că mă iubea pe mine și nu pe tine. Asta a fost, nu?

Oamenii se întorceau să se uite. Faith rămase pe loc, împietrită, cu mintea bulversată de atacul verbal. Lily și Dora vorbeau în fața ei, dar nu le asculta. Tot ce putea vedea erau durerea și ura care ardeau în ochii Dorei.

Își veni în simțiri cu o tresărire, când James apăru brusc lângă ea. Roderick era cu el. Lily o trăgea pe Dora departe de ei, cotcodăcind ca o cloșcă furioasă.

James întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Faith? Ce ți-a spus fata?

Când ea nu răspunse, o strânse de mână să-i atragă atenția.

– Ce ți-a spus Dora Winslet? repetă el.

– Mi-a zis, clipi ea încet, că toată lumea crede că eu l-am omorât pe Robert. Mi-a spus că o iubea și că eu eram geloasă. Clătină din cap. E convinsă de asta.

– Nu te mai gândi. Vorbim mai târziu. Roderick, du-o pe Faith la mătușa Mariah și spune-i că e timpul să plecăm.

– Tu unde te duci?

– Vreau să-i spun o vorbă domnișoarei Winslet și vreau să mă asigur că ajunge cu bine acasă. Adună micul nostru grup și ne întâlnim afară.

Faith simți cum se îmbujorează în timp ce-și croia drum spre ieșirea din salon alături de Roderick. Uităturile furișe, șoaptele, faptul că lumea îi întorcea brusc spatele o făceau să se crispeze de umilință. Doar atunci când Roderick îi șopti la ureche să țină bărbia sus reuși să dea impresia unei femei care nu avea nimic de ascuns.

O singură persoană le aținu calea: Jayne Coltrane. Avea ochi răi și un zâmbet aproape vesel.

– Măi să fie, măi să fie, spuse ea. Te amuzi în continuare, domnișoară McBride? Mai râzi pe ascuns de vreo glumă personală? Mi se pare că acum tu ești subiectul glumei.

Deși îi tremura glasul, Faith se străduí să vorbească:

– Crima nu e ceva de râs, domnișoară Coltrane, și în special aceea a unui prieten. Robert Danvers mi-a fost prieten. Acum vă rog să mă scuzați, doresc să-mi ofer condoleanțele familiei, înainte să plec.

Dar Jayne Coltrane nu terminase ce avea de spus.

– Nu păcălești pe nimeni cu înfățișarea aia tragică, spuse ea, dar nu mai apucă să continue.

Roderick se apropie de Faith, așezându-se în fața femeii furioase. Nu apucă să facă nimic din ce avusese de gând, pentru că Jayne Coltrane fu brusc apucată de braț de doamna de lângă ea, Sophie Hughes.

– Cred, spuse doamna Hughes cu o voce rece ca gheața, că ai băut cam mult vin, Jayne.

Domnișoara Coltrane încercă să se smulgă din strânsoarea ca de menghină.

– Sophie... scânci ea, pe măsură ce strânsoarea se întețea.

– Îmi cer scuze, domnișoară McBride. Zâmbetul doamnei Hughes pieri. Se uita fix la domnișoara Coltrane. Vino, Jayne. Te faci de râs și asta nu se reflectă bine asupra prietenilor tăi. Dacă o ții tot așa, o să fii ostracizată.

Cuvintele fuseseră bine înțelese și Jayne Coltrane îngădui să fie condusă mai departe. Faith inspiră adânc, apoi expiră prelung. Roderick îi aruncă o privire amuzată.

– Mi se pare mie sau am auzit o amenințare în fraza de final a doamnei Hughes, spuse el. „Ostracizată" sună cam aiurea, nu?

Îi lăsase timp să-și revină și Faith îi era recunoscătoare pentru considerație. Reuși să zâmbească.

– Ce-aveai de gând când ai pășit în fața mea? Să o pui la pământ pe femeia aceea?

– O, nu s-ar fi ajuns la asta.

Roderick ridică un pahar cu vin roșu.

– Am luat asta de pe tava unui chelner. Dacă mai scotea un cuvânt harpia aceea, totul s-ar fi terminat cu un accident nefericit ce ar fi implicat rochia doamnei.

Faith chicoti, deși ușor nervoasă. Era chinuitor de conștientă că era ținta șoaptelor pe care le auzise peste tot în jurul ei. Era de așteptat. Fusese implicată în două scene îngrozitoare, una cu Dora Winslet și cealaltă cu Jayne Coltrane.

Roderick își lăsă pe tava unui chelner care trecea pe lângă ei paharul de vin nebăut.

– Vino, Faith, zise el. Maiestatea Sa mi-a poruncit să te duc la mătușa Mariah, și asta am să fac.

– De când urmezi tu ordinele lui James?

El făcu o grimasă.

– De când m-a făcut terci la meciul nostru de lupte ad-hoc.

Faith înclină capul să-l poată privi mai bine pe fratele lui James. Își dădu seama că începuse să-i placă acest tânăr dificil în cursul scurtei perioade în care se cunoscuseră. Părea o versiune mai tânără a lui James, exceptând faptul că, atunci când James nu era prezent, Roderick se purta cu o mai mare lejeritate și zâmbea mai des. Dacă ar fi avut măcar o fărâmă din ambiția lui James, ar fi ajuns departe.

El îi surprinse privirea și ridică din sprâncene.

– Mă gândeam, spuse ea, că semeni cu James mai mult decât îți dai seama.

El își duse mâna la inimă.

– Chiar știi să jignești omul, nu?

Ea simți o certitudine bruscă.

– Îl admiri, nu-i așa?

Sprâncenele acelea elocvente se arcuiră.

– Pe cine, pe James?

Părea neîncrezător. Ea aprobă din cap.

– Ce te face să spui asta?

Ea făcu un semn către cap și rânji.

– E posibil să pot citi gândurile.

În acel moment, James reveni. Părea exasperat.

– Prietena ta Lily nu m-a lăsat să-i spun un cuvânt fetei. A îngrămădit-o într-o trăsură şi duse au fost. Se uită la Faith şi vocea i se îmblânzi.

– A fost o încercare grea pentru tine, nu? Hai să o găsim pe mătuşa şi să ne oferim condoleanţele familiei, apoi suntem liberi să plecăm.

Lady Cowdray avea acelaşi gând. Aştepta la rând înaintea lor. Faith îşi reaminti ceva şi-i povesti lui James conversaţia pe care o avusese cu domnia sa, care îi explicase de ce ţinuse jurnalul atâţia ani fără să fi încercat să-l transcrie.

– Cred că asta demonstrează un caracter de fier, conchise ea. N-a vrut să rănească sentimentele soţiei amantului său.

– Nu te ataşa prea tare de ea, o avertiză James. Momentan cu toţii sunt suspecţi.

Se gândea la Dora Winslet.

Capitolul 21

În scurtul drum spre casă, Faith încercă să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi, după câte ştia mătuşa Mariah, nici nu se întâmplase mare lucru. Tot ce-i spusese Faith fusese că una dintre elevele ei se îmbolnăvise şi trebuise să se întoarcă la şcoală.

Tăcută, Faith asculta pe jumătate atentă conversaţia din jurul ei. Se gândea că acea înmormântare avea să-i rămână pe veci întipărită în minte. Egala orice operetă de Gilbert şi Sullivan, doar că cei doi o făcuseră să râdă, pe când melodrama aceasta o făcea să se cutremure.

Deveni atentă la cuvintele mătuşii Mariah şi privi în sus.

– Ai spus cumva că au fost jefuite camerele lui Robert?

Mătuşa Mariah încuviinţă.

– Aşa mi-a spus mama lui. Tatăl lui a mers să îi strângă lucrurile şi a găsit totul răscolit.

– Când s-a întâmplat asta?

– Alaltăieri. Nu lipsea nimic din ce-şi putea da seama domnul Danvers, dar a chemat oricum poliţia.

Faith privi către James. El dădu din cap şi zise:

– Am auzit povestea de la Alastair Dobbin. După spusele lui, poliţia pare să creadă că Robert avea ceva valoros pe care-l dorea hoţul, ceva ce spera să obţină când l-a momit în casa de pe doc. Când n-a primit acel lucru, l-a ucis pe Robert şi şi-a concentrat atenţia asupra casei lui din Rider Street.

Roderick spuse:

– Mereu avea o grămadă de bani la el, cel puţin de fiecare dată când îl întâlneam.

– Şi ştim cu toţii unde anume, mormăi sumbru James.

Roderick îi oferi unul din zâmbetele lui care-l puneau la încercare, dar mătuşa Mariah reveni la ce o interesa pe ea.

– Doamna Danvers n-a spus nimic despre bani, dar oricum n-ar fi făcut-o, nu-i aşa?

– De ce spuneţi asta? întrebă Faith.

– Ar fi ridicat prea multe întrebări, cum ar fi de unde-i are. Ştim cu toţii că nu de la tatăl lui. Bătrânul Danvers e un ticălos avar.

– Păi nici de la jucat cărţi sau pariat pe cai nu-i avea, adăugă Roderick. Îl privi din nou pe James, dar de data aceasta fără nici o intenţie provocatoare. Ştiu că pierdea masiv la masa de joc, dar mereu îşi plătea datoriile.

– Poate vindea argintăria sau bijuteriile familiei, opină mătuşa Mariah.

James şi Faith făcură un schimb rapid de priviri. Amândoi aveau acelaşi gând. Poate cineva îl plătea pentru serviciile sale.

Când sosi acasă, primul lucru pe care îl făcu Faith după ce se schimbă fu să verifice ce mai face Margaret. O găsi urmând sunetul de râset copilăresc care se auzea din salonul galben. Harriet era cu ea şi erau ghemuite la o măsuţă, jucând cărţi. Când intră Faith, amândouă priviră în sus şi Margaret se îmbujoră, ruşinată.

– Te simţi mai bine? o întrebă Faith.

Margaret încetă să mai pară vinovată atunci când Faith îi zâmbi. Ridică uşor din umeri.

– Din câte poți vedea, chiar am avut parte de o vindecare miraculoasă.

Izbucniră amândouă în râs.

– Nu vrei să ni te alături?

– Da, te rog! pledă Harriet. Mama nu se pricepe deloc la jucat cărți.

Faith simți că ar fi fost nepoliticos să refuze din moment ce abia ajunsese. De altfel, sufletul îi era în continuare un tumult de emoții și prezența lui Margaret era relaxantă, mângâietoare.

– Mulțumesc, mi-ar face plăcere, spuse Faith și-și trase un scaun la masă.

Harriet începu să împartă cărțile.

– Te avertizez, îi spuse ea lui Faith, că eu joc ca să câștig, așa că nu te abține doar pentru că sunt un copil.

Asemănarea dintre Harriet și James, când își punea un scop în minte, o izbi puternic pe Faith: o expresie calculată a ochilor, fără să zâmbească, și aerul unei pisici care e gata să sară asupra prăzii.

– Nici nu mi-ar trece prin minte, spuse Faith, cu blândețe, dar sincer.

Afurisită să fie dacă avea să lase copila asta s-o intimideze. Un Burnett era mai mult decât suficient.

Margaret nu participă, dar pe măsură ce jocul progresa, o întrebă pe Faith despre înmormântare. Faith îi povesti în mare, ținând cont de vârsta fragedă a lui Harriet. Pe măsură ce trecea timpul, își simți mușchii cum se relaxează. Trăncăneala, plăcerea evidentă a lui Harriet de a avea o oponentă pe măsură, râsetul și chicotelile erau chiar lucrurile de care avea nevoie, care să compenseze ora urâtă pe care o petrecuse în casa familiei Danvers.

Margaret era cea care dădea tonul și conducea conversația departe de subiectele incomode sau dureroase. O întrebă pe Faith amănunte ale vieții sale de profesoară la St. Winnifred, și Faith nu era sigură dacă făcuse asta în mod deliberat. O privi pe Margaret cu un nou nivel de respect.

La prima vedere, o crezuse pe Margaret o femeie timidă, care se măritase cu un bărbat peste nivelul ei. Însă ajunsese să observe

că Margaret îi era superioară soțului ei. Dacă n-ar fi fost împovărată de o trupă întreagă de rubedenii arătoase și încăpățânate, poate caracterul lui Margaret s-ar fi văzut mai bine. Toți din familia Burnett erau la fel. Doar ea și Margaret stăteau în umbra acestor persoane cu egouri imense.

Gândul la propria mamă încercă să i se strecoare în minte, dar îl respinse. Măcar pentru puțin timp, nu mai dorea să se gândească la trecut sau la viitor. Avea nevoie de toată concentrarea să o învingă pe pacostea asta mică din familia Burnett, care câștiga, firește, fiecare mână!

Așa le găsi James după ce se schimbase de hainele de doliu și venise s-o caute pe Faith. Nu observaseră că intrase, așa că rămase unde era, nefiind dornic să-și facă simțită prezența. I se părea păcat să strice această scenă drăguță de fericire casnică și nu era sigur dacă era bine-venit. Nimeni nu spusese vreodată ceva, dar Margaret l-ar fi privit într-un anume fel, de parcă ar fi fost vreun invalid care trebuia îngrijit, iar Harriet s-ar fi uitat urât sau s-ar fi strâmbat dacă nu ieșea după voia ei ceva.

Cât despre Faith, trebuia să știe că aveau multe de vorbit după ceea ce aflaseră de la înmormântarea lui Danvers. Lucrurile începeau să prindă contur, mai puțin chipul criminalului. Trebuiau să vorbească.

Și-ar fi dorit să știe la ce se gândea. Și exista o cale de a afla. Tot ce trebuia să facă era să-și deschidă mintea către a ei. Problema era că, dacă ar fi reușit, ar fi înfuriat-o. Nu. Trebuiau să vorbească față în față.

Ea împărțea cărțile de joc. Degetele ei erau la fel de dibace și sigure ca ale unui cartofor înrăit, dar mintea lui nu era la joc. Își amintea cum mâinile acelea se mișcaseră peste trupul lui gol, aducându-l pe culmile plăcerii. De departe, mult mai grozavă fusese plăcerea pe care i-o oferise ei. Fusese uluită de puterea extazului pe care îl simțise. Ce nu putea să înțeleagă era de ce ea îl respingea acum. Se regăsiseră. Ce mai conta cum?

Își înăbuși un oftat. N-avea timp de pierdut gândindu-se la vechile istorii și ce fusese bun și rău. Avea o sarcină de dus până la capăt. Era mai mult de-atât. Era important. Faith și discuția

lor față în față aveau să aștepte. Poate era mai bine așa. Dacă ar fi știut ce are de gând, ar fi vrut să meargă cu el.

Nevăzut, se întoarse pe călcâie și ieși.

„Doamne, Dumnezeule, Faith, mă înec aici. Coboară și deschide ușa. Știu că mă auzi. Trezește-te și deschide ușa."

Vocea lui James. Refuză s-o asculte. Nu-i plăcea tonul vocii lui. Și, de altfel, era supărată pe el. Prefera să-și continue visul. Era cu mama ei în vârful Marii Piramide, și ea îi arăta toate locurile interesante pe care aveau să le vadă în vizita lor din Egipt. Mamă și fiică. Faith iubea sunetul acelor cuvinte. Mama ei îi zâmbi, privind-o în ochi. Deschise gura să-i vorbească, dar se auzi vocea lui James.

„Deschide nenorocita asta de ușă, Faith, până nu mă ia careva drept spărgător de case și cheamă poliția."

Deschise brusc ochii. Visase, nu? Ticălosul acela nu-i putea invada mintea după bunul plac, nu? Era un clarvăzător. În numele lui Hades, chiar era un clarvăzător, până la urmă?

„Deschide afurisita asta de ușă!"

Ba nu era un vis. Chiar îi invadase mintea. Cuprinsă de furie, dădu deoparte așternuturile și se ridică. Îi luă un moment să aprindă lampa și încă unul să-și aranjeze rochia, apoi ieși cu pași mari din încăpere și o luă în jos pe scări, către intrarea principală.

Chiar dacă nu i-ar fi intrat în minte, tot ar fi fost furioasă pe el. Nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Robert Danvers. Erau atâtea lucruri pe care dorise să le discute cu el, dar plecase de acasă fără nici o explicație, lăsând doar un mesaj valetului, cum că nu va fi acasă la cină. Nu știa dacă Roderick se întorsese acasă, dar tot restul casei, inclusiv servitorii, plecaseră la culcare. Ar fi trebuit să se întoarcă în pat și să-l lase să se descurce. Oamenii ar trebui să știe că faptele lor au consecințe.

Sfinte Dumnezeule! Începea să sune ca tatăl ei!

Primele cuvinte care-i ieșiră din gură când deschise ușa fură:

– Ai impresia că e în regulă să intri în mintea cuiva, doar pentru că ești clarvăzător?

– Nu știam dacă va merge și nu cred că ar fi mers dacă n-ai fi fost receptivă față de mine.

– Receptivă față de tine?

Trebui să-și descleștеze dinții.

– Mi-ai stricat un vis minunat, perfect.

Următoarele ei vorbe fură la fel de lipsite de compasiune.

– Arăți ca un șobolan înecat.

– Asta pentru că stau de jumătate de noapte în ploaie.

Lampa din vestibul încă ardea și îi văzu clar fața când el păși peste prag. Părea groaznic de palid și apa îi curgea șiroaie de pe pălărie.

– James, tresări ea, ce ți s-a întâmplat?

El își aruncă pe un scaun pălăria.

– M-au atacat spărgătorii de case, spuse el și se strâmbă când încercă să facă un pas. Și nu, nu am anunțat poliția, pentru că nu doream să răspund la cine știe ce întrebări incomode.

– Când s-a petrecut asta?

Cum el se deplasa cu greutate, îl susținu cu un braț în jurul mijlocului.

– Îți spun când îmi recapăt suflul. Nu, nu mă ține. Ai să-ți uzi și tu hainele.

– De parcă mi-ar păsa de asta.

Își păstra calmul la exterior, dar de fapt era cât se putea de alarmată. Avea sânge pe lavalieră și carnea din jurul ochiului stâng îi era umflată.

Fusese o treabă migăloasă și lentă, dar ajunseră în final în dormitorul lui. Ea dorea să cheme medicul, dar James nici nu voia să audă.

– Nu sunt rănit serios, sunt doar câteva zgârieturi și vânătăi. Se încruntă. Ce vis?

– Poftim?

– Ai spus că ți-am stricat un vis perfect și minunat când te-am trezit să deschizi ușa.

– Ei bine, nu te visam pe tine, Domnule Vanitate, așa că nu ți-o lua în cap. Dacă trebuie musai să știi, visam despre Egipt și mama, și prietenii săi.

– O. Încruntarea lui pieri încet. Ceea ce îmi aminteşte că voiam să-ţi spun ceva. Ştiu cine a făcut fotografia de grup. Coltrane mi-a spus că a fost Basil Hughes. Se pare că dragul de Larry era mereu de partea greşită a camerei şi a cedat la rugămintea surorii sale să-i facă şi *lui* cineva o poză.

– E important?

– Nu, din câte-mi dau seama.

Ea aprinse lampa şi închise uşa. El se aşeză încet pe marginea patului.

– Nu vrei să ştii ce-am făcut?

Zâmbetul lui linguşitor nu avu nici un efect asupra ei. Încă mai era puţin supărată pe el.

– După ce mă uit la zgârieturile şi vânătăile astea. Hai să-ţi dau jos haina.

El bombăni şi înjură.

– Nu te mai plânge, îi spuse ea. Credeam că o să fii bucuros să te dezbrac.

El se uită spre ea cu ochiul sănătos.

– Spui asta pentru că te crezi în siguranţă, dar dacă m-aş gândi pentru o singură clipă că oferta e serioasă...

El lăsă fraza în suspensie, iar ea decise să schimbe subiectul.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Am crezut că nu vrei. Bine, fie.

În timp ce el începu să povestească, ea îi scoase haina şi lavaliera, apoi îi descheie cămaşa. Când îi dezveli bustul, mâinile ei tremurau. Atunci el se opri din vorbit. Ochii li se întâlniră.

– Gândeşte-te că sunt Florence Nightingale, spuse ea.

– Florence Nightingale! Bătrâna Chiloţi de Tablă? Mi-e imposibil.

Exasperată, îl repezi:

– Termină cu asta. Vreau să ştiu neapărat unde ai fost şi ce s-a întâmplat.

James zâmbi radios.

– Am fost la St. Winnifred să vorbesc cu Dora. Şi, Faith, mi-a dat jurnalul mamei tale.

Năucită, ea se lăsă pe pat lângă el. Vorbi încet şi cu atenţie, de parcă nu l-ar fi înţeles bine.

– Ai fost la St. Winnifred să vorbeşti cu Dora şi ţi-a dat jurnalul mamei?

El încuviinţă.

– Este la Roderick, dar ţi-l înapoiază imediat ce se întoarce, mâine.

– Roderick? Dora? Dar de ce? Cum?

Faith clătină din cap.

– Gândeşte-te, Faith, şi sunt sigur că-ţi vei da seama. Avem multe de vorbit, dar mai întâi vreau să mă descotorosesc de hainele astea ude.

Era o garderobă chiar lângă dormitorul lui. El dispăru doar pentru un minut sau două şi când reveni purta un halat maroniu.

– Deci, spuse el, ţi-ai dat seama?

– Mai mult sau mai puţin. Danvers a furat jurnalul şi i l-a dat Dorei să-l păstreze pentru că ştia că poate avea încredere în ea. La urma urmei, era îndrăgostită până peste cap de el.

Tonul vocii ei era muşcător precum acidul.

– Presupun că nu i l-a dat angajatorului său, pentru că spera să ridice preţul...

– După spusele Dorei, cu banii de pe jurnal urmau să fugă amândoi. Din nefericire, Danvers s-a lăcomit şi a plătit preţul lăcomiei sale.

– N-ar fi fugit cu ea! E prea tânără. Se folosea de ea!

Acum regreta că i se păruse vreodată că-l nedreptăţise.

– Ştiu, dar nu-i poţi spune asta Dorei. Nu te va crede.

– Biata Dora. Ştie cine îi era complice?

– Spune că nu, şi eu o cred.

– Presupun că ai înspăimântat-o ca s-o faci să-ţi spună tot ce doreai să ştii.

În contrast cu tonul ei înflăcărat, al său era blând.

– Ce voiai să fac? S-o mângâi pe cap şi să-i spun că este o fetiţă cuminte?

Vocea lui deveni aspră.

– I-am spus adevărul, că oricine deţinea jurnalul era în pericol de moarte şi putea avea aceeaşi soartă ca şi Robert Danvers. Şi câtă dreptate am avut. Uite ce mi s-a întâmplat în noaptea asta.

O luă de mână.

– Nu-i inventa scuze, Faith. Merită o muștruluială și mult mai mult de-atât. Da, Danvers a făcut în așa fel încât ea să se îndrăgostească de el, dar ea a ales să-l ajute. Cred că a încercat să aplice aceeași tactică și cu tine, dar a renunțat, considerându-te o cauză pierdută. Dora te-a urmărit. Era tot timpul cu ochii pe tine. Poate nu ți-ai dat seama de asta pentru că era, să spunem, parte din peisaj.

Cum ea tăcea, el continuă.

– Știam că a umblat cineva prin răspunsurile la anunțul tău. Cine ar fi fost mai potrivit decât Dora să ți se strecoare în cameră și să le caute? A recunoscut că i-a spus lui Danvers locul și ora întâlnirii tale cu Lady Cowdray. Nici nu mai contează dacă el a orchestrat atacul asupra ta sau angajatorul său. Toți sunt vinovați.

Ea abia respira, în timp ce mintea ei se lupta să înțeleagă tot ce-i zisese.

– Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea asta, zise ea. Spune-mi cum a apărut Roderick în scenariu.

El dădu din cap, de parcă ea ar fi tras concluzia bună.

– După izbucnirea Dorei de la înmormântare, am știut că trebuie să mă mișc repede. Nu mulți oameni știau cine e, și speram să o pot proteja până aveam șansa să-i vorbesc. Dar de fiecare dată când mă gândeam la ea, mi se zbârlea părul de pe ceafă. Știam că timpul se scurge. Poate și altcineva de la înmormântare o auzise și putea pune lucrurile cap la cap.

Faith duse o mână tremurătoare la gât.

– Ai bănuit că Robert ar fi putut avea suficientă încredere în ea cât să-i spună unde e ascuns jurnalul?

– Chiar așa, da. Speram să vorbesc cu tine înainte să plec, dar... ei bine, mă temeam că m-ai convinge să te iau cu mine.

– Bineînțeles că aș fi mers cu tine! Își smulse mâna dintr-a lui. Asta era treaba mea! Trebuia să mă implici și pe mine!

– Așa că l-am rugat pe Roderick să vină cu mine.

Ea ridică din sprâncene, uluită. El ridică din umeri.

– Știu că nu am fost chiar cei mai buni prieteni, dar e fratele meu. A fost acolo și el. Și mă bucur că am avut inspirația să îl iau cu mine.

James râse pe înfundate.

– Se luptă mai bine decât mine. Și nici nu se teme de nimic. Vocea i se încălzi pe măsură ce înainta pe firul povestirii. Am ajuns primii acolo, așa că am avut șansa să-ți terorizez mielușica până la supunere și să iau jurnalul. Acum nu te încrunta la mine, Faith. Prietena ta Lily era și ea acolo și era mai supărată pe Dora decât mine. Am luat jurnalul și i l-am dat lui Roderick să-l țină bine. Lily și Dora au împachetat câteva lucruri într-o valiză și Roderick le-a dus în grabă într-o trăsură, către hotelul acela nou de pe Regent Street. Asta e tot ce trebuia să facă, să aibă grijă de Lily, de Dora și de jurnal, dar odată ce s-au cazat la hotel, s-a întors după mine. Dar o iau prea înainte cu povestitul. De îndată ce Dora a fost în siguranță, m-am ascuns în niște tufe și am așteptat să văd ce se întâmplă.

Și atunci a început să plouă. În orice caz, întrucât acum este vacanță, erau puține profesoare și eleve prin preajmă și nici una nu se plimba pe afară. Ceea ce îmi ușura misiunea de a zări vreun intrus.

Ea fu înspăimântată, apoi se albi la față.

– Vrei să-mi spui că ai avut o șansă să ieși de-acolo fără vreun conflict, și totuși ai rămas?

El se uită înspre ușă.

– Vorbește mai încet. Da, am rămas și pe bună dreptate. Doream să aflu dacă avea să vină careva după Dora. Voiam să-l bat până-mi zicea adevărul și să aflu pentru cine lucrează.

Ea adăugă încordată:

– Dar lucrurile n-au ieșit chiar așa, nu?

El afișă un rânjet jalnic.

– Nu prea. Nu mă așteptam să vină doi.

Ea pufni în râs.

– Halal clarvăzător mai ești! Și ce s-a întâmplat?

– Pe scurt, în timp ce eram deasupra unuia dintre ei, celălalt s-a repezit la mine pe la spate și mi-a spart capul cu un obiect dur. M-a amețit, dar nu de tot. Și atunci a venit alergând Roderick. Golanii și-au luat călcâiele la spinare. Roderick m-a adus până aici, apoi s-a întors la hotel să le păzească pe Lily și pe Dora. Mâine-dimineață o să le însoțească în tren până la vărul lui Margaret

din Cambridge. Acolo vor fi în siguranță. O lăsă să se gândească pentru o clipă, apoi adăugă, blând: Poate ar trebui să mergi și tu cu ele.

În urma sugestiei sale, se alese doar cu o privire încruntată.

– Poate ar trebui să merg și eu cu ele?! Și cu mama cum rămâne? Crezi că pot să uit de ea? Nu vreau să-i las pe alții să ia măsuri în numele meu. Nu-ți pot explica ce simt. Tot ce pot spune este că încep să cred că n-a murit accidental. Totul capătă sens. Făcu o pauză, încercând să-și amintească ce-i povestise Lady Cowdray. Cu puțin timp înainte să moară, Madeline a întâlnit pe cineva, pe care l-a recunoscut, dar care n-a recunoscut-o la rândul său. La scurt timp după asta, Madeline a murit de la o supradoză de laudanum, iar jurnalul ei a ajuns în mod misterios în bagajul lui Lady Cowdray. Ce știa, încât să moară din cauza asta? Ce-a scris în jurnal atât de important, încât cineva să facă atâtea eforturi pentru a pune mâna pe el? Clătină din cap. Sunt fiica lui Madeline. N-am să renunț până nu aflu ce s-a întâmplat cu adevărat acum atâta vreme. Firește că vreau să iau parte la asta.

Când el oftă, ea sări de pe pat și privi pe fereastră. Dedesubt se afla piața pustie, cu peticul ei de parc și copaci. Lumina de la lămpile de gaz poleia ceața într-un argintiu palid. Părea atât de pașnic și de diferit de tumultul propriilor emoții.

O visa pe mama ei când James îi intrase în minte. Mamă și fiică. Îi plăcea cum sunau aceste cuvinte. Dar Madeline nu îi fusese o mamă adevărată. Tatăl ei era cel care îi fusese alături când era bolnavă și când era sănătoasă, împărtășindu-i și bucuriile, și tristețile. Dar o mințise și îi venea greu să ierte asta. Ar fi putut să-i scrie mamei sale. Ar fi putut lega vreun fel de relație, oricât de fragilă ar fi fost. Tatăl ei îi răpise această șansă.

Sau poate asta își dorea ea să creadă. Poate Madeline era cea care nu voise să-și cunoască fiica pe care o lăsase în urmă. Dar nu mai conta. Indiferent cum ar fi fost, trebuia să afle cine era inamicul și să-l dea pe mâna justiției. Și după spusele lui James, ziua aceea avea să vină când se trezea într-o casă părăginită, cu scara în consolă.

– Nu pot să merg cu Lily și Dora, spuse ea. Am o întâlnire cu destinul. Trebuie să fim împreună la sfârșit, nu?

Nici un răspuns. Se întoarse să se uite la el. Se întinsese pe pat și părea să fi adormit.

– James?

El se foi și întinse spre ea mâna, dar ochii lui rămaseră închiși. Merse spre el, îl acoperi cu pătura și-și puse mâna într-a lui.

– N-o vreau pe Florence Nightingale, murmură el. Te vreau doar pe tine, pe nimeni altcineva.

Când o trase de mână, se așeză pe pat. Avea julituri proaspete pe pielea pumnilor și tăieturi pe față. Arăta ca un gladiator căzut.

O durere surdă, stranie, se iscă în apropierea inimii sale și se răspândi rapid, cuprinzându-i tot corpul. Își simțea genunchii moi, îi tremurau degetele și în gât i se pusese un nod insuportabil. Gladiatorul acesta căzuse la datorie pentru ea și singura lui răsplată era ascuțimea limbii ei. Ar fi trebuit să-i fie rușine.

Suspină și se întinse lângă el. Cu ochii grei de somn, se cuibări mai aproape.

Când se trezi din vis, descoperi că-i strângea mâinile într-ale ei și-i săruta rănile de pe pumni. Sub vârfurile degetelor îi putea simți pulsul bătând nebunește. Își recăpătă suflul și înclină capul să-l privească. Se simțea captivă în privirea lui fixă, tematoare.

– Spune-mi că nu visez, spuse el.

În acel moment, își dădu seama că în timpul nopții se strecurase sub cuvertură și trupul lui tare ca piatra era strâns lipit de al ei.

– Da, adică nu, dădu ea un răspuns genial.

Expresia tematoare din ochii lui păli.

– Ce faci, Faith?

– Sărut să treacă durerea. Explicația i se păru nepotrivită, așa că îi explică: Așa făcea tata dacă îmi juleam genunchii, când eram copil.

– Nu, nu te opri. Am julituri și pe față. Le simt. Nu vrei să mă săruți ca să-mi treacă durerea?

– Era un vis.

– Acum nu visăm.

– Evident că nu.

–Asta-i tot ce doream să aud.

Fără să şovăie, îşi aplecă uşor capul spre ea şi-i prinse buzele într-un sărut dulce, înnebunitor. Fără ezitare, îi desfăcu halatul şi-i cuprinse sânii în palme. Îi auzi respiraţia brusc întretăiată, simţi bătaia rapidă a inimii ei, dar ea nu-l respinse. În schimb, îşi trecu mâinile uşor peste umerii lui şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului său. O sărută iar şi iar, şi pasiunea pe care-o gusta pe buzele ei îi stârni foamea pentru mai mult de-atât.

Era atât de stârnit, încât îi venea s-o posede atunci, acolo. Însă ştia că n-ar face asta, că n-ar trebui să facă asta. Era mai mult decât pofta carnală la mijloc. Dorea să facă dragoste iar şi iar cu ea, ca s-o convingă, în felul străvechi al rasei umane, că-i aparţinea.

Îşi desprinse buzele de ale ei. O dezbrăcă de halat şi de cămaşa de noapte, fără ca ea să-l oprească, şi le aruncă deoparte. Făcu la fel cu propriile haine. Se îmbrăţişară, cu trupurile lipite, dar el nu terminase încă. Dorea să-i mângâie şi să-i încânte trupul moale de femeie până când era şi ea la fel de pregătită pentru el, pe cât de pregătit era el pentru ea.

Îi frecă sfârcul unuia din sâni cu degetul mare, şi micul ei ţipăt de plăcere îi făcu sângele să-i gonească prin vine. Înlocui degetul cu limba şi buzele sale, şi supse cu putere. Spatele ei se arcui deasupra patului, şi scoase un geamăt ascuţit. Când el repetă gestul, ea se trase înapoi, eliberându-se.

James gâfâia atât de tare, încât abia reuşi să vorbească.

–Nu-mi spune că nu vrei asta, n-am să te cred.

–Idiotule! Şi ea era la fel de lipsită de suflu ca şi el. Sunt aici cu tine pentru că vreau să fiu. Nu trebuie să mă seduci sau să mă grăbeşti. N-am să mă răzgândesc. Îşi rezemă fruntea de a lui. Iau singură propriile decizii. Aşa că o luăm de la capăt? Dar de data asta vreau să joc şi eu.

Avea dreptate. El nu voise să-i dea răgaz, de teamă să nu se răzgândească. Toate balivernele astea despre cum să se culce cu o femeie ca să o convingă că e a lui erau doar atât – palavre. Ea îşi aparţinea sieşi. Mergea unde poftea. Şi asta-i făcea stomacul să se strângă de îngrijorare.

Avea rivali, dar nu erau făcuţi din carne şi oase. Avea capul plin de patosul şi de fascinaţia mamei pe care n-o cunoscuse niciodată,

mama ei întreprinzătoare şi prietenele ei cu aceeaşi mentalitate. Nu ştia cum să lupte cu aşa ceva, dar nici nu avea de gând.

–Bine, spuse el. Începe tu jocul.

Ea nu mai era o novice şi ştia cum şi unde să îl atingă, astfel încât să-l facă să se zvârcolească de plăcere. Dar era mai mult decât mângâiere pentru plăcerea simţurilor. Era o femeie care-şi impunea dreptul de a fi parteneră egală şi cu puteri depline într-un ritual vechi de când lumea. Îl lăsă fără suflare.

Încet, începu să-şi croiască o cărare de săruturi umede de la buzele lui şi până la vintre. James trebui să strângă din dinţi de plăcere, atât de intensă, încât era aproape dureroasă. O peliculă de sudoare îi apăru pe tâmple când ea suflă aer cald peste abdomenul lui încordat. Mângâierile ei deveniră din ce în ce mai îndrăzneţe, până când el nu mai putu gândi altceva, stăpânit de aburul dorinţei care părea să-i emane din fiecare por. Apoi degetele ei îi găsiră membrul rigid, şi el îşi pierdu controlul. Când o răsturnă pe pat şi se trase deasupra ei, ea scoase un ţipăt care se transformă în hohot. Râse şi el, dar râsetele lor deveniră gemete răguşite când degetele lui se strecurară în umezeala dintre pliurile ei. Strigătele ei gâfâite de plăcere îi aduseră la paroxism dorinţa de a o poseda.

Cu o mişcare rapidă, îi înlănţui trupul cu al său. Ea îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui. Iar actul se petrecu precum o furtună cu fulgere şi trăsnete. Cuvinte incoerente de dragoste le fluturau pe buze. Iar la sfârşit, nu mai era nevoie de cuvinte. Rămăsese doar nevoia impetuoasă de a deveni un singur trup.

Mai târziu, mult mai târziu, cu mâinile împreunate la ceafă, James zâmbi privind spre tavan.

–A fost ceva special, spuse el. Adică, mie mi-a plăcut. Dar ţie?

Ea era cuibărită lângă el, cu ochii închişi, şi respiraţia ei îi gâdila pielea de la subsuoară.

–A fost nemaipomenit, răspunse ea.

Dar el dorea mai mult de la ea. La urma urmei, ea îi invadase fiecare moment al existenţei, în vis sau trezie. Ştia deja de multă vreme că ea era singura femeie pentru el. Deşi era prea slab de înger, prea speriat de o posibilă respingere să spună el primul cuvintele, îşi dorea o declaraţie de dragoste de la ea.

–Cât de nemaipomenit a fost? întrebă el.

– Hmmm? Păi, a fost de parcă stăteam pe vârful Marii Piramide şi mă uitam de jur împrejur. E o experienţă uluitoare.

Alunecă în somn, lăsându-l pe James să mediteze la răspunsul ei. Marea Piramidă. Nu era sigur că-i plăcea cum sună.

Se întoarse spre ea şi icni din cauza durerii care-i străbătu brusc umărul drept. Alte dureri şi junghiuri îşi făceau simţită prezenţa, toate ca urmare a răfuielii cu banditii care fuseseră trimişi să ia jurnalul de la Dora.

Făcuse dragoste cu Faith nebuneşte, pasional, însă nu simţise nici măcar o înţepătură. Asta însemna să te concentrezi doar pe un singur lucru. Puterea ei de a-l face să uite de durere era uluitoare.

Durerea îl străbătu iarăşi, şi îşi ţinu respiraţia. Chiar şi prin somn, Faith îl auzi. Îl mângâie cum ar fi făcut o mamă cu un bebeluş care plânge, gângurind liniştitor.

El adormi cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 22

A treia zi după înmormântarea lui Danvers, când James coborî pentru micul dejun, îl găsi pe Roderick aşteptându-l. Tăvile fuseseră deja luate de pe bufet, dar pe masă mai erau un ibric cu cafea şi cele de trebuinţă pentru a o potrivi la gust. James îi spuse valetului care aştepta că tot ce dorea în dimineaţa aceea era o cafea şi un bol mic de terci de ovăz cu smântână.

Îşi menţinu expresia feţei prietenoasă, pentru că servitorul încă îi privea, dar era pe punctul să explodeze. Roderick ar fi trebuit să revină în Londra cu două zile în urmă, dar tânărul îşi luase cu obrăznicie tot timpul din lume să ajungă.

Imediat ce servitorul părăsi camera, Roderick spuse:

– Arăţi de parcă ai trecut printr-o păruială bună. Nu te-ai gândit să pui o halcă de carne pe ochiul ăla vânăt?

– Mulţumesc. Când ne mai vârâm într-o încăierare generală am să ţin minte asta.

James îşi trase un scaun cu spătar şi se lăsă încetişor pe el. Îşi simţea parcă pietrificat fiecare muşchi al corpului. N-o să dureze. De îndată ce se punea în mişcare, înţepeneala urma să dispară. Roderick, pe de altă parte, părea agil şi mlădios ca un acrobat. N-avea nici măcar o zgârietură, deşi intrase şi el din plin în încăierare. Era cam dezamăgitor să îşi dea seama că abia putea ţine pasul cu fratele lui mai mic.

– Presupun, zise James, că le-ai însoţit în siguranţă pe Lily şi Dora la trenul către Cambridge?

Roderick ridică din sprâncene, auzind tonul aspru al lui James.

– După cum ţi-am scris în telegramă, da.

– După cum mi-ai scris!

James se abţinu cu greu să nu scrâşnească din dinţi.

– Te aşteptam să te întorci cu următorul tren dinspre Cambridge şi să-mi spui asta personal.

– De ce? Totul a mers conform planului. Le-am condus pe prietenele lui Faith la verii lor. Am rămas doar pentru că m-am întâlnit cu nişte prieteni de-ai mei. Şi am trimis acasă jurnalul împreună cu telegrama mea.

– Ţi-a dat vreodată prin cap că mi-am făcut griji pentru tine?

Roderick rămase cu gura căscată.

– Sincer, nu. Niciodată nu ţi-ai mai făcut griji pentru mine.

– Ei bine, lucrurile se mai schimbă! răcni James.

Se lăsă tăcerea. În final, Roderick se întinse către ibricul de cafea şi îl ridică.

– Vrei cafea? întrebă el politicos.

– Da, mulţumesc.

James privi cum Roderick îi turna cafea în ceaşcă. Trecură iar câteva minute de tăcere.

– Şi acum ce facem? întrebă Roderick, pregătindu-şi cafeaua.

– Nu ştiu. Ne-ar ajuta dacă am putea decoda jurnalul.

– Ce speri să afli din el?

– De ce a fost ucis Danvers, firesţe, şi cine este în spatele crimei.

James îi făcuse confidenţe lui Roderick, însă doar până la un punct. Fratele lui ştia acum că jurnalul îi aparţinuse mamei lui

Faith şi că, de îndată ce apăruse din nou, un ucigaş încerca să-l fure. Nu-i spusese fratelui său însă nimic despre darul clarviziunii. Dorea să fie luat în serios, nu drept nebun.

Roderick spuse:

–M-am uitat niţel în jurnal, cât eram pe drum în tren, să mai treacă timpul, şi din ce am citit erau chestii destul de în regulă în el. Femeia aia Maynard avea un umor acid, chiar foarte satiric, dar nu e nimic în el care să merite să ucizi pentru a-l deţine, nu din ce am văzut eu.

James era pe cale să-i răspundă că au fost oameni ucişi pentru mai puţin, când în sfârşit pătrunse sensul cuvintelor lui Roderick.

–Ai decodat jurnalul?

Era uimit. Pentru el, codurile erau la fel de neînţeles ca hieroglifele de pe Piatra din Rosetta[1].

–Habar nu aveam că eşti atât de talentat.

Roderick roşi.

–Nu-i chiar aşa de greu de spart codul, exceptând ultimele pagini. Acelea n-au nici cap, nici coadă pentru mine.

–Nici nu aveam pretenţia să reuşeşti; dacă ar putea careva, acela ar fi Alex, dar e plecat într-una dintre misiunile lui diplomatice şi nu ştie nimeni când se va întoarce.

Roderick clătină din cap.

–Alex nu va sparge codul, nu fără uneltele potrivite.

După un moment de tăcere, James spuse:

–Ei bine, nu te opri aici, nu mă ţine în suspans. De ce unelte va avea Alex nevoie?

Roderick se delecta în mod evident cu această inversare a rolurilor, se gândi James. Trăise în umbra fratelui său mai mare, dar acum că aceasta avea nevoie de ajutorul său, vechile certuri fuseseră date uitării. Acum colaborau şi, decise James, era un sentiment plăcut.

Cu coatele pe masă, Roderick se aplecă spre James.

[1] Stelă egipteană, datând din anul 195 î.Hr., din timpul lui Ptolemeu al V-lea, acoperită de inscripţii în scrierea hieroglifică, demotică şi greacă (n.tr.)

–Uneltele sunt două copii ale exact aceleiaşi ediţii ale unei cărţi, o copie pentru persoana care trimite mesajul şi cealaltă pentru cea care-l primeşte. De fapt, se numeşte „sistemul celor două cărţi" şi a fost inventat de un englez pe nume Scovell, în timpul Campaniei din Spania[1]. Aşa funcţionează.

Continuă să explice despre numerotarea paginilor şi a coloanelor, tot felul de lucruri mult peste puterea de înţelegere a lui James. La sfârşit, Roderick spuse:

–Ai întrebări?

James încercă să pară inteligent.

–Ai vrea, te rog, să repeţi partea despre cum funcţionează codul?

Roderick îi făcu pe plac şi de data aceasta sistemul începu să prindă contur în mintea lui James.

–Doi oameni care-şi trimiteau mesaje unul altuia, murmură el visător. Asta înseamnă că Madeline trimitea un mesaj codat cuiva care avea mijloacele de a-l decoda?

–Aşa se pare.

–Sună simplu, prea simplu.

–Ah, dar tocmai asta-i frumuseţea.

Roderick smulse o boabă de strugure dintr-o fructieră de pe masă şi o aruncă în gură.

–Ştii, codul lui Scovell n-a fost spart niciodată, ceea ce le-a dat britanicilor un avantaj enorm.

–Despre ce carte vorbim aici?

–Ar putea fi orice: un roman, un dicţionar sau chiar o poezie. Dar ambii interlocutori trebuie să folosească exact acelaşi text.

James era impresionat.

–Cum de ştii atâtea despre coduri?

Roderick ridică din umeri.

–E matematică: la asta mă pricep. Codurile sunt matematică pură. Îmi place să mă joc cu numerele.

James se lăsă pe spătar. Se gândea că afla lucruri noi despre fratele lui, dându-şi seama cât de puţin îl cunoaşte.

Roderick îl privi o clipă, înainte să-i întrerupă gândurile.

[1] Campania lui Napoleon, 1805 (n.tr.)

– Mă pricep şi la cărţi de joc, deşi ştiu că-ţi va veni greu să mă crezi. Ştiu că te-am indus în eroare, dar asta pentru că mereu păreai să crezi ce este mai rău despre mine şi nu m-am putut abţine să nu-ţi cânt în strună.

Gândurile lui James se succedau cu viteza luminii.

– Dar cum rămâne cu datoriile tale de la masa de joc?

– Nu există.

Roderick îşi drese vocea.

– Fiecare ban pe care l-am făcut – şi nu au fost prea mulţi – l-am dat mamei şi lui Harriet. Ocazional, i-am mai plătit tatei din datorii. Din nefericire, el nu se pricepe la numere.

Roderick îşi duse ceaşca la buze şi îl privi pe James. Părea, se gândi James, un şcolar care fusese prins de directorul şcolii în mijlocul unei farse scandaloase.

Un director de şcoală! Asta era oare el în ochii fratelui său mai mic? Cum se ajunsese la aşa ceva? Şi de ce nu venise la el, James, să plătească datoriile tatălui său?

Era cufundat în gânduri când Roderick îşi drese iar vocea.

– James?

– Da?

– Ştii ce text a folosit mama lui Faith?

– Nu, dar s-ar putea să ştie Faith. James îşi împinse scaunul. Merg să o întreb.

– Nu-i aici. Au plecat toate împreună: Faith, mătuşa Mariah, Harriet şi mama.

– *Cum?*

Ceaşca lui James zăngăni când o aşeză la loc.

Roderick se încruntă.

– Am crezut că ştii, altfel ţi-aş fi spus imediat. Era aranjat de acum câteva zile. Vor lua prânzul la Verry, pe Regent Street, apoi se duc la reşedinţa Burlington la o expoziţie de acuarele. După asta, cred că vor face nişte cumpărături la Galeriile Burlington.

James se uită la ceas. Era mult trecut de prânz. Dormise prea mult, dar nu se gândise că trebuia să se grăbească. Crezuse că Faith nu s-ar duce nicăieri fără să discute cu el mai întâi.

Roderick părea să-i simtă agitaţia.

– Crezi că banditii cu care ne-am bătut vor încerca să-i facă vreun rău?

– Nu ştiu.

– Dar de ce? Ei vor jurnalul şi nu ar fi logic să-l poarte cu ea. Dacă au de gând ceva, vor veni aici.

– Probabil că ai dreptate.

James se sprijini cu mâinile de masă şi se opinti, ridicându-se.

– În acelaşi timp, m-aş simţi mai bine dacă aş fi acolo, pentru orice eventualitate, înţelegi.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Roderick se ridică şi el. În starea în care eşti, n-ai putea să te baţi nici cât să ieşi dintr-un balon de săpun. Mă duc eu. Tu mai bine ai alerta servitorii, să păzească bine casa.

Se îndreptă cu paşi repezi către uşă.

– Roddy! îl strigă James.

– Da?

– Mulţumesc. Pentru tot.

– Pentru puţin.

Era răspunsul obişnuit, o replică politicoasă, care nu însemna nimic. Cu ocazia asta însă, zâmbetul timid al lui Roderick şi expresia lipsită de precauţia obişnuită mai înfipseră un ghimpe în conştiinţa deja prea încărcată a lui James. De ce nu încercase niciodată să-l cunoască pe băiatul ăsta?

După ce Roderick plecă, sosi şi terciul de ovăz, dar James nu puse imediat mâna pe lingură. Se gândea la Faith, întrebându-se dacă n-ar trebui să meargă după ea. Reflectă un moment şi decise că exagera. Trecuseră trei zile de când luase jurnalul de la Dora Winslet. Ucigaşul probabil îşi dăduse seama că Faith nu ştia nimic. Altfel ar fi fost deja în arest. Roderick avea dreptate. Jurnalul era ţinta ucigaşului.

Vârî lingura în bol şi descoperi că terciul lui avea consistenţa cimentului ud. Stomacul i se întoarse pe dos. Împingând castronul deoparte, se ridică şi merse să-l caute pe Butcher şi să-l pună în temă că era posibil să fie spărgători de case în zonă şi că trebuia să ia orice măsură de precauţie ca să-i ţină departe.

*

Merse direct în camera lui Faith, să ia jurnalul şi alte efecte personale. Apoi se retrase în camera lui şi împrăştie totul pe masa din faţa ferestrei.

Nu prea avea ce să cerceteze. Hârtiile tatălui ei erau legate cu o sfoară. Le puse deoparte. Mai avea jurnalul, răspunsurile la anunţul lui Faith, fotografia mamei ei şi cea de grup făcută în curtea de la Grand Hotel. Le studiase de nenumărate ori. Nimic nu părea să-i dea vreun indiciu în vreo direcţie.

Descoperise că, dacă se mişca, înţepeneala din încheieturi şi membre devenea mai suportabilă. Doar când se aşeza se transforma într-un butuc. Cum asta făcea chiar atunci, se ridică să dea câteva ture prin cameră, apoi se opri în faţa oglinzii înalte. Propria reflecţie se holba la el, şi nu era o privelişte prea plăcută. Umflătura de sub ochi dăduse înapoi, dar vânătaia bătea în galben. Îşi dezveli dinţii. Măcar îi rămăseseră toţi.

– Ei bine, bunico, spuse el, şi de aici încolo ce fac?

Nici un răspuns, şi nici nu se aşteptase la vreunul.

– Nici nu trebuie să-mi dai un nume. Un chip mi-ar folosi.

Doar propriul chip devastat se uita la el. Merse iar la masă şi primul lucru pe care-i căzu privirea fu fotografia mamei lui Faith. O ridică la lumină.

Nu era prima dată când observa asemănarea izbitoare dintre ea şi Faith. În acelaşi timp, îşi dădea seama dintr-o privire cum era fiecare. Întâlnise replici ale lui Madeline Maynard în camerele de consiliu ale instituţiilor financiare şi comerciale, dar erau toate bărbaţi avizi de succes. El era unul dintre ei. Acelaşi fel de hotărâre aprigă strălucea şi-n ochii lui Madeline. N-avea nimic împotriva unei femei ambiţioase. Fetele care urmau să termine cursurile de la St. Winnifred erau un exemplu viu. Aveau să aducă o eră nouă. Alex le-ar fi aplaudat. El o să se obişnuiască probabil cu ele, dar ceva cu care niciodată nu s-ar fi putut obişnui era o ticăloasă egoistă, care-şi părăsise propria fiică fără măcar să privească înapoi.

Se gândi la Dora Winslet şi simţi o undă de regret. Mereu trebuia să fie o oaie neagră. Pe de altă parte, dacă învăţa din greşelile ei, putea să ajungă chiar şi una din primele femei membre în Parlament.

Jurnalul lui Madeline se afla ademenitor în preajma lui, dar era peste puterile sale să-l decodeze. Nu pentru că n-ar fi înţeles ce era esenţial din metoda lui Scovell, ci pentru că nu avea textul pe baza căruia se putea descifra.

Se uită mai îndeaproape la jurnal, apoi îi mângâie coperta de piele cu degetele. Era crăpată ici-colo, dar încă se mai putea citi inscripţia cu litere aurii a numelui autoarei. Madeline Maynard.

Făcu un pas în spate, cu sprâncenele încruntate de concentrare. Mai văzuse o carte foarte asemănătoare în camera lui Faith la St. Winnifred, când îi umblase prin lucruri. Cartea era o suită de comentarii la operele lui Herodot şi autorul era tatăl ei. Era foarte mândră de cartea aceea.

Uită de toate durerile şi junghiurile în timp ce se înapoia în camera lui Faith. Găsi ce căuta, era la vedere, printre cărţile pe care le ţinea pe masa de la căpătâiul patului. Conştiinţa lui nu suferi câtuşi de puţin în timp ce se întoarse la el în cameră, trase un scaun la masa de scris şi se puse pe lucru.

Nici două minute nu trecură şi deja ştia că este pe calea cea bună.

– Numărul paginii, coloana, cuvinte sau litere din începutul paginii, murmură el în timp ce urmărea cu degetul când pe o carte, când pe cealaltă. Notă fiecare literă pe măsură ce o descifra. După douăzeci de minute se opri, încântat de succesul lui. Citi cuvintele pe care le descifrase.

Dragul meu Malcolm,
Dacă vreodată mi se întâmplă ceva, cercetează-l bine pe Basil Hughes. Numele său adevărat este Arthur Toombs...

Deşi mai avea multe de descifrat, se opri. Faith îi spusese că Madeline, în ultima sa noapte, îi spusese lui Lady Cowdray că recunoscuse, sau aşa i se păruse, o cunoştinţă veche. Şi avea un aer neliniştit.

Trebuia să fie Basil Hughes. Totul începea să aibă sens.

„Toombs. Toombs." Numele însemna ceva pentru el. Se ridică, merse la masa pe care împrăştiase lucrurile lui Faith şi ridică

răspunsurile la anunț. În afară de scrisoarea lui Lady Cowdray, toate cereau bani.

O găsi pe aceea pe care o căuta. Era semnată de Liza Begg, din Greek Street, Soho.

Cred că mătușa mea, doamna Bertha Toombs, Dumnezeu s-o odihnească în pace, a cunoscut-o odinioară pe Madeline Maynard. Dacă i-au fost lăsați bani mătușii mele, cred că mi se cuvin mie.

Cu sinceritate, desigur,
Domnișoara Liza Begg

Începea să i se zbârlească părul pe ceafă. Basil Hughes era Arthur Toombs. Ce relație era între el și Bertha Toombs?

Aranjă masa, duse înapoi articolele de ziar în camera lui Faith, apoi puse un valet să-i cheme o trăsură care să-l ducă în Greek Street.

Expoziția de acuarele englezești de la reședința Burlington nu-i suscită prea mult interesul lui Harriet. Dorea să treacă de la un tablou la altul cât mai repede, ca să poată merge la intrarea cealaltă, să facă cumpărături în Galeriile Burlington.

Faith nu-i purta pică fetei pentru lipsa de răbdare. La urma urmei, avea abia unsprezece ani. Până și ea însăși începea să devină nerăbdătoare. Se tot uita la ceas, sperând că a venit vremea să plece mai departe. Nu că ar fi interesat-o realmente magazinele din Galeriile Burlington. Ieșirea în sine o atrăsese, ceva care să-i distragă mintea de la haosul din ultima vreme, care-i dăduse peste cap viața discretă și lipsită de evenimente.

James îi spusese că nu se terminase încă, dar visul lui era despre o casă în paragină și o scară în consolă. Și nu erau asemenea case în jur sau în Galeriile Burlington. De ce avea să se teamă?

Era cu adevărat mulțumită de sine. Tot trecuse prin viață îngăduindu-le altora, inclusiv lui James, să ia decizii în locul ei. Era timpul să ia în mâini frâiele propriei vieți. Și această mică ieșire era un pas în direcția bună.

Se tot uitau la aceeași acuarelă de vreo cinci minute bune. Își înăbuși un căscat. Când Harriet începu să bombăne, Faith avu brusc un moment de inspirație.

– Ce-ar fi s-o duc eu pe Harriet la galerii? întrebă ea. Ne putem întâlni acolo, la Madame Digby, după ce ați terminat aici.

Harriet bătu din palme.

– Și atunci aș putea să-mi aleg materialele pentru rochia mea de domnișoară de onoare!

Faith rămase calmă. N-avea rost să o corecteze pe Harriet. Cu toții credeau ce voiau să creadă.

Margaret șovăia.

– Ah, nu, Faith, n-ar fi cinstit față de tine. Eu ar trebui s-o duc pe Harriet. Tu stai aici și distrează-te.

– Dar nu-i nici o problemă, protestă Faith.

Harriet vociferă mult mai intens. O voia doar pe Faith și pe nimeni altcineva. Mătușa Mariah puse capăt discuției.

– Îți faci prea multe griji, Margaret. Lasă copila în pace. Faith e profesoară, știe cum să se comporte cu copiii neastâmpărați.

Faith se gândi la cuvintele mătușii Mariah în timp ce traversară piața spre Picadilly, apoi, după prima la dreapta, intrară în Galeriile Burlington. Se întreba câte pozne ar putea face o fetiță în locul acela. Nu era aglomerație, doar oameni care se plimbau ca și ele, admirând mărfurile expuse în vitrine.

Faith își aminti brusc de Dora Winslet și o rugă pe Harriet să o țină de mână.

Nu avea inima ușoară când se gândea la Dora. James avea dreptate. Era mai mult decât o simplă poznă ce făcuse fata aceea. Conspirase cu Robert Danvers să fure jurnalul lui Madeline. Dora îi spusese despre înțelegerea asupra locului și orei de întâlnire cu Lady Cowdray, fără să se gândească măcar o clipă că ar putea-o pune în pericol. Și pentru ce? Pentru dragoste? Și deși acum trebuia să știe că Robert se folosise de ea pentru scopurile proprii, încă se declara îndrăgostită de el.

Dar asta nu era dragoste. Era orbire pură.

Gândul i-l readuse în minte pe James. Situația lor dezordonată – sau poate voia să zică relația? – trebuia să fie pusă la punct

într-un fel sau altul. Era sigură, cel puțin așa spera, că însemna mai mult pentru el decât o aventură neînsemnată.

Sau oare ea era oarba?

Ea era misiunea lui. Încleștă dinții și simți cum se înfierbântă. Era pe dracu'! Era umilitor să se gândească la ea în termenii aceștia. Nu numai că bărbatul ăsta nu era în stare să scrie scrisori, dar nu putea nici măcar să lege două vorbe, cu excepția momentelor când făceau dragoste, și ce femeie ar fi putut crede ce-i spunea atunci un bărbat?

De ce nu voia să spună cuvintele potrivite? Măgarul!

Harriet o trase de mână.

– Faith, spuse ea, atât de șoptit încât Faith trebui să-și aplece capul ca să o audă, ne urmărește un bărbat. Nu, nu te uita înapoi. Poți să-l vezi în vitrine.

Cu inima bătând cu putere, Faith întrebă:

– De unde știi că ne urmărește?

– Se oprește când ne oprim și noi și se preface că e interesat de mărfurile expuse. Se uită la păpuși. Nici măcar eu nu mă mai uit după păpuși.

Harriet se uită în sus spre Faith, cu ochi neliniștiți.

– Crezi că e un hoț de buzunare?

Ca să-i potolească temerile, Faith răspunse:

– E un supraveghetor în locul acesta, care e instruit să ajute oamenii. Îl vom găsi și îi vom spune despre bărbatul acesta care crezi tu că ne urmărește.

– Ce-i ăla supraveghetor?

– Un fel de polițist.

Faith își spuse în sinea ei că probabil bietul gentleman care era în spatele lor era nevinovat ca un mieluțel. De altfel, nu se afla cu adevărat în pericol până nu intra în casa aceea aflată în paragină. Dar putea fi rănită. Putea fi schilodită. Nu de asta venise James să o salveze când se dusese la Lady Cowdray? Și dacă James nu era clarvăzător? Dacă totul era în imaginația lui?

Își pipăi geanta. Avea un revolver la ea. Nu era neajutorată.

Se opriră să admire pălăriile femeiești expuse în vitrina unei modiste. În geam se puteau vedea oamenii din jur. Pe cât de natural putea, Faith își înclină capul într-o parte și în alta, să poată

vedea mai bine trecătorii. Apoi îl văzu și inima îi tresări. Îl cunoștea, dar nu-și putea aduce aminte de unde. Era un bărbat bine, de vreo cincizeci de ani, cu un fizic impresionant și trăsături austere, cioplite parcă în piatră. Cel mai sugestiv detaliu era cicatricea de pe unul din obraji.

Îl privi cum întoarce capul spre ea și își atinge apoi borul jobenului de mătase cu degetele. Poate era un semnal pentru cineva din față, cineva care intrase în galerii prin capătul dinspre Grădinile Burlington.

Nu trebuia să-și lase imaginația să exagereze. Presupunând că era unul dintre răufăcătorii cu care se confruntaseră James și Roderick la St. Winnifred, de unde era să știe că urma să fie astăzi aici? Cine să-i fi spus? Cum să fi aflat? De la Margaret? Mătușa Mariah? Vreuna dintre servitoare?

Nu era chiar un secret. Dacă dorea să afle ce planuri avea, nu era greu.

Când ochii li se întâlniră din imprudență, amândoi se uitară rapid în altă parte. Fiecare nerv din trupul lui Faith se încordă insuportabil. Inspiră.

– Ascultă-mă, Harriet, spuse ea. Am să te duc la Madame Digby, să-ți poți alege materialul pentru rochie.

Harriet nu scoase nici un sunet de încântare. Păruse să simtă îngrijorarea lui Faith.

– Tu unde vei fi, Faith?

– Am să-l găsesc pe supraveghetor și-am să-i spun despre omul care ne urmărește. Nu, nu vorbi, doar ascultă-mă. E posibil să nu avem mult timp. Spune-i lui Madame Digby că vei sta cu ea până venim ori eu, ori mama ta să te luăm. Orice ai face, nu pleca de la Madame Digby...

Buzele lui Harriet tremurau.

– Faith...

– Nu! Nu protesta, nu pune întrebări. Fii o fată curajoasă.

Cuvintele aspre o reduseră pe Harriet la tăcere, iar Faith nu îndrăzni să își îndulcească atitudinea față de ea. Una era să fie ea ținta unui ucigaș nebun și alta era să implice un copil nevinovat.

– Nu te uita în spate, doar mergi, spuse ea.

Un iureş de gânduri i se stârnise în minte. Ar fi putut ţipa şi să strige „Crimă", dar nu era sigură dacă i-ar fi sărit cineva în ajutor. Majoritatea oamenilor ar fi îngheţat sau ar fi început să pună întrebări şi până atunci ar fi putut fi prea târziu. Ucigaşul acesta era tenace. Ucigaşul acesta îl redusese la tăcere pe Robert Danvers şi, posibil, şi pe mama ei. Acum avea de gând s-o reducă chiar pe ea la tăcere. Dar omul care se apropia de ele nu putea fi actorul principal. Era sluga plătită a cuiva. Rolul principal trebuia să fi fost jucat de cineva care fusese în ultima expediţie a mamei sale.

Deci, de unde-l ştia pe omul care le urmărea? Îşi aminti. Era intendentul lui Basil Hughes, bărbatul care adunase donaţiile pentru următoarea expediţie în Egipt.

Genunchii i se loveau unul de celălalt când ajunseră la magazinul lui Madame Digby. Abia era conştientă de oamenii bine îmbrăcaţi care o depăşeau prin galerie. Toate simţurile îi erau concentrate asupra bărbatului care le urmărea. Când se opreau ele, se oprea şi el.

– Harriet, spuse Faith, ţii minte ce ţi-am spus?

Harriet dădu din cap. Faith aşteptă o clipă. Nişte doamne se apropiau de magazin.

– Acum, spuse ea pe un ton scăzut, dar dârz.

Harriet păru să înţeleagă ce i se cerea. Se strecură într-un grup de doamne de parcă ar fi fost cu ele şi dispăru în magazin.

Faith răsuflă rapid. Nu era curajoasă. N-avea pic de eroism în ea. De una singură, ar fi fugit iepureşte, dar trebuia să se gândească la Harriet acum. Intendentul nu se putea ţine după amândouă, şi era sigură că ea, nu copila, era ţinta lui.

Întărindu-se ca să se poarte cât mai firesc şi fără să pară a fi remarcat prezenţa intendentului, se plimbă în jos, pe lungimea galeriilor, căutând din ochi un paznic în uniformă sau un posibil complice al urmăritorului. Ce nu putea înţelege era ce voiau de la ea. Să o ucidă? Să o răpească? Să o bată până se învaţă minte? Şi ce-i reţinea?

Voiau jurnalul, se gândi ea cu amărăciune. Toate astea pentru jurnalul lui Madeline, iar ea nici măcar nu ştia încă ce secrete ascundeau paginile acestuia.

Ajunsese aproape la sfârşitul galeriei când zări supraveghetorul în uniforma sa întunecată şi cu pălăria cu tresă aurie. El probabil nu era înarmat, dar ea da. Gândul o făcu să vâre mâna în poşetă după revolver. Îl ascunse în faldurile rochiei şi se îndreptă spre el.

Era un om tânăr, ceea ce o surprinse. S-ar fi aşteptat ca un supraveghetor să fie mai în vârstă, mai experimentat.

– Da, domnişoară? spuse el, ridicând uşor din sprâncene. Cum vă pot ajuta?

Tremura atât de violent, încât abia putea vorbi.

– Domnule ofiţer, spuse ea, şi se opri când îi văzu privirea trecând pentru o clipă peste umărul ei, înainte să i se uite din nou în ochi.

Instinctele luară locul raţiunii, ca în cazul unui animal sălbatic. Ridică arma, dar era prea târziu. Un braţ ca o platoşă o prinse din spate, şi o cârpă înmuiată într-o substanţă cu miros dulce dezgustător îi fu apăsată pe nas şi pe gură. Revolverul îi alunecă din mână şi căzu peste omul care o ţinea.

– Faceţi loc doamnei! îl auzi ea pe supraveghetor. Faceţi loc!

Cârpa care o sufoca îi fu luată de pe faţă şi se simţi trecută în braţele cuiva.

– Doamna a leşinat! strigă supraveghetorul. Faceţi loc!

Ultimul lucru pe care şi-l aminti înainte să-şi piardă cunoştinţa fu că e îngrămădită de cineva într-o trăsură.

Capitolul 23

„Mii de draci! Urăsc să stau să aştept!"

James îşi trecu degetele prin păr şi începu să se plimbe încoace şi încolo. El şi Roderick erau în biblioteca mătuşii lor din piaţa Berkeley, aşteptând să se facă ora cuvenită pentru schimb: Faith contra jurnalului.

După ce o vizitase pe domnişoara Begg, sosise acasă şi găsise mare tărăboi. Faith fusese răpită de doi bărbaţi, în Galeriile

Burlington, îi spusese Harriet. Fusese o martoră excelentă. Faith ştiuse că le urmăreşte cineva şi îi ordonase lui Harriet să rămână cu Madame Digby. Dar Harriet nu se supusese niciodată ordinelor – slavă Domnului! – şi văzuse totul, aşa că-i povestise lui Roderick, când acesta ajunsese în goană la galerii cu mătuşa Mariah şi Margaret după el.

Nenorociții o prinseseră pe Faith ziua în amiaza mare, cu o cârpă înmuiată în cloroform. James bănuia că fusese cloroform, pentru că unul dintre supraveghetori fusese prins în acelaşi mod, înainte să-i fie subtilizate pălăria şi haina. Tâlharii aceştia nu se temeau să-şi asume riscuri. Lăsaseră biletul, adresat lui, prins de vesta supraveghetorului. Din fericire, Roderick avusese prezența de spirit să-l rupă şi să-l deschidă, altfel ar fi chemat poliția.

James ridică biletul şi citi rapid cele câteva rânduri din el. Pe scurt, scria că dacă vor chema poliția, consecințele vor fi nefaste în ceea ce o priveşte pe Faith, şi că schimbul va avea loc la unsprezece în acea noapte, pe partea nordică a Westminster Bridge. El trebuia să fie acolo singur şi să aducă jurnalul.

Îl privi pe Roderick. Fratele său se încrunta concentrat, urmărind coloanele şi scriind asiduu litere, în timp ce încerca să decodeze ultimul mesaj al lui Madeline către soțul ei. Nu mai părea important acum. Putea dovedi motivul chiar şi fără jurnal. Domnişoara Begg îi dăduse informații mai mult decât suficiente. Dar tot nu putea demonstra că Basil Hughes o ucisese pe Madeline sau pe Robert Danvers. Dacă nu avea încotro, o să ia legea în propriile mâini. Singurul lucru care mai conta era ca Faith să rămână în viață.

„Faith", o strigă el în tăcere. „Unde eşti?" O strigă iar şi iar. Din câte ştia, cloroformul era un narcotic puternic. Oare încă era sub efectul său sau o drogaseră cu altceva?

I se puse un nod în gât de groază. „Faith! Trezeşte-te! Luptă-te!"

Îşi reveni cu un geamăt de durere. O durea capul. Stomacul i se revolta, creându-i o stare de greață. Ştia că-i va fi rău. Ridicându-se cu greutate, clipi rapid, încercând să vadă unde se află. Prima dată crezu că visează. Acesta nu era dormitorul ei luminos şi aerisit din piața Berkeley. Era o pivniță de vinuri prăfoasă şi umedă.

Singura sursă de lumină era o lampă cu gaz din vârful scărilor şubrede, iar patul ei era doar o saltea umplută cu paie.

Când încercă să se ridice, o cuprinse un val de amețeală. Aşteptă o clipă şi încercă din nou. Se agățase de unul din rafturi când uşa din capătul scărilor se deschise. Omul pe care-l crezuse a fi supraveghetorul din galerie îşi iți capul înăuntru, dar fără să coboare.

– Mi s-a părut mie că aud ceva, spuse el.

Îi venea să scuipe auzind veselia din tonul lui.

– Îmi vine să vărs, spuse ea. Şi trebuie să folosesc toaleta.

– Măi să fie, dar ce delicată mai eşti, Înălțimea Ta? E un lavoar vechi în direcția aceea.

Arătă spre cea mai întunecată zonă a pivniței, de un întuneric care părea să nu se mai termine.

– Dar nu garantez că apa e bună de băut. Dacă mă gândesc bine, nu garantez că e apă deloc. Locul ăsta va fi demolat curând. Se întorsese pe jumătate şi îi aruncă peste umăr: Ah, apropo, n-ai pe unde să ieşi în afară de uşa asta, deci să nu-ți vină vreo idee.

Închise uşa cu un zgomot sec şi îl auzi răsucind cheia în broască.

Începea să-şi aducă aminte. Mai auzise vocea aceasta înainte, când plecase de la casa lui Lady Cowdray din Chalbourne. El era unul dintre cei care o asaltaseră la cascadă.

Sau poate era confuză.

Avea mintea tulbure, reacțiile încetinite şi obiectele pluteau în fața ochilor ei de parcă ar fi fost pe jumătate oarbă. Oare cât cloroform inhalase? Era norocoasă să fie încă în viață.

Ultimul gând îi puse picioarele în mişcare. Târându-se de la un raft de sticle la altul, ajunse în sfârşit la peretele din spate. Nu era uşă la lavoar, dar putea zări o chiuvetă şi un scaun de toaletă. Bărbatul n-avusese dreptate în privința apei. Țâşnea din robinet, dar mirosea atât de rău, încât nu putea suporta nici măcar să-şi dea pe față cu ea.

După ce se îngriji măcar de nevoile de bază, ieşi la lumină, ținându-se de pereți şi încercă să-şi pună gândurile în ordine. Nu ştia de ce se afla aici sau ce aveau de gând cu ea, dar părea mai prudent să încerce să o şteargă.

Un râs panicat i se opri în gât. N-avea pe unde ieşi în afară de uşa aceea încuiată. Şi dacă nu ieşea curând, avea să moară de sete.

Vin. Putea să bea vin.

Îi luă cinci minute să-şi dea seama că fiecare sticlă era goală. Ar fi trebuit să-şi dea seama că oamenii care locuiseră aici n-ar fi lăsat nimic de valoare în urmă. Încercă să-şi umezească buzele, dar îşi simţea limba de parcă ar fi fost o bucată de piele veche şi nu reuşea să adune nici un strop de salivă. Ochii i se umplură de lacrimi de ciudă. Cu cât se înfuria mai tare, cu atât gândea mai limpede. Un plan începea să prindă contur. Nu era un plan foarte bun, dar era mai bun decât nimic. Nu putea să stea pur şi simplu acolo, ca o capră priponită, aşteptând tigrul să se năpustească asupra ei.

Se întinse către o sticlă goală şi o cără, cu paşi lenţi, către capătul scărilor. După ce scăzu lampa de gaz până abia mai pâlpâia, aşeză sticla pe o parte pe prima treaptă. Mulţumită că totul era pregătit, coborî scările, culese altă sticlă de vin şi o aruncă pe cât putea de tare în peretele de piatră, unde se sparse cu un zgomot satisfăcător. Apoi începu să ţipe. Ţipă şi ţipă, şi ţipă.

Auzi tunetul de paşi alergând, apoi uşa se deschise brusc. Ţipă iar. Înjurând slobod, temnicerul ei dădu să coboare, se dezechilibră când păşi pe sticla de vin şi apoi se rostogoli pe scări cu capul în jos. La capătul lor, făcu un efort slab să se ridice, apoi se prăbuşi grămadă. Faith nu voia să vadă mai mult. Se ajută de mâini ca să urce pe scări, zbură pe uşă, o închise şi o încuie cu cheia.

Făcu un pas în spate, holbându-se la uşă. Reuşise! Chiar reuşise! Succesul îi făcea capul să se învârtă. Dar era doar pentru moment. O răpiseră doi oameni. Unde era celălalt?

Încercând să se menţină vigilentă, pipăi până nimeri o uşă, o împinse şi dădu de un zid. Răpitorul ei îi spusese că va fi demolată casa şi se pare că muncitorii deja începuseră procesul. Din peretele de rezistenţă se zărea îngrijorător de departe o scară în consolă.

O scară în consolă. O casă în paragină. Imaginile i se succedau rapid în minte. Mai fusese aici. Un ucigaş era pe urmele ei. Trebuia să scape.

Lampa cu gaz pâlpâi şi se stinse. Ochii îi trecură îngroziţi de la o umbră grotescă la alta. Asta era tot ce zărea, umbre. Toate celelalte simţuri i se ascuţiră. Auzea respiraţia cuiva. Apoi mirosi aroma dulceagă şi scârboasă a cloroformului.

Picioarele i se urniră chiar în momentul în care el sări asupra ei. Ţâşni pe uşa din faţă şi, cu un suspin de groază, se aruncă în ascunzişul întunericului.

Nu ajunse prea departe. Deşi putea zări lumini în depărtare, întunericul era şi mai straniu din cauza unei ceţi care i se prindea de faţă ca un văl străveziu. Putea auzi mişcările răpitorului în spatele ei – presupunea că intendentul – care se lupta cu tufişurile, încercând s-o descopere.

Se apropia. Îşi muşcă buzele înăbuşind un scâncet şi înaintă puţin. Formele tufişurilor şi siluetele copacilor se conturau încet din ceaţă. Pietrişul îi scârţâia sub picioare şi ştia că se apropie de casă.

Dintr-odată, din ceaţă răsăriră porţile mari de fier forjat ale intrării. Îşi ţinu respiraţia uitându-se la ele, apoi se împinse precaut printre ele.

„James", strigă ea în minte, „sunt în coşmarul tău!"

El îi răspunse imediat: „Ascultă-mă, Faith. Trebuie să-mi spui unde eşti".

Ea suspină cu voce tare.

– Nu ştiu.

Vocea din capul ei era imperioasă şi îi cerea atenţia. „Uită-te în jur. Descrie-mi ce vezi."

Se uită în jur. „Sunt lângă râu. Cred că văd luminile bărcilor licărind. E o stradă. Sunt pe o stradă. Şi mai e şi o inscripţie."

„Ce scrie pe ea?"

Se uită cu atenţie. „Belvedere Street". Capul i se întoarse brusc în direcţia din care auzise o ramură frângându-se. Urmăritorul o ajunsese. „Fugi."

„Faith! Casa familiei Hughes e pe Belvedere Street! Nu te apropia de ea! Ascunde-te. Te voi găsi."

Nici un răspuns.

– Am pierdut-o.

Roderick ridică privirea din notiţele sale.

– Ce-ai spus?

– Am spus că știu unde este și nu va avea loc nici un schimb. Am știut de la bun început cum se va termina.

– De unde puteai să știi?

– Pentru că am trăit scena asta de nenumărate ori. Ia-ți haina și asigură-te că ai o armă la tine.

– Dar... dar..

– Îți explic totul în drum spre casa familiei Hughes.

– Dar...

– Mișcă-ți fundul, Roddy! Nu avem mult timp.

Nu știa de cât timp se împleticea din umbra unui copac către altul, dar știa că nu mai putea continua mult. Respira greu, simțea un junghi în coaste și ceața i se îmbibase în haine, făcându-i pielea rece și lipicioasă.

Când ajunse la următorul petic de tufișuri dese, se ghemui și ascultă. Îi putea auzi pașii ușori. Se apropia de ea. Scoase un scâncet de pură teroare animalică. Trebuia să se miște. O văzuse! Venea spre ea!

Se ridică în picioare și alergă asemenea unui iepure, fără să ia în seamă înțepătura din coaste sau tufișurile care-i sfâșiau hainele și pielea dezgolită. Nu mai încerca să se ascundă de el acum. Îl auzea alergând, zdrobind tufișurile, dar refuză să se dea învins. Alerga într-o cursă pentru viața ei.

Dintr-odată, copacii se rărirră și o casă luminată apăru în fața ei. Dacă înainte alerga precum un iepure, acum picioarele i se mișcau ca fulgerul. Se îndepărta de el! Suspinând de ușurare, mai forță o dată și traversă o terasă. Luminile se revărsau dintr-un glasvand. Se repezi în cameră și căzu în genunchi. O doamnă veni spre ea. Ghemuită, Faith icni:

– Trebuie să mă ajutați. Mă urmărește un bărbat. Cred că vrea să mă omoare.

Abia apucă să rostească aceste cuvinte, că bărbatul care o urmărea intră pe ușă. I se adresă celeilalte femei:

– Îmi pare rău, doamnă. Ne-a scăpat. Dacă știam că vine încoace, nu mă mai grăbeam.

– Nu-i nimic, John. S-ar putea spune că destinul i-a ghidat pașii.

Faith smuci capul în sus și întâlni privirea rece a lui Sophie Hughes.

– Tu! șopti ea, aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor și urechilor – doamna Hughes era prietena ei.

Nu primi vreun răspuns. Intendentul o prinse de umeri și o trânti lipsit de delicatețe într-un scaun. Faith era prea uimită ca să se mai zbată sau să protesteze. Intendentul spuse:

– Ar trebui să mă întorc la fosta locuință a familiei Briggs să mă asigur că Roper e bine.

Scoase din buzunar revolverul lui Faith.

– Știți să-l folosiți?

– Dacă știu să folosesc un revolver? râse doamna Hughes. Dragul meu John, nu pleacă nimeni în Egipt fără să știe să folosească o armă. Dă-l încoace.

Când el se făcu nevăzut, doamna Hughes încuie ambele uși, dar fără să-și ia ochii de la Faith.

Mintea lui Faith se ascuțea cu fiecare clipă care trecea.

„–James, strigă mintea ei.

– Faith! În sfârșit. Nu mă da afară. Lasă-ți mintea deschisă. Lasă-mă să aud ce gândești.

– Sunt cu doamna Hughes într-o cameră de lângă terasă. Ea e răufăcătoarea, James, și intendentul ei e afară, pe domeniu. Fii atent! Ea are arma mea! Amândoi sunt înarmați.

– Ține-o de vorbă. Trage de timp. Sunt pe podul Westminster. Nu renunța. Acum sunt în mintea ta și voi ști fiecare cuvânt pe care-l spui sau îl gândești."

Știa unde e și știa și că doamna Hughes e răufăcătoarea. Speranța i se înălță în suflet. „Ține-o de vorbă. Trage de timp."

– Ce-ai de gând să faci cu mine?

Un zâmbet slab arcui colțul buzelor lui Sophie Hughes.

– Noi am aranjat un schimb: tu în locul jurnalului lui Madeline.

– Care noi? Tu și soțul tău? Sau tu și intendentul?

Doamna Hughes ridică revolverul și pumnul i se albi când îl strânse.

– Eu şi intendentul meu vom face tot ce e necesar pentru a-mi proteja soţul.

– Intendentul *tău?*

– John Ardent a fost intendentul tatălui meu şi îmi este complet credincios.

Faith înţelese brusc totul şi bâlbâi:

– El era omul care mă urmărea când am mers să-l întâlnesc pe Alastair în grădină, în noaptea prelegerii. Avea de gând să mă ucidă.

Doamna Hughes râse uşor.

– Deci ai pus totul cap la cap. Nu. Erai destul de în siguranţă atunci. L-ai întrerupt pe John când se îndrepta spre hangarul de pe doc după ce se lăsase întunericul ca să mute trupul lui Danvers. Înţelegi tu, nu aş fi vrut să fie găsit pe domeniul meu.

Faith spuse încet:

– Soţul tău nu face parte din complotul ăsta, nu? Tu eşti cea care mi-a ucis mama. Madeline ţi-a recunoscut soţul, nu? Îi cunoştea secretul şi a încercat să te avertizeze, dar n-ai vrut s-o asculţi. Ţi-era teamă că ar da secretul în vileag în memoriile sale şi nu puteai îngădui asta. Da, aşa trebuie să fi fost.

„Mă închizi afară din mintea ta, Faith! Mă dai afară!"

Era prea copleşită de groază şi durere pentru a mai auzi avertismentul lui James.

– Ai drogat-o. Trebuie să fi bănuit asta, aşa că şi-a ascuns jurnalul. Totul a fost premeditat. Voiai să moară ca s-o reduci pe veci la tăcere. Apoi i-ai căutat jurnalul. De asta i-a dispărut bagajul? L-ai furat, sperând să găseşti jurnalul în el?

Sophie Hughes îi zâmbi cu superioritate, dar nu răspunse. Faith continuă, înverşunată:

– Dar jurnalul nu era acolo, nu? Şi toţi anii aceştia trebuie să fi suferit enorm, neştiind când ar putea apărea! Ei bine, uită-te la tine acum! Eşti o femeie îmbătrânită prematur. Nici nu mă mir că soţul tău umblă cu alte femei.

Doamna Hughes suferi o transformare dramatică. Ochii îi ieşiră din orbite, buzele i se răsfrânseră, dezgolindu-i dinţii, şi furia îi sclipi în ochi.

– Basil mă iubeşte. Întotdeauna m-a iubit şi întotdeauna mă va iubi. N-am să las nimic şi pe nimeni să intervină între noi.

Faith nu-şi putea reţine batjocura din voce.

– Vorbeşti ca o şcolăriţă îndrăgostită. Dora Winslet ar putea lua lecţii de la tine. Asta nu e dragoste. E o iluzie. Dacă soţul tău te iubeşte, atunci unde este acum?

Faţa femeii mai în vârstă era o mască a dispreţului.

– E bărbat, domnişoară McBride. Nu-mi dă socoteală despre cum îşi petrece fiecare minut al zilei. Are cluburile lui unde se duce.

– Şi femeile lui? A, nu-i nici un secret. Ştii de ele, nu? Eşti sigură că nu te temi mai mult de urmările scandalului asupra ta decât de decăderea soţului tău? Vei ajunge de râsul lumii.

Faţa femeii se înroşi de furie.

– Soţul meu e un bărbat adevărat. Femeile acelea sunt doar o distracţie. Nu înseamnă nimic pentru el.

Faith rămânea fără argumente.

– Danvers, spuse ea, fără să ştie ce să mai adauge. Cu o uşurinţă care o surprinse, cuvintele îi veniră de la sine: Acolo l-a întâlnit soţul tău pe Danvers, la cluburile sale? Îi datora bani Danvers? Aşa l-ai ademenit în jocul tău?

– Dar ce persoană curioasă eşti!

Doamna Hughes izbucni în râs.

– M-ai prins, da. Dacă bietul Robert nu s-ar fi lăcomit, ar fi trăit şi azi. Merita să moară.

Faith clătină din cap.

– Dacă te-ai putea auzi. Era atât de lacom, încât l-ai ucis? Dar eu? Ce vei face cu mine? James nu-ţi va da jurnalul dacă mă ucizi. Şi poate am decodat jurnalul. Atunci ce-ai să mai faci?

– De ce crezi că te ţin în viaţă? Vocea femeii deveni plină de răutate. Dar odată ce facem schimbul, veţi muri amândoi.

Ameninţarea îi limpezi mintea lui Faith mai bine decât orice altceva.

„– James?

– Pregăteşte-te să fugi, Faith. Am să-i distrag atenţia. Când fac asta, fugi cât poţi."

Pocnetul unei împuşcături răsună afară pe terasă.

– John!

Doamna Hughes alergă la uşa de sticlă. Dintr-un salt, Faith o luă la fugă în direcţie opusă. Degetele ei nu se mişcaseră vreodată mai repede decât atunci când deschiseră uşa. Apoi dădu buzna pe hol. Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche şi se înfipse în peretele din faţa ei. Aplecându-se, se mişcă în zigzag şi ţâşni în sus pe scara în consolă. Servitori în cămăşi de noapte ieşiră din camere să se uite în jos peste balustradă. Două împuşcături succesive îi făcură să fugă la adăpost.

Când ajunse la primul etaj, ezită. Nu ştia încotro să o ia. Scările erau luminate de candelabrul de deasupra lor, şi deşi lumina acestuia fusese diminuată, era suficientă cât să-i dea în vileag poziţia. În stânga ei era un coridor lung, întunecat, cu o lumină în capăt. Ţinându-şi răsuflarea, tremurând îngrozită, se repezi în întunericul ocrotitor.

„– Faith, unde eşti?

– Pe un coridor, un coridor lung şi întunecat. O, Doamne, este chiar ca în coşmarul nostru!

– Nu te panica!

– Ţie ţi-e uşor să spui asta!"

Se opri să-şi tragă răsuflarea şi ţipă când o vază căzu de pe piedestalul său înalt, spărgându-se în mii de cioburi de porţelan care zburară în toate părţile. Un praf fin i se aşeză în păr. Încă o împuşcătură îi explodă deasupra capului.

„– James, se apropie!

– Ascultă-mă, Faith. La următorul etaj e o galerie, nu-ţi aminteşti? E deasupra camerei unde am asistat la prelegere. Mergi către galerie.

– Tu unde vei fi?

– Te voi aştepta."

Deşi putea auzi paşi în urma ei, nu se uită înapoi. Instinctul orb îi dădea o agilitate pe care nici nu ştia că o are. Alergă pe coridor şi sus, pe următorul rând de trepte, apoi ajunse la galerie. James nu se zărea şi nici nu se auzea nicăieri.

Se întoarse să se uite în spate. O siluetă se apropia în penumbră. Faith ştia că este doamna Hughes. Ştia că aici se va sfârşi.

Nu mai avea puterea să continue. Cu fiecare centimetru înaintat de doamna Hughes, ea se retrăgea. Nu accepta înfrângerea. Avea mintea perfect limpede. Panica dispăruse. Avea să o dezarmeze pe cealaltă femeie sau... sau... Îşi adună puterile când doamna Hughes ridică revolverul, apoi suflul i se opri când auzi o voce din întuneric.

– Doamnă Hughes, sunteţi arestată pentru uciderea lui Madeline Maynard.

Sophie Hughes se răsuci şi apăsă pe trăgaci. Faith îl auzi pe James icnind când îl lovi glonţul. Îngheţă de groază. Apoi femeia întoarse arma către Faith. Dar nu se întâmplă nimic când apăsă iar trăgaciul. Doar zgomotul unui butuc de armă gol.

Faith scrută coridorul întunecat.

– James? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Nu te pot vedea.

– Lasă-mă o clipă. Vocea lui suna chinuit. M-a cam nimerit glontele ăla. Stai unde eşti. Poliţia va fi aici în orice moment. L-am trimis pe Roderick după ei. L-a luat şi pe Arden cu el, legat fedeleş, de dragul siguranţei.

La aceste cuvinte, doamna Hughes se repezi la Faith cu ferocitatea unei pisici sălbatice încolţite. Trăgea de ea, încercând s-o împingă peste balustradă. Îl auzi pe James gemând în timp ce se târa în picioare, dar toată energia şi raţiunea ei se concentrau pe gestul de a-şi ţine picioarele pe sol. Se opinti, se zbătu, muşcă şi zgârie. Cealaltă femeie era mai grea şi mai puternică. O ridică pe Faith de la pământ, aplecând-o peste balustradă. Aveau să cadă amândouă.

– N-ai să publici niciodată memoriile mamei tale. Doamna Hughes scrâşni din dinţii încleştaţi. N-ai să-mi faci niciodată soţul de râs.

Când înaintă, James îi distrase atenţia femeii. Cu un brânci, Faith se eliberă din braţele ei puternice. Pentru o clipă care-i opri inima în loc, Sophie Hughes dădu din braţe ca o pasăre care-şi ia zborul, apoi se prăbuşi lent în gol. Ţipătul ei care-ţi îngheţa sângele în vine se auzi în întreaga casă.

*

Următoarele câteva ore trecură ca prin ceață pentru Faith. Roderick sosise cu doi polițiști, care le luaseră declarațiile și apoi îi lăsaseră să plece. Îl duseră pe James acasă și chemară un doctor care să-i scoată glonțul din umăr. Toți cei din casă se îngrămădiseră în dormitorul lui James. Faith nu-și putea crede ochilor văzând diferența. Erau din neamul Burnett. Nu-și arătau partea sensibilă, și totuși iată-i, cu fețele pământii și tremurând, înecați în lacrimi, îmbrățișându-se de parcă James ar fi fost pe patul de moarte, deși doctorul insista că pacientul său era în afara oricărui pericol. Intră și ea pentru câteva îmbrățișări.

În final, exasperat, doctorul le porunci tuturor să iasă afară. Nimeni nu prea voia să asculte, dar doctorul insistă că se gândea doar la binele pacientului. Înainte să ajungă la ușa propriei camere, Roderick o prinse din urmă.

– Faith, șopti el, de parcă ar fi trezit toată casa dacă ridica tonul, James a descoperit cheia pentru codul ultimelor două pagini din jurnalul mamei tale.

Îi trebuiră câteva clipe să-i înțeleagă vorbele.

– James a descifrat codul?

El încuviință. Avea în mâini jurnalul mamei sale și încă o carte, pe care ea o recunoscu imediat – erau comentariile tatălui său la opera lui Herodot.

– Uite... spuse el, poate că acum nu este momentul să-ți explic cum funcționează. Ai trecut prin destule pentru o noapte. Ce doream de fapt să spun este că, dacă îmi permiți, am să fac transcrierea completă și am să ți-o dau mâine, după ce te odihnești bine.

Dintr-odată, somnul era ultimul lucru din mintea ei.

– Nu. Adică, vreau să spun că eu ar trebui să fiu aceea care să transcrie ultimul mesaj al mamei mele. Îmi arăți cum?

– Desigur. Mă gândeam eu că asta vei spune.

– Hai să mergem la mine în cameră.

Zâmbetul lui provocator, aproape un rânjet, nu i se păru ofensator.

– Faith, îi atrase el atenția, ce crezi că ar spune James dacă te-ar auzi?

Pentru prima oară după atâta amar de vreme, ea zâmbi.

Capitolul 24

Grand Hotel
Cairo
Noiembrie 1875

Dragul meu Malcolm,

Dacă mi se întâmplă ceva, cercetează-l bine pe Basil Hughes. Numele lui adevărat este Arthur Toombs, și e căsătorit cu Bertha Toombs, care ține pensiunea de pe Greek Street, acolo unde stau eu când sunt în Londra. Știu asta pentru că ține pe policioara căminului o fotografie de nuntă cu Hughes-Toombs. A plecat de acasă acum vreo zece ani și nu se mai știe nimic despre el de-atunci. Biata Bertha crede că a fost ucis de tâlhari și că i-au aruncat trupul în râu. Eu mereu m-am îndoit de asta. Dispărut, posibil mort, am impresia că au spus polițiștii.

Îți poți imagina ce șoc am avut când a sosit în Cairo, acum o săptămână, să i se alăture lui Sophie, pe care a luat-o de nevastă în Anglia, înainte să demareze expediția. Sophie e în extaz. Am fost uimită. Toombs și-a schimbat numele și a evoluat de la contabil la un om de afaceri de succes. L-am recunoscut din fotografia lui, dar el n-are de unde să mă știe, din moment ce nu ne-am întâlnit niciodată. Am observat ceva interesant. Domnul Hughes e extrem de reticent când e vorba să i se facă fotografii. Mă întreb de ce.

La început, m-a amuzat. Mă știi. Nu-mi place să mă amestec în viețile oamenilor. Sophie e destul de matură și înțeleaptă, m-am gândit eu, cât să vadă dedesubturile unui bărbat alunecos ca domnul Hughes. Probabil că vârsta mea înaintată mă înmoaie. Aceasta este ultima noastră noapte în Cairo, și mâine ne despărțim până când se va organiza următoarea expediție. Mă simțeam sentimentală sau ceva de genul ăsta, deloc în apele mele. În orice caz, am decis s-o salvez pe Sophie de mercenarul de Hughes. E o văduvă foarte bogată.

Ar fi trebuit să mă țin de filozofia mea și să nu mă bag în viețile oamenilor. S-a petrecut o scenă groaznică. M-a acuzat că-l vreau pe Hughes pentru mine. Eu, în schimb, i-am spus că dacă nu se duce la poliție, am să mă duc eu. Bigamia e un delict.

Firește, n-aș face așa ceva. A fost doar o replică spusă la nervi, dar mai târziu m-am gândit: „Dacă-i spune lui Hughes că știu cine este... ei bine, cine știe ce-ar face?"

Sincer, nu cred că am motive să mă tem, dar doar în cazul puțin probabil în care mă înșel, am să ascund acest caiet în camera lui Lady Cowdray. Știu că Elsie ți-l va da dacă mi se întâmplă ceva.

În afară de avocatul nostru, domnul Anderson, ea e singura persoană care știe de existența ta.

Poate te întrebi de ce mi-am codificat toate însemnările. Pune asta pe seama prudenței profesionale. Așa îmi câștig existența, scriu despre locurile pe care le-am vizitat și despre oamenii pe care i-am întâlnit. Dar plagiatul există chiar și printre învățați și scriitori. Mi s-a întâmplat o dată. O cheamă Jayne Coltrane. Tot nu poate înțelege că faptul că mi-a publicat una dintre lucrări sub numele ei e furt curat. După acest incident, am început să-mi încifrez notițele. În seara aceasta folosesc codul nostru special. Oare exagerez?

Mă simt iar sentimentală, poate ca rezultat al celor două pahare de șampanie pe care le-am băut înainte să urc în cameră. Ținem petrecerea obișnuită de rămas-bun, înainte să plecăm spre casă, mâine. N-ar fi trebuit să beau și al doilea pahar de șampanie. Parcă am o pâclă în cap.

Trebuie să spun că n-am nici un fel de regrete cu privire la faptul că am ales să-mi urmez calea. N-am fost niciodată croită să fiu soție și mamă. Și tu știi asta. Îți mulțumesc, Malcolm, cu deplină sinceritate, pentru că mi-ai respectat deciziile. Așa cum îți place ție să spui, alegerile noastre au consecințe, și eu, una, cred că mi-am achitat datoriile. Da, m-am întrebat ce face fiica pe care am lăsat-o în urmă și m-am întrebat dacă îmi seamănă. Dar mi-am ținut partea din înțelegerea pe care noi doi am făcut-o. Ai vrut ca despărțirea să fie finală și cred că așa a fost cel mai bine. N-am încercat nici măcar o dată să-mi văd fiica sau să corespondez cu ea.

Ar trebui să merg jos și să mă împac cu Sophie. Încă îți prețuiesc comentariile la opera lui Herodot. Am vizitat multe dintre locurile la care face referire în istoriile sale. Acesta a fost destinul pe care mi l-am ales. Sper că și tu ești fericit cu alegerile tale.

Madeline.

Faith puse tocul jos, închise cartea de comentarii a tatălui său, și se lăsă pe spate în scaun. Petrecuse ultimele ore transcriind jurnalul mamei sale și era frântă de oboseală. Toată lumea era în pat și singurele sunete pe care le putea auzi erau ticăitul ceasului și sâsâitul slab al lămpii cu gaz.

Mesajul mamei sale oferise răspuns la multe dintre întrebările care-i frământaseră pe ea și pe James. O durea sufletul pentru distrugerea atât de lipsită de sens a unei vieți. Dar Faith era îndurerată și din altă pricină. Dezamăgirea – amestecată cu resentimentul – o făcea să se cutremure. „Despărțire finală. Înțelegere. Fără regrete." Ce fel de părinți ar face asta copilului lor? Mama ei nici măcar nu-i spusese pe nume. Faith știuse că Madeline nu fusese o femeie obișnuită, dar sperase în taină la circumstanțe atenuante care să explice dispariția mamei din viața ei: o căsătorie nefericită sau o aventură amoroasă care mersese prost. Ceva. Dar această justificare a alegerilor făcute, atât de rece și dureroasă, atinsese ceva înlăuntrul lui Faith, care se ofilise și murise.

Madeline nu veghease de la distanță asupra fiicei sale, nici măcar o dată. Era adevărat că nu corespondase niciodată cu ea. Dacă părinții ei comunicaseră vreodată, probabil fusese prin intermediul avocatului lor.

Se simțea dezorientată, de parcă întreaga ei lume se întorsese cu susul în jos. Viața ei de profesoară la St. Winnifred părea acum cenușă. Se mândrise cu fetele acelea și încercase să le insufle dorința de a reuși în domeniile pe care și le aleseseră, dar nu în detrimentul fiecărui sentiment mai delicat care le umaniza. Oare le spusese asta vreodată?

Oboseala o făcea să fie irascibilă, își spuse ea. Știa că puținele referiri la ea erau doar note de subsol. Substanța textului conta, nu indiferența unei mame față de copilul ei. Era o femeie adultă. Avea să treacă peste asta. Ce nu putea înțelege era de ce durea atât de tare.

Cu siguranță fusese și mai greu pentru tatăl ei s-o uite pe Madeline. Intuiția îi spuse că nu încetase niciodată s-o iubească. Însă dacă ar fi putut conviețui cu ea era o cu totul altă problemă. Oamenilor cu idei fixe, complet concentrați pe ideea de a-și urma destinul, le era indiferent dacă frângeau câteva inimi pe parcurs.

Se ridică și-și îndreptă umerii. Măcar se alesese cu un lucru bun din jurnalul mamei sale. Aflase că nu dorește să fie ca ea. Poate că, în timp, o s-o admire iar, dar n-avea să închidă de bunăvoie ochii la greșelile ei.

Se îndrepta spre pat când îi căzură ochii pe cartea pe care-o prețuise dintotdeauna – comentariile tatălui său. Pradă unui impuls de moment, o ridică și o răsfoi. Pe multe dintre marginile paginilor, tatăl ei făcuse notițe cu creionul, ca să-i atragă atenția asupra pasajelor de interes. Clipind ca să-și risipească lacrimile, ținând strâns la piept cel mai de preț lucru al ei, merse în pat și adormi aproape imediat.

– Ei bine, spuse James, jurnalul mamei tale chiar umple ceva goluri.

Așeză cu atenție paginile pe care i le dăduse Faith pe masa de lângă canapea.

Trecuseră două zile de la moartea lui Sophie Hughes, două zile în care James zăcuse la pat. Acum era seara târziu, iar el și Faith se închiseseră în salonul galben, pentru a putea vorbi liber, fără întreruperi. James era lungit pe sofa, proptit pe niște perne. Faith luase unul dintre scaunele capitonate și părea pierdută în propriile gânduri.

– Ce-ai spus?

El se înclină spre ea și-i studie chipul palid.

– Încearcă să nu te mai gândești la Sophie Hughes, Faith. Nu te mai poate răni acum.

– Nu mă gândeam la Sophie. Mă gândeam la mama. Mi-a luat ore să descifrez acel mesaj codificat. Nu știu cum a reușit să-l scrie în puținul timp care-i rămăsese.

– Avea experiență. Știa codul pe dinafară. Deși pare să scrie cu ușurință, cred că trebuie să fi fost înspăimântată.

Când paloarea lui Faith se accentuă, James schimbă subiectul conversației.

– Am văzut fotografia lui Arthur Toombs, să știi. E tot acolo, pe policioara căminului, în casa de pe Greek Street. Am citit numele după ce am descifrat primele câteva rânduri din jurnalul mamei tale și mi se părea familiar. Numele a apărut într-unul dintre răspunsurile la anunțul tău. Femeia care-ți scrisese spunea că Bertha Toombs, mătușa ei, o cunoscuse parcă, odinioară, pe mama ta.

Ea întrebă uluită:

– Și atunci de ce n-am răspuns la anunț?

El ridică din umeri.

– Nu părea sincer. Era interesată doar de ce bani i-ar fi putut fi lăsați mătușii ei. Și după cum se pare, singurul lucru pe care-l știa era că o femeie pe nume Madeline Maynard s-a cazat o dată la ea. Fotografia conta, pentru că știam că e Hughes. S-a schimbat în anii care au trecut, desigur, dar tot poate fi recunoscut în fotografie. Mama ta l-a numit „alunecos" și chiar așa arăta și pe atunci. Lingușitor, aș zice eu. Nici nu mă mir că se ferea de poze.

Ea spuse visătoare:

– Sunt uimită că nu se temea că o să fie recunoscut în Londra.

– Nimeni din vechea lui viață nu se mutase în cercurile sale noi. Și-a asumat riscurile, fără îndoială. Dar nu era un criminal.

Ea înghiți cu greu un nod care i se pusese în gât.

– Madeline se temea de Basil Hughes, nu de Sophie. Atâtea crime și pentru ce? Basil Hughes era un șarlatan și înșela încrederea oamenilor. Sophie știa și nu-i păsa.

Privi în sus.

– Toți sunt la fel, nu? Adică Sophie, Dora Winslet și intendentul, John Arden? Ar face orice pentru singurul lucru pe care-l iubesc. Sau ar trebui să spun, pe care-l adoră. Grețos, nu-i așa?

– Grețos, căzu el de acord. Deși îl paște ștreangul, Arden nu vrea să sufle o vorbă despre stăpâna lui.

Ea îl privi curioasă.

– De unde-ți iei informațiile?

– De la tata. A făcut un țel personal din a fi la curent cu cazul. Nu l-am văzut niciodată să se implice atât de energic în... de fapt, în nimic care să nu aibă legătură cu Drumore. Nu e ca și cum vreunul dintre fiii lui ar fi la un pas de ștreang.

– Tatăl tău? Nu sunt surprinsă. Când te-am dus acasă arătând de parcă mai aveai puțin și mureai, a fost devastat; cu toții erau. Se înclină în scaun și îl privi atent în ochi. James, familia ta te iubește nespus de mult. Sper că știi cât de norocos ești. Își dădu seama că îl surprinsese și insistă: Știi ce cred eu, James? Cred că tatăl tău are prea mult timp liber. Se plictisește. De câte ori intervine ceva în care are rost să se implice, se ridică la înălțimea așteptărilor.

El clătină din cap și zâmbi indulgent.

– Tata nu se plictisește niciodată dacă-i țin companie niște whisky scoțian bun și un pachet de cărți de joc.

Văzând-o strângând din buze, schimbă iar subiectul.

– A aflat ceva interesant, totuși. Celălalt răpitor al tău, cel pe care l-ai dezarmat atât de dibaci în casa aceea în ruine... Făcu o pauză, amintindu-și cât de speriat fusese când nu-i putea intra în minte să afle unde este, și-și încleștă mâna teafără pentru a opri tremuratul.

– Ce-i cu el?

– Acela spune tot. Problema e că nu știe prea multe. A jucat doar un rol minor. Dar a spus poliției că el și John Arden ne-au ținut calea după ce am plecat de la casa lui Lady Cowdray. Doar urma ordinele, a motivat, și nu trebuia să fie rănit nimeni.

Ea pufni în râs.

– Și răpirea mea? Despre asta ce-a avut de zis?

– Același lucru. A spus totuși poliției de unde au știut cum să te găsească. Se pare că, la înmormântarea lui Danvers, mătușa mea i-a spus lui Sophie Hughes că aveai fixată o întâlnire cu croitoreasa ta în ziua respectivă, să-ți alegi materiale pentru trusou.

Faith se lăsă pe spate în scaun.

– Dar nu aveam nici o întâlnire fixată cu Madame Digby. Intenționam să mergem doar la expoziție și da, poate să ne uităm puțin prin vitrine.

– Știu. Cred că mătușa a vrut să-ți facă o surpriză. Ceva în legătură cu un cadou sub formă de rochie de mireasă.

Faith privi în jos spre mâinile încleștate.

James se foi și făcu o grimasă de durere când junghiul îl săgetă prin umăr și, în jos, pe braț.

– Nu, sunt bine, spuse el repede, când ea dădu să se ridice. Doctorul m-a avertizat că mă va durea ca naiba orice mișcare bruscă.

Ea se așeză la loc în scaun. După ce medită o vreme, întrebă:

– Asta înseamnă că o să aibă loc un proces mare?

– Nu sunt sigur. Arden pledează vinovat pentru uciderea lui Danvers. Dar doar cam atât pot demonstra în legătură cu el. Dar s-ar putea să fim chemați noi să depunem mărturie. De fapt, sunt sigur de asta.

– Mă temeam de așa ceva, clătină ea din cap. Și toate astea doar pentru că Basil Hughes a făcut o mică potlogărie. Tata obișnuia să spună că toate acțiunile au consecințe, dar treaba asta a devenit o tragedie demnă de Shakespeare. Privi în sus. Ce se va întâmpla cu Hughes?

– E posibil să fie acuzat de bigamie, dar cum Sophie e moartă, e posibil ca autoritățile să decidă că nu merită efortul. Nu, adevărata pedeapsă va fi asupra buzunarului său. Din moment ce nu este căsătorit cu ea, nu poate revendica nici măcar o centimă din averea ei. Totul va reveni nepotului.

– Vrei să spui lui Alastair? întrebă ea rar.

– Da, Alastair Dobbin.

Făcu ochii mari, iar chipul i se însenină de plăcere.

– Mă bucur pentru el. Știu cum îi va cheltui. Va merge în următoarea expediție în Egipt. Mi-a spus că ar trebui să merg și eu.

– Următoarea expediție, zici. James deveni atent. Numele lui Alastair Dobbin îl enerva. Și te vei duce?

Ochii li se întâlniră. Un moment trecu în tăcere. S-ar fi auzit și-un ac, dacă ar fi căzut pe podea. Faith își drese vocea.

– Poate c-am să merg, spuse ea.

– O? Încă o clipă de tăcere se scurse. Și cu noi cum rămâne?

– Există un „noi"?

– Ştii al naibii de bine că da.

Trăsăturile lui păreau cioplite în granit.

– Suntem iubiţi, Faith. Împărtăşim visele...

– Împărtăşim coşmarurile, i-o tăie scurt Faith. Singurul motiv pentru care eşti aici este că ai avut o premoniţie despre mine.

– O premoniţie care s-a adeverit.

– Da, ştiu. N-am să uit niciodată că îţi datorez viaţa. Dar chiar tu mi-ai spus că misiunea ta în viaţă era să mă salvezi pe mine. Ei bine, ţi-ai îndeplinit-o. Eşti liber să faci ce vrei, şi eu la fel.

Faith simţea că soarta îi atârna de un fir de păr. Rămase fără suflare în aşteptarea răspunsului.

El se chinui să se ridice în picioare.

– Termină cu prostiile, îi spuse el, nici furios, nici amuzat, cu tonul pe care l-ar fi folosit cu un copil obositor. Ştiu ce vrei mai bine decât tine.

Jignită, ea îi replică:

– Ba nu ştii ce vreau!

– O, ba da. Începuse să zâmbească. Ai uitat că sunt vrăjitor?

Înainte să-i vină în minte vreo replică acidă, uşa se deschise brusc, şi Roderick intră. Agita deasupra capului o foaie şi, când deschise gura, porni un şuvoi de vorbe:

– Tocmai a sosit telegrama asta. James, am intrat în afacere. Daimler ne-a acceptat, mă rog, *ţi-a* acceptat investiţia şi plec la Paris imediat ce-mi fac bagajele.

Faith uită de cearta cu James. Schimbarea din Roderick o uimea. Masca de om de lume plictisit căzuse şi în locul său apăruse altceva mult mai atrăgător.

– Cine-i Daimler? întrebă ea.

– Nu ţi-a spus James? A inventat un vehicul care se mişcă singur, alimentat cu petrol, şi am fost acceptat de firma franţuzească Daimler, cărora le-a dat licenţa să-i producă maşinăriile. Eu o să mă ocup de partea tehnică. Ăsta e un vis devenit realitate pentru mine.

Ea se uită de la unul la celălalt.

– Un... ce fel de vehicul?

– Vrea să zică automobile, preciză James.

Roderick adăugă:

– Automobilele sunt invenţia viitorului, Faith, exact aşa cum trenurile au fost la vremea lor. Americanii şi francezii sunt cu mult înaintea noastră, a englezilor.

– Serios? Îi zâmbi lui Roderick, ignorându-l pe James. Mă bucur sincer pentru tine, Roderick.

– Mi-ai spus să mă interesez mai îndeaproape de Roderick, şi asta am făcut, îi explică James.

Ochii ei se îndreptară încet către ai lui.

– Deci automobilele vor fi noua ta preocupare acum, hmmm?

– Nimic de genul ăsta. Mă rog, rectifică James, ar fi imposibil să nu mă intereseze, dar n-am să mă implic.

– Ah, aş putea paria că nu. Doar fii atent să nu-l transformi pe Roderick într-o copie a ta. Scuzaţi-mă, e timpul să merg la culcare.

Când uşa se închise în spatele ei, Roderick întrebă:

– Am spus eu ceva?

Capitolul 25

Genele i se ridicară şi se trezi încet.

– Cine-i acolo? întrebă ea.

Nici un răspuns. Se ridică într-un cot.

– James? şopti ea.

Era sigură că o strigase cineva pe nume. Linişte. Pleoapele i se îngreunară şi alunecă înapoi pe perne.

Era într-un crâng. Era întuneric şi o ceaţă fină se ridica din pământul cald. James era acolo, alergând înaintea ei. Zări o terasă şi lumina izvorând prin uşile de sticlă.

Erau lângă salonul unde o înfruntase pe Sophie Hughes.

„Pregăteşte-te să fugi, Faith. Am să-i distrag atenţia. Când fac asta, fugi cât poţi."

Ştiu atunci că James retrăia noaptea în care o salvase. Inima lui bătea tare şi repede când ridică pistolul şi trase un foc în aer.

Nu se sinchisi să încerce mânerul, izbi uşa cu piciorul şi se repezi în cameră.

Îi putea simți panica în momentul în care intrase în cameră crezând-o pierdută. Când auzi prima împuşcătură, el începu să alerge. Încă două focuri îl făcură să fugă ca un apucat. Se afla pe scara servitorilor, bubuind în sus pe scări, sperând să ajungă şi să se interpună între ea şi Sophie Hughes. Îi putea auzi respirația întretăiată şi prelungă, în timp ce îşi împingea trupul până la limită, îi simți teroarea absolută la gândul că o va pierde.

„Faith, unde eşti?"

Se scurse de uşurare când ea îi răspunse. Auzi a patra împuşcătură detonând, apoi pe a cincea şi strânse din dinți. Deci mai era un singur glonț rămas.

De ce număra împuşcăturile?

Era pe un coridor întunecat. În fața lui era galeria. O zărea pe Faith, dar între ei doi era doamna Hughes. Îi mai rămăsese un glonț. Îi era teamă să-şi folosească revolverul, ca nu cumva să o nimerească pe Faith. Sophie Hughes îşi ridică arma. Nu era nici o şansă să o rateze pe Faith de la distanța aceea atât de mică. Trebuia să facă ceva. Mai era un singur glonț. Începu să alerge.

„Hai, femeie, ţinteşte spre mine."

– Doamnă Hughes, sunteți arestată pentru uciderea lui Madeline Maynard.

– Nu!...

Țipătul din vis al lui Faith se auzi ca un geamăt.

Glonțul îl lovi cu forța unui proiectil explozibil de artilerie. Revolverul lui se rostogoli pe jos, iar el se prăbuşi la pământ. Auzi clinchetul trăgaciului în gol. Sophie Hughes îşi risipise ultimul foc pe el. Faith era în siguranță.

Groaza puse din nou stăpânire pe el. Femeia încerca s-o împingă pe Faith peste balustradă. Într-un amestec de durere şi ferocitate animalică, se ridică cu greu în picioare şi înaintă. Singurul lucru care-l mai susținea era înverşunarea emoțiilor sale. Dacă s-ar fi oprit acum, ar fi rămas complet neajutorat, iar Faith putea să moară. Ştia ce are de făcut. În timp ce înainta, urlă vechiul strigăt de luptă al neamului Burnett.

Un strigăt de luptă? Faith îngheță. Asta era ceva nou. Nu aşa trebuia să se termine visul. Ce credea James că face? Un val de panică o copleşi. Trebuia să-l oprească.

– Trezeşte-te, James! Trezeşte-te! Trezeşte-te! repeta ea întruna.

Scena din galerie se estompă treptat şi Faith se trezi cu un țipăt. Sărind din pat, îşi înhăță halatul şi alergă afară din camera ei, pe coridor, către odaia lui James.

Lampa era aprinsă, iar el stătea pe marginea patului, cu capul în mâini. O privi când intră.

– Sunt bine, spuse el. Faith, a fost doar un vis.

Când merse spre el, se ridică în picioare. Încă dezorientată, ea îi atinse pieptul cu degetele. Carnea-i era caldă sub țesătura fină a cămăşii. Îi simțea pulsul liniştit al inimii.

Ea închise ochii şi răsuflă tremurând. Apoi îl pişcă tare de umărul teafăr.

– Pe toți dracii, femeie! Doare! gemu el, frecându-şi umărul.

– Cum crezi că mă simt eu? Ai făcut asta intenționat!

Tonul ei devenea din ce în ce mai ridicat, cu fiecare cuvânt rostit. El păru uşor vinovat.

– Ce-am făcut?

– Strigătul de luptă. Am văzut ce se petrecea în mintea ta. Aveai de gând să te repezi la doamna Hughes şi să vă aruncați amândoi peste balustradă.

El nu negă.

– N-aveam de gând să mă lovesc de podeaua de marmură. Asta-i natura viselor. Ne trezim mereu înainte să se întâmple ceva cu adevărat rău.

Ea îi răspunse printre dinți.

– Nu asta mi-ai spus mai demult. Mi-ai spus că mulți oameni mor în somn, fără vreo explicație.

El se scărpină în cap.

– Aşa ți-am spus?

O prinse în brațe şi o sili să se aşeze lângă el, pe pat.

– De ce eşti atât de furioasă? Când te-ai repezit aici arătai de parcă erai gata să-mi cazi în brațe. Acum vrei să mă bați. De ce?

Ea îi văzu ochii zâmbitori şi asta o făcu să-şi ridice bărbia.

– Tu eşti clarvăzătorul, răspunse ea, tu să-mi spui de ce.

El depuse un sărut pe bărbia ei ridicată.

– Bine, am să-ţi spun. Cred că eşti îndrăgostită de mine. De-asta eşti atât de furioasă.

– Cum? se înecă ea.

– Mă iubeşti.

Faith aproape că se supără. Aproape căzu în reacţia obişnuită de a se feri din calea traumei. Atâţia ani crezuse că el o abandonase. Deşi aflase că nu era aşa, durerea veche devenise o a doua natură pentru ea. Dar era de-ajuns. Visul din această noapte fusese o revelaţie. Nu era clarvăzătoare, dar experimentase fiecare emoţie în acelaşi fel cu el, şi doar reamintindu-şi cum se simţise el i se tăia respiraţia. Dacă nici asta nu era dragoste, nu ştia ce altceva putea fi.

Îşi dădu seama brusc: James şi mama ei. Îi spusese că el şi Madeline aveau multe în comun. Dar nu era adevărat. Madeline nu ştia ce este dragostea. Îi citise jurnalul. Avusese mulţi iubiţi, dar nici unul nu-i atinsese inima vreodată. Ea şi cu tatăl ei stăteau mărturie pentru asta. Biata Madeline. Nu ştiuse niciodată ce-a pierdut.

James n-avea s-o apuce pe calea lui Madeline, nu şi dacă o să aibă şi ea ceva de spus în legătură cu asta. El o avea pe ea, familia şi verii lui. Nu se aştepta de la el să ţină nebuneşte la ei, dar puţin interes şi ceva încurajări n-ar fi stricat. Rezultatul l-ar fi putut surprinde.

– Ţi-a mâncat pisica limba, Faith? o tachină el.

– Obişnuiam să cred, spuse ea, că Penelopa era vrednică de milă, pentru că a tot tors şi a ţesut atâţia ani, în timp ce soţul ei era plecat în aventurile sale. Obişnuiam să mă gândesc că ar fi trebuit, când el intra pe uşă, să pună mâna pe cel mai apropiat arc şi să-i tragă o săgeată în inima lui neagră.

El părea confuz.

– Penelopa?

– Şi Ulise.

– A, legenda grecească. Şi acum ce crezi?

– Îmi pare rău pentru Ulise. Toţi anii aceia s-a tot aventurat, şi pentru ce? N-a ştiut niciodată ce pierde.

Îl privi direct în ochi.

– Când ne vom căsători, spuse ea, şi aproape izbucni în râs văzând cum rămâne cu gura căscată, n-am să fiu ca Penelopa cea casnică. Nu înseamnă că o să mă ţin scai după tine ca un bagaj pierdut. Funcţionează în ambele sensuri. Unde te duci tu, merg şi eu, şi unde merg eu, tu mă urmezi.

Râzând, el o luă pe după umeri.

– Mă ceri de bărbat, domnişoară McBride?

– Depinde câte aventuri ai în plan.

– Foarte puţine. De fapt, nu vreau să merg nicăieri. Afacerea mea pare să meargă singură. Sunt gata pentru ceva diferit. Se încruntă. Ce pui la cale, Faith? Şi nu încerca să pari nevinovată. Ai o anumită sclipire în ochi când clocești ceva.

– Nu clocesc! Fac planuri. Dacă trebuie să ştii, mă gândeam la tatăl tău. N-are ocupaţie. Tu ai trenurile tale, Roderick are maşinăriile alea cu motor, iar Margaret ar fi mulţumită dacă şi tatăl tău ar fi. Îl iubeşte foarte mult, ştii. Ar trebui să faci ceva pentru el, James.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi să-l ajuţi să restaureze castelul Drumore la gloria de odinioară. Doar acesta e principalul lui interes în viaţă, nu?

James părea speriat.

– Ai idee câţi bani ar trebui ca să restaurezi un castel aflat în ruine?

Ea îi răspunse cu răceală.

– Tu eşti finanţistul. Ştii tu cum să procedezi. Sunt sigură că, dacă-ţi pui mintea la contribuţie, găseşti tu o soluţie.

Privirea lui era aproape furioasă. Dar intensitatea se topi încet. Se aplecă spre ea şi o muşcă uşor de umăr.

– Cu mine cum rămâne? Ţi-am spus că sunt gata de ceva diferit.

– Cum ar fi?

Ea zâmbea, pentru că ştia prea bine pentru ce era el gata. Gura lui caldă îi mângâie obrajii şi ezită o secundă deasupra gurii ei.

– M-aş mulţumi cu o vrăjitoare, spuse el. Ştii tu, cineva ca tine, cu care să-mi împărtăşesc visele. Ne-ar scuti de o mulţime de neînţelegeri. N-am fost niciodată elocvent. Dar asta n-ar mai conta

pentru o vrăjitoare. Ai şti mereu la ce mă gândesc şi ce simt, şi viceversa.

Ea se strâmbă.

–A, nu, n-o să mă mai privezi de cuvinte. Şi n-ai să-mi citeşti gândurile oricând vei avea chef. Îţi interzic! Oricine are dreptul la puţină intimitate. Îi cuprinse chipul cu ambele mâini. Vom folosi cuvinte. E simplu. Ai încredere în mine. Repetă după mine. Se uită cu sinceritate în ochii lui. Te... iubesc.

El o sărută pe gât.

–Te iubesc, te iubesc, te iubesc, îi şopti el cu îndârjire, apoi buzele lui le găsiră pe ale ei.

Jurnalul din Aberdeen, 29 August 1885

James Burnett, moştenitorul lui Lord Drumore, s-a căsătorit vineri la biserica parohială din Drumore cu domnişoara Faith McBride. Slujba a fost oficiată de către reverendul Peter McEcheran. Mireasa a purtat o rochie din satin alb, cu un brâu din tartan[1] Burnett, iar în păr a purtat tradiţionalul buchet de frunze de ilice de pe blazonul familiei Burnett. Domnişoara McBride este fiica regretatului profesor McBride, de la Oxford, şi a soţiei acestuia, Madeline Maynard.

Oaspeţii au reprezentat multe familii de seamă din neamul Grampian şi de pe coasta de est a Scoţiei. Printre ei s-au numărat familia Burnett din Crathes, familia McEwan din Banff, familia Hepburn din Feughside şi familia Gordon din Aberdeen. De asemenea, la eveniment au fost prezenţi şi localnicii, veniţi de pe o rază de un kilometru să asiste la căsătoria fiului lor favorit.

Fericitul cuplu va petrece următoarele câteva luni într-o lună de miere prelungită, călătorind în Egipt şi în Grecia, înainte să se stabilească temporar la Paris, unde fratele

[1] Ţesătură specială din lână sau din bumbac, cu carouri mari, divers colorate, folosită în Scoţia (n.tr.)

mai tânăr al mirelui este angajat să proiecteze şi să testeze automobilele motorizate Daimler.

Lordul a dat de înţeles că zilele sale de călătorie s-au sfârşit şi că intenţionează să renoveze şi să remobileze castelul, cu scopul de a-l închiria doritorilor, cel mai probabil americanilor care au interese puternice în Scoţia. Familia sa va continua să locuiască în castel, în apartamentele private. A binevoit, de asemenea, să ne dezvăluie că vizitatorii sunt oricând bine-veniţi la castel şi îl pot chema să le arate clădirea care a jucat un rol atât de important în istoria Scoţiei.

Recepţia s-a ţinut la castel. Când i-a venit rândul mirelui să ţină discursul, l-a încheiat cerând tuturor să se ridice şi să ţină un toast pentru bunica sa maternă, Lady Valeria McEcheran, care, a mărturisit el, a fost peţitoarea care i-a reunit pe el şi mireasa lui. Această remarcă a fost primită cu ropote de aplauze de locuitorii satului. Uralele „Pentru vrăjitoarea din Drumore" au făcut zidurile vechi să vuiască. Întrebarea care stătea pe buzele tuturor de îndată ce uralele s-au stins era: „Dar cine este succesorul lui Lady Valeria?"

Până acum, nimeni n-a venit să revendice titlul.